

ALTIN KİTAPLAR

JACK HIGGINS

ŞEYTAN SOFRASI

ISBN 975 - 405 - 685 - 4 97-34-y-0131-486

Kitabın Orijinal Adı

DRINK WITH THE DEVIL

Yayın Hakları

Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ

Baskı AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.

1. BASIM / MART 1997

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 522 40 45 - 526 8012 - 511 51 00 - 511 32 26

Faks: 526 8011

jack higgins

ŞEYTAN SOFRASI

TÜRKÇESİ

MEHMET HARMANCI

m

PDF: Ayhan Hocha
Epub: balci60

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN KİTAPLARI:

TAVŞAN DÖNEMECİ

KARTAL KONDU

KARAR GÜNÜ

KORKUNUN KANATLARI

ATMACA

FIRTINA GELİYOR

TİLKİNİN GECESİ

RAMPA

SON İTİRAF

VURUŞ

DEVLERİN GAZABI

CEHENNEMDE BİR MEVSİM

SOĞUK RIHTIM

KARTAL SÜZÜLÜRKEN

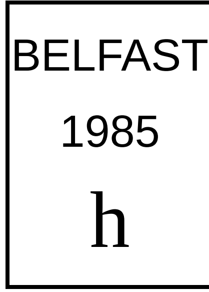
FIRTINANIN GÖZÜ

TANRININ UNUTTUĞU YER

İNFAZ GÜNÜ

KARANLIK SULARDAKİ SIR

GECE UÇUŞU

BİR

Belfast Lough tarafından yağmur geliyordu. Köşeyi dönerken, bir patlama ve hemen ardından kent merkezinin karanlığından gelen silah takırtılarını duydu. Bir elli boyundaki blucinli, balıkçı ceketli, kasketli ve omzunda bir denizci torbası asılı olan adam, hiç duraksamadan karşıya geçti. Tabelasında **"ALBERT HOTEL"** yazan bina aslında denizcilerin kullandıkları ve üç evin birleştirilmesiyle yapılmış bir pansiyondan başka bir şey değildi. Kapısı açıktı, elinde gazete olan kel kafalı bir adam dışarı bakıyordu. Uzakta bir patlama daha oldu.

"Tanrım!" dedi adam. "Çocuklar bu akşam bayağı çalışıyorlar."

Ufak tefek adam merdivenin başından, "Daha önce bir oda için telefon etmiştim," dedi. "Adım Keogh."

Sesi daha çok bir İngiliz'i andırıyordu ve belli belirsiz bir Belfast aksanı vardı.

"Ah, evet... Bay Keogh. Gemiden mi indiniz?"

"Öyle sayılır."

"Eh, yağmurda durmayın, içeri gelin de gereğine bakalım."

Tam o anda köşeden arka arkaya iki cip göründü. Sürücünün arkasında kırmızı bereli, çelik yelekli ve her birinin elinde birer

makineli tüfek olan üç asker oturuyordu. Meydanın öte yanında karanlığın içinde kayboldular. Yaşlı adam, "Tanrım!" dedi yine içeri girerken. Keogh da ardından yürüdü. Otel, bir masa yerleştirilmiş dört köşe holü ve daracık merdiveniyle pek yoksul görünüyordu. Beyaz boyası geçen yıllar boyunca sararmış, duvar kâğıdı solmuş, yer yer rutubet lekeleriyle kaplanmıştı.

Yaşlı adam, Keogh'un imzalaması için kayıt defterini uzattı.

"Kurallar böyle. Ev adresi. Bundan sonra uğranacak liman. Her şey."

"Bence bir sakıncası yok." Keogh gerekli yerleri doldurup defteri geri itti.

"Martin Keogh, Wapping, Londra... Yıllardır Londra'ya gitmedim ben."

"Güzel kenttir." Keogh bir sigara çıkarıp yaktı.

Yaşlı adam duvardan bir oda anahtarı aldı.

"Hiç olmazsa orada sokaklarda dişlerine kadar silahlı komandolar dolaşmıyor. Çılgınlık bu, yağmurda bile arabada açıkta oturmak. Bana sorarsan intihardan başka bir şey değil."

"Aslında değil," dedi Keogh.

"Bu yıllar önce Aden'de geliştirilmiş bir komando tekniğidir. Birbirlerini kollamak için ikili gruplar halinde dolaşırlar ve zırhlı araçta olmadıklarından herhangi bir saldırıya anında karşılık verebilirler."

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

Keogh omuzlarını silkti.

"Bunu herkes bilir, ahbap. Şimdi anahtarımı alabilir miyim?"

Yaşlı adam ancak o an, bulanık renkli ve o güne kadar gördüklerinin en soğuğu olan gözleri gördü ve bilinmeyen bir nedenle korku hissetti. Keogh hemen gülümsedi ve görünümü tümüyle değişti. Uzanıp anahtarı aldı.

"Biri bana buralarda doğru dürüst bir kafeterya olduğunu söylemişti. The Regent mi?"

"Evet. Meydanın karşısında, Lurgen Sokağının başındadır."

"Bulurum," diyen Keogh dönüp yukarı çıktı.

V

Odasını kolaylıkla buldu, pek çok kere zorlanarak açıldığı belli olan kilitli kapıyı açıp içeri girdi. Burası çok küçüktü ve rutubet kokuyordu, içerde yatak, dolap ve iskemle, bir köşede de musluk vardı ama tuvalet yoktu. Hatta telefon bile... Yine de, eğer şansı varsa, sadece bir gece kalacaktı. Keogh torbasını yatağın üzerine koyup boşalttı. İçinde bir tıraş çantası, bir iki gömlek, birkaç kitap vardı. Onları bir yana çekip torbanın altındaki kartonu çıkarınca ortaya bir ***Walther PPK*** tabanca, iki dolu şarjör ve yeni küçük ***Carswell*** susturucusu çıktı. Adam, tabancayı kontrol etti, doldurdu, susturucuyu yerine taktı, sonra arkasına, blucininin içine yerleştirdi.

"Regent, evladım," dedi yavaşça ve hüzünlü bir melodi mırıldanarak dışarı çıktı.

Resepsiyon masasının yanındaki bir bölmede eski moda bir telefon vardı. Keogh yaşlı adamı başıyla selamladı, içeri girerek kapıyı kapattı. Cebinden bozukluk paralarını çıkarıp bir numara çevirdi.

Jack Barry, bağa çerçeveli gözlüğü kendisine okumuş bir hava veren uzun boylu, hoş yüzlü bir adamdı. Aynı zamanda bir öğretmene benzerdi ki, eskiden de gerçekten öğretmendi. Ama şimdi değil. Şimdi *Geçici İrlanda Cumhuriyetçi Ordusunun* (***IRA***) kurmay başkanıydı ve cep telefonu çaldığında Dublin'deki evinde, şömine başında oturmuş gazete okuyordu. Telefonu açarken karısı Jean.

"Fazla uzun konuşma, yemeğin hazır," diye seslendi.

"Ben Barry."

Keogh İrlandaca.

"Benim," dedi. "Martin Keogh adıyla Albert Oteline yerleştim. Bundan sonraki adım kızla tanışmak."

"Senin için zor olacak mı?"

"Hayır, her şeyi ayarladım. Bana güvenebilirsin. Şimdi Regent Cafe'ye gidiyorum. Sahibi amcası."

"Aferin. Bana sık sık haber ver. Sadece cep telefonunu ara."

Barry telefonu kapatınca karısı.

"Gel haydi, soğuyacak," diye seslendi bir daha.

Barry karısının sözünü dinleyip kalktı.

V

Keogh, Regent'i kolayca buldu. Tahta perdeyle kapanmış olan pencerelerinden biri, herhalde bir patlama sonucu tahrip olmuştu, ama diğeri sağlamdı ve içersi görülüyordu. Müşteri yok denecek kadar azdı. Bir masada üç yaşlı adam ve bir diğerinde fahişe görünümlü orta yaşlı, epey yıpranmış bir kadın.

Tezgâhın ardında oturan kızın on altı yaşında olduğunu biliyordu. Adı Kathleen Ryan'dı ve gençliğinden beri bir tetikçi olan Protestan amcası Michael Ryan'ın yerine kafeyi işletiyordu. Siyah saçlı, çıkık elmacık kemikleri üzerinde öfkeli gözleri olan ufak tefek bir kızdı. Kabul edilen ölçülere göre güzel sayılmazdı. Üzerinde koyu renkli bir kazak, blucin etek ve çizme vardı, Keogh içeri girdiğinde bir taburede oturmuş kitabını okuyordu.

Keogh tezgâhın üzerine eğilerek, "İyi mi bari?" diye sordu.

Kız sakin bir ifadeyle kendisine baktı ve o bakışı, Keogh'a yaşından çok büyük biriyle karşı karşıya olduğunu söyledi.

"Çok güzel. *The Midnight Court.*"

"Ama bu İrlandaca."

Keogh uzanıp bakınca kızın haklı olduğunu gördü.

"Neden olmasın ki? Bir Protestan, İrlandaca bir kitap okuyamaz mı? Neden? Burası bizim de yurdumuz bayım ve siz eğer ***Sinn Fein*** ya da o eski palavralardan birindenseniz başka bir yere gitmenizi tercih ederim. Katolikler burada hoş karşılanmazlar. ***IRA***'ya ait bir bomba babamı, annemi ve küçük kız kardeşimi öldürdü."

Keogh kendini savunurcasına ellerini kaldırdı.

"Aman kızım, ben sadece denizden yeni dönmüş ve bir fincan çay içmek isteyen bir Belfast'lıyım."

"Konuşmanız pek Belfast'lıya benzemiyor. İngiliz daha doğru olacak sanırım."

"Babam küçüklüğümde beni oraya götürmüştü."

Kız bir an kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkti.

"Peki." Sesini yükseltti. "Mary, bir fincan çay." Keogh'a, "Yiyecek bir şey yok, az sonra kapatacağız," dedi.

"Çay yeter."

Bir dakika sonra kır saçlı ve önlüklü bir kadın çayı getirip tezgâhın üstüne bıraktı.

"Şeker ve süt orada. İstediğiniz kadar alın."

Keogh söyleneni yapıp bir sterlinlik para uzattı. Kadın üstünü verdi. Kız Keogh'a bakmayarak kitabına uzanıp ayağa kalktı.

"Ben gidiyorum artık, Mary. Bir saat sonra sen de erkenden kapatırsın."

Ardından arkaya gitti. Keogh çayını kapı yanında bir masaya taşıdı, oturdu, bir sigara yaktı. Kathleen Ryan beş dakika sonra sırtında eski bir trençkot, başında bir bereyle göründü. Keogh'a bakmadan kapıdan çıktı gitti. Keogh çayından birkaç yudum aldı, sonra o da kalkıp çıktı.

V

Kathleen rıhtıma çıkıp da adımlarını sıklaştırdığında yağmur iyice artmıştı. Bir sokak lambasının altından geçerken boş bir deponun kapısında duran üç genç kendisini gördüler. Üçü de dünyanın herhangi bir kentinde bulunabilecek tiplerdi. Pilot ceketli ve blucinli genç hayvanlar. Beyzbol kepli olanı.

"Pat, işte kız," dedi. "Kafedeki Ryan orospusu."

"Görüyorum, aptal," dedi Pat. "Şimdi hiç kıpırdama ve kızı geçerken yakala."

Gençler gölgede durduklarından Kathleen Ryan onların farkında bile olmamıştı. Kendisini uyaran ayak sesleri oldu ama o zaman da artık çok geç kalmış, bir kol boynuna dolanmıştı.

Pat önüne geçip kızın çenesini kaldırdı.

"Oh oh, bak ne yakalamışız? Küçük bir Protestan piçi. Adın Ryan, değil mi?"

Kız beyzbol keplinin dizine bir tekme savurdu.

"Beni rahat bırak, seni ***Taig*** orospu çocuğu."

"***Taig*** orospu çocuğu, ha," dedi Pat. "Ve biz Katoliklere!" Kızın yüzüne bir tokat indirdi. "Götürün şunu. Terbiye edilme zamanı geldi artık."

Doğasında olmadığı için haykırmadı kız, ama bağırarak ağzını kapatan eli ısırdı.

"Seni orospu!"

Beyzbol kepli, kızın sırtına bir yumruk indirdi, sonra yağmur altında çekiştirerek sokağa saptılar. Eski moda bir sokak lambası altında karton kutular vardı. Kız çırpınırken biri kutunun üstüne yatırdı, arkasından uzanıp eteğini kaldırdı.

"Sana ders verme zamanı geldi," dedi içlerinden biri.

"Hayır, sizin öğrenme zamanınız geldi!" dedi bir ses.

Pat döndü. Martin Keogh elleri denizci ceketinin cebinde kendilerine doğru geliyordu.

"Bırakın kızı. Yani demek istediğim, kız sizin ne mal olduğunuzu bilmiyor, değil mi?"

"Haydi, ulan sen de, bücür," diyen beyzbol kepli, kızı bırakıp Keogh'a bir yumruk savurdu. Keogh gencin bileğini yakalayıp büktü, yüzüstü duvara çarptı.

"Seni orospu çocuğu!" diyen üçüncü genç saldırdı.

Keogh sol elini cebinden çıkarıp ***Walther***'i savurdu, gencin yüzü sol gözünden ağzının kenarına kadar yarıldı. Keogh tabancayı havaya kaldırıp ateşledi.

Beyzbol kepli, dizlerinin üzerindeydi, diğerinin yüzüne bastırdığı parmakları arasından kanlar akıyordu. Pat öfkeyle duruyordu olduğu yerde.

"Seni lanet domuz!"

"Bu daha önce de söylenmişti." Keogh susturucuyu gencin iki kaşının arasına dayadı. "Bir tek kelime daha söyleyecek olursan seni vururum."

Genç dondu. Kathleen Ryan eteğini indiriyordu. Keogh.

"Haydi, sen kafene dön şimdi, seni orada görürüm," dedi.

Kız bir an duraksadı, adama baktı, sonra dönüp koşmaya başladı. Şimdi yağmur altında sadece yaralıların iniltileri vardı.

V

Pat, "Biz sadece senin dediklerini yaptık. Bu da nereden çıktı?" dedi.

"Ben size kızı biraz korkutmanızı, sonra gelip kendisini kurtaracağımı söylemiştim," dedi Keogh.

Tek eliyle bir sigara bulup yaktı. "Ve ne göreyim? Tecavüz."

"Pis bir Protestan o. Ne farkeder ki?"

"Benim için önemli," dedi Keogh. "Ve ben bir Katolik'im. Adımızı kötüye çıkarıyorsunuz."

Pat adamın üzerine atıldı. Keogh bir yana kaydı, sağ ayağını uzatıp serseriye bir çelme taktı, sonra da dizini sırtına indirdi. Pat inleyerek yığıldı kaldı.

"Senin bir derse ihtiyacın var, evlat," dedi Keogh.

Tabancanın namlusunu gencin baldırına dayayıp tetiği çekti. Pat bir çığlık attı.

Keogh ayağa kalktı. "Sadece bir sıyrık. Dizkapağın da olabilirdi."

Pat artık ağlıyordu. "Lanet olsun!"

Keogh cebinden bir zarf çıkarıp yere attı.

"Anlaştığımız gibi, beş yüz sterlin. Şimdi hemen Royal Victoria'nın aciline git. Silah yaralarında çok ustadırlar."

Üç genci yağmur altında bırakıp aynı melodiyi ıslıkla çalarak uzaklaştı. Keogh kafeye vardığında müşteriler gitmişlerdi, ama

Kathleen Ryan ile Mary adındaki kadın tezgâhın ardındaydılar. Kız telefonda konuşuyordu. Keogh kapıyı açmak isteyince kilitli olduğunu gördü. Kapıyı kurcalarken Mary'ye başını salladı. Kadın bunun üzerine gelip kilidi açtı. Keogh içeri girince Mary.

"Onun için yaptıklarınızı anlattı, Tanrı sizden razı olsun," dedi.

Adam bir masanın kenarına oturup sigara yaktı. Kız hâlâ konuşuyordu.

"Hayır, iyiyim şimdi, Yirmi dakikaya kadar Drum'da olurum. Kaygılanma."

Telefonu kapattığında yüzü sakindi.

"Michael Amcam. Benim için endişeleniyor."

"Neden olmasın?" dedi Keogh. "Zaman çok kötü."

"Tutsak almıyorsunuz, değil mi?"

"Bunun ne demek olduğunu anlamış değilim."

"Ve silah taşıyorsunuz. Gördüğüm kadarıyla bir ***Walther***."

"Bu kadar genç biri için fazla bilgilisin."

"Silahları tanırım, bayım. Onlarla büyüdüm. Ben ayrıldıktan sonra ne yaptınız?"

"Onları gönderdim."

"Başlarını okşayarak evlerine mi?"

"Hayır, en yakın hastaneye. Bir derse ihtiyaçları vardı. Derslerini de aldılar. Önderleri olan bir süre koltuk değnekleriyle dolaşacak."

Kız kaşlarını çattı. "Nasıl bir oyun oynuyorsunuz?"

"Oyun falan yok. Olanlardan hoşlanmadım." Keogh kalkıp sigarasını söndürdü. "Eh, iyi göründüğünüze göre artık gidebilirim." Kapıyı açtı.

"Bir dakika," dedi kız. "Beni amcamın meyhanesine götürebilirsiniz. *Connors Wharfta Orange Drum*. Bir çeyrek mil kadar

uzaktadır. Adım Kathleen Ryan. Sizinki ne?"

"Martin Keogh."

"Beni dışarda bekleyin."

Keogh dışarı çıkarken kızın yine telefonu açtığını gördü. Herhalde amcasıyla konuşuyor, diye düşündü adam. Kız bir iki dakika sonra bu kere elinde büyük bir şemsiyeyle dışarı çıktı.

Şemsiyeyi açarken Keogh, "Bir taksi daha güvenli olmaz mı?" diye sordu.

"Ben kentin gece halini severim. Yağmuru da severim. İstediğimi yapmaya hakkım var ve o orospu çocuklarının canı cehenneme."

"Bu da bir görüş," dedi Keogh yürümeye başladıklarında.

Kız, adamı şemsiyenin altına çekip koluna girdi. "Şunun altına girin. Denizci demiştiniz, değil mi?"

"Bir-iki yıldır."

"Londra'da yetişmiş ve üzerinde ***Walther*** taşıyan Belfast'lı bir denizci."

Adam soru sorar gibi konuştu. "Bu akşam da gördüğün gibi burası tehlikeli bir yer."

"Yani sizin için tehlikeli, silahı da o yüzden taşıyorsunuz." Kız kaşlarını çattı. "Siz ***Fenian*** değilsiniz, yoksa o gençlere öyle davranmazdınız."

"Ben kimseden yana değilim, kızım." Keogh durup bir sigara yaktı.

"Bir tane de bana ver," dedi kız.

"Hayır, yeşil gözleri yaşından büyük kız. Kate, sen amma da çok soru soruyorsun öyle."

Kız dönüp adama baktı.

"Neden Kate dedin bana?"

"Çok uygun geldi de."

Şimdi rıhtımda yürüyorlardı. Konteyner gemileri yanaşmışlardı, daha ilerde kırmızı ve yeşil ışıklarıyla bir şilep denize doğru açılmaktaydı. Kathleen Ryan.

"Neden tabanca?" diye sordu. "Neden silah taşıyorsun?"

"Amma da inatçıymışsın. Eskiden askerdim. Bu kentte üç yıl geçirdim, belleği sağlam ve kin besleyen biri her an karşıma çıkabilir."

"Hangi alaydandın?"

"Birinci Komando."

"Yani Kanlı Pazar'da Londonderry'de miydin?"

"Evet. Dediğim gibi, çok eskidendi."

Kız erkeğin kolunu sıktı.

"Kahrolasıca ***Fenian***'ların canlarına okudunuz o gün. Kaç tanesini öldürdün? On üç, değil mi?"

Meyhanenin ışıkları görünmeye başlamıştı. "Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Keogh.

"On altı."

"Bu gençlikte böylesine büyük nefret... "

"Söylemiştim. ***IRA*** babamı, annemi ve küçük kız kardeşimi öldürdü. Aileden geriye bir tek Michael Amca kaldı."

V

Tabelada **"The Orange Drum"** yazıyordu. Biri de yandaki duvara *"Bizim de Yurdumuz"* yazmıştı. Kız şemsiyeyi kapattı, kapıyı

açtı, önden içeri girdi. Salon tipik bir Belfast meyhanesiydi: birkaç bölme, bir iki masa ve sandalye, ayrıca uzun bir maun bar. Aynalı duvarın önünde her çeşit içki diziliydi. İçerde hepsi de yaşlı altı müşteri vardı, dördü iskambil oynuyorlar, ikisi alçak sesle konuşuyorlardı. Tek kollu sert bakışlı bir genç barın ardında oturmuş *Belfast Telegraph* gazetesini okumaktaydı. Genç başını kaldırıp baktı ve gazeteyi bıraktı.

"İyi misin, Kathleen? Michael olanları anlattı."

"İyiyim, İvor. Bay Keogh'un sayesinde. Michael Amca arkada mı?"

O anda açılan kapıdan bir adam girdi. Keogh, adamı Barry'nin Dublin'de gösterdiği fotoğraflardan hemen tanımıştı. Michael Ryan, en aşırı Protestan grubu olan ***Ulster***'in ***Kızıl Eli***'nde hizmet görmüş, inançları için çok kişiyi öldürmüş bir insandı. Elli beş yaşındaydı, orta boyluydu ve saçları şakaklarında ağarmaya başlamıştı, gözleri masmaviydi ve enerji dolu olduğu belli oluyordu.

"Bu bey Martin Keogh," dedi kız.

Ryan tezgâhın ardından çıkıp elini uzattı.

"Bu gece bana bir iyilik yaptınız. Unutmayacağım."

"Orada olmam bir rastlantıydı."

"Olabilir. Size en azından bir içki borçluyum."

"Bushmill viskisi iyi olurdu," dedi Keogh.

"Şöyle gelin." Ryan köşedeki bölmeyi gösterdi.

Kız yağmurluğunu ve beresini çıkardı, masanın başına oturdu. Amcası yanına, Keogh da karşıya oturdular. İvor bir şişe Bushmill ile iki kadeh getirdi.

"Sen bir şey ister misin, Kathleen?"

"İstemem, böylesi iyi, İvor."

Gencin kıza hayran olduğu anlaşılıyordu, ama yine de başını eğip uzaklaştı.

Ryan, "Royal Victoria'ya sordurdum," dedi. "Çok hırpalanmış üç genç gelmiş. Birinin baldırında bir kurşun varmış."

"Sahi mi?" diye sordu Keogh.

Kathleen adama baktı. "Bana söylememiştin."

"Gerek yoktu."

"Şu üzerinde taşıdığına bir bakalım," dedi Ryan.

"Kaygılanmana gerek yok. Burada hep dostlar arasındayız."

Keogh omuzlarını silkti, ***Walther***'i cebinden çıkarıp uzattı. Ryan usta bir bakışla inceledi silahı.

"***Carswell*** susturucusu, yeni mal. Çok güzel."

Cebinden bir ***Browning*** çıkarıp uzattı. "Yine de benim gözdem budur."

"***SAS***'ın tercih ettiği silah," diyen Keogh, ***Browning***'i eline alıp tarttı. "Ve Paraşüt Alayının."

"Birinci Komandoda hizmet etmiş," dedi kız. "Kanlı Pazar'da."

"Öylemi?" dedi Michael Ryan.

"Çok eskidendi o. Son zamanlarda hep denizdeydim."

"Kathleen, Belfast'lı olduğunuzu ama Londra'da yetiştiğinizi söyledi."

"Annem beni doğururken ölmüş. Babam Londra'ya iş aramaya gitmiş. O da öldü şimdi."

Ryan, ***Walther***'in şarjörünü çıkardı.

"Ve iyi bir Protestan'sınız. Kathleen için yaptıklarınıza bakılırsa."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, dinin benim için bir anlamı yok," dedi Keogh.

"Ama hangi tarafta olduğumu bildiğimi söyleyebiliriz."

Tam o anda kapı çarpılarak açıldı ve kasketli, yağmurluklu biri elinde bir tabancayla içeri daldı.

Adam, "Michael Ryan, seni orospu çocuğu, canına okudum şimdi!" diye bağırarak tabancayı kaldırdı.

Ryan eli boş yakalanmıştı, ***Walther***'in şarjörü masanın üzerinde duruyordu.

Keogh, "Ne yapayım? Vurayım mı?" dedi.

"Pekâlâ."

Browning'i alıp bir el ateş etti. Adam tabanca tutan elini indirdi.

Keogh, "Kurusıkı, Bay Ryan, ağırlığından anlamıştım," dedi. "Nasıl bir oyun bu."

Ryan gülüyordu. "Joseph, haydi git de bir içki iç," dedi.

Sözde tetikçi döndü. Ateşin yanındaki yaşlı adamlar hiçbir şey olmamış gibi oyunlarına devam ettiler. Michael Ryan ayağa kalktı.

"Bir sınav diyelim, oğlum. Haydi, gel içeri gidelim de biraz konuşalım."

Küçük odanın şöminesinde ateş yanıyor, çekili perdelerin ardındaki camlara yağmur vuruyordu. Ryan ile Keogh sıcak ve rahat odada karşılıklı oturdular. Kız da mutfaktan bir çaydanlık, süt ve fincanlarla doldurduğu bir tepsiyle geldi.

"Eğer denizciysen kâğıtların olmalı," dedi Ryan.

"Var elbette."

Ryan elini uzattı, Keogh omuzlarını silkti, ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkardı.

"İşte. Gemi kâğıtları, sendika kartı, hepsi burada."

Kız fincanları doldururken Ryan hepsini dikkatle inceledi.

"İki hafta önce Ventura'dan para alıp ayrılmış. Güverte personeli ve dalgıç. Ne demek bu?"

"Ventura, Kuzey Denizi petrol yataklarına ikmal yapan bir gemidir. İşim dışında dalış da yapardım. Ama öyle derin dalış falan değil. Sualtı bakımı, gerektiği zaman kaynak falan."

"İlginç. Becerikli bir insan. Paraşüt Alayından özel bir uzmanlığın var mı?"

"Sadece insan öldürmek. Normal silah becerileri. Patlayıcılar konusunda geniş bilgi."

Keogh bir sigara yaktı. "Ama bütün bunlar neden?"

Ryan ısrar etti. "Motosiklet kullanır mısın?"

"On altı yaşımdan beri. Neden?"

Ryan arkasına yaslandı, piposunu çıkarıp eski bir tütün kesesinden doldurdu.

"Akrabalarını mı ziyaret ediyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla akrabam falan yoktur. Orada burada bir iki kuzen belki. Ben bir kapris için geldim. Nostalji de diyebilirsin. Pek parlak bir fikir değil, ama istediğim zaman bir gemide iş bulabilirim."

"Ben sana bir iş teklif edebilirim."

Kız amcasının piposunu yakması için şömineden bir çıra getirdi.

"Burada Belfast'ta mı?"

"Hayır, İngiltere'de."

"Ne işi?"

"Bu gece yaptığın türden bir iş. İyi becerdiğin işlerden."

Oda çok sessizdi. Keogh kızın kendisini heyecanla izlediğinin farkındaydı.

"Politika kokusu mu alıyorum yoksa?"

"Altmış dokuzdan beri ***Loyalist*** davası için çalıştım," dedi Ryan. "Maze Cezaevinde altı yıl yattım. ***Fenian***'lardan nefret ederim. Kazandıkları takdirde ülkedeki bütün Protestanları sürecekleri için lanet ***Sinn Fein***'den nefret ederim. Sapına kadar etnik temizlik yapacaklardır. O duruma gelirse onlardan mümkün olduğu kadar çoğunu benimle birlikte cehenneme sürüklemek isterim."

"Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"İngiltere'de bir iş. Çok kârlı bir iş. Örgütümüz için para."

"Kısacası, birinden çalınacak," dedi Keogh.

"Paraya ihtiyacımız var, Keogh. Silah almak için. Lanet ***IRA***'nın İrlanda asıllı Amerikalıları para sağlıyorlar. Ama bizim öyle bir kaynağımız yok." Öne eğildi. "Senden yurtseverlik istiyor değilim. Açgözlülüğe razıyım. Elli bin sterlin."

Uzun bir sessizlik oldu, kız sanki hayır demesini beklermiş gibi ciddi bir yüzle adama bakıyordu.

Keogh gülümsedi. "Bu büyük para, Bay Ryan, karşılığında da epey fazla bir şey bekliyor olmalısınız."

"Elinden her şey gelen insandan destek beklerim ve bu akşamki davranışlarından sen de o insanlardan birine benziyorsun."

"Ama ya sizinkiler?" dedi Keogh. "Sokakta sizin de ***IRA*** kadar silahşorunuz var. Hatta daha fazla. Askerlik günlerimden biliyorum bunu." Bir sigara yakıp arkasına yaslandı. "Eğer ortada başka bir gerçek yoksa. Siz de para için bu işe girmiyorsanız... "

Kathleen Ryan yerinden fırladı.

"Böyle konuştuğun için lanet olsun sana! Amcam halkımız için, tanıdığım herkesten çok şey vermiştir. Bir an önce buradan çıkıp gitsen iyi olur."

Ryan elini kaldırdı.

"Sakin ol, çocuk, her zeki insan bunun bir olasılık olduğunu görür. Bu daha önce de olmuş bir şeydir, iki tarafta da."

"Ee?" dedi Keogh.

"Para sözkonusu olduğunda ben de herkes kadar aç olabilirim, ama benim davam haklıdır, yaşamımın tek kesin olan şeyidir. Ellerimin arasından geçen paranın tümü Protestan davasına gider. Benim yaşamım budur işte."

"O zaman neden kendi adamlarınızı kullanmıyorsunuz?"

"Çünkü insanlar boşboğazdır, tüm devrimci hareketlerin zayıf olan yanıdır bu. ***IRA***'da da aynı sorun vardır. Ben hep dışardan tutulmuş yardımı yeğlemişimdir ve bunun için de yeraltı dünyasına başvururum. Para için çalışan namuslu bir hırsız, devrimci bir deli fişekten çok daha sağlam bir olasılıktır."

"Demek beni de böyle görüyorsunuz?" dedi Keogh. "İhtiyacınız olan herhangi biri gibi parayla tutulan bir insan?"

"Evet. Kabul ediyor musun? Etmiyorsan açıkça söyle. Kathleen için yaptıklarından sonra benden sana bir zarar gelmez."

"Bunu duyduğuma sevindim." Keogh omuzlarını silkti. "Eh, bir deneyeyim bari. Kuzey Denizinden sonra bir değişiklik olur. Yılın bu mevsiminde havalar berbattır orada."

"Sen esaslı bir insansın," diyerek gülümsedi Ryan. "Kathleen, bize birer Bushmill getir de şerefe içelim."

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Ryan.

"Albert Otel adlı bir bit yuvasında."

"Gerçekten de öyledir. Tıpkı ülkemiz gibi."

"Tanrı sana İrlanda'da ölmeyi nasip etsin," dedi Keogh.

"Çok mükemmel bir duygu." Ryan içkisini tek yudumda yuvarladı.

"Şimdi ne olacak?"

"Sana Londra'da anlatırım. Sen, ben ve Kathleen uçakla gideceğiz. Görmem gereken biri var."

Keogh kıza döndü. "Bir eylemci, ha? Biraz genç değil mi?"

"Bay Keogh, on yaşımdayken ailemi havaya uçurdular dedim sana. Ondan sonra çok çabuk büyüdüm."

"Sert bir dünya."

"Karşı taraf için daha da sert yapacağım, inan bana."

"Doğrusu güzel nefret ediyorsun," diyen Keogh kızın amcasına döndü.

"Tamam, şu halde." El sıkıştılar. "Doğrusu neye girmek üzere olduğumu daha iyi bilmek isterim."

"Pekâlâ, az bir şey anlatayım. İngiltere'nin kuzeybatısını iyi bilir misin? Göller Bölgesini?"

"Oraya hiç gitmedim."

"Turistler çekilince yılın bu mevsiminde vahşi ve ıssız bir yerdir."

"Eee?"

"Oradan belirli bir kamyon geçecektir, bir et nakliye kamyonu. Seninle onu kaçıracağız. Çok basit ve çok çabuk. Beş dakikalık bir iş."

"Et nakliye kamyonu mu?"

Ryan gülümsedi.

"Kamyon öyle. Ama içinde ne olduğu başka bir konudur. Onu daha sonra öğreneceksin."

"Peki, sonra ne olacak?"

"Cumbrian kıyısında eski ve kullanılmayan bir iskelenin bulunduğu yere götüreceğiz kamyonu. Bir tekne bizi bekliyor olacak. Bir *Siemens feribotu*. Onun ne olduğunu bilir misin?"

"Almanlar İkinci Dünya Savaşında ağır teçhizat ve personel nakliyesinde kullanırlardı."

"Bayağı bilgiliymişsin. Feribota binip ***Ulster***'e gideceğiz. Kıyıda kullanılmayan bir taşocağı iskelesi olan uygun bir yer var. Kamyonu kıyıya çıkarıp gece karanlığında kaybolacağız. İnanılmaz derecede basit bir iş."

"Öyle görünüyor," dedi Keogh. "Peki, bu *Siemens feribotu*nun tayfası? Onlar ne yapıyorlar?"

"Aldıkları parayı hak ediyorlar. Onlar için bu yasadışı bir nakliye işi. Bunu sürekli yaparlar. O türden insanlar."

"Sahtekâr yani?"

"Evet. Tekne şu anda Wapping yakınlarında bağlı. O yüzden Londra'ya gidiyoruz. İşi bağlamak için."

Kısa bir sessizlikten sonra Kathleen Ryan, "Ne diyorsunuz, Bay Keogh?" diye sordu.

"Bir süre birlikte olacaksak bana Martin demeye başlayabilirsin."

"Sence bu iş olur mu?"

"Amcanın dediği gibi, işin en esaslı yanı basitliği. Bir İsviçre saati kadar muntazam çalışabilir. Ama diğer yandan, İsviçre saatleri bile kimi zaman bozulurlar."

"Ah, siz inançsızlar," diyerek gülümsedi Ryan.

"Elbette işleyecektir. Olması gerek. Örgütümün halkımız için silah satın alması gerek. Kur'an'daki bir surede kılıçta on bin sözcükten daha çok gerçek olduğu yazılıdır."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum." Keogh ayağa kalktı. "Geç oldu. Ben otelime dönsem iyi olacak."

"Sabah kahvaltıya gel," dedi Ryan. "Öğle uçağına yetişiriz. Biletleri ben alırım."

"İyi geceler öyleyse."

"Bar kapandı. Kathleen seni dışarı çıkarır. ***Walther***'in burada kalsın. Havaalanından bununla geçmek imkânsızdır, ama önemli

değil. Londra'daki bağlantımız bize ihtiyacımız olan bütün silahları bulacaktır."

Elini uzattı. "Sabaha görüşürüz."

Kız kapıyı açınca içeri yağmur doldu.

"Pis bir gece," dedi.

"Hem de nasıl." Keogh yakasını kaldırdı. "Eğer sen hazırlayacaksan bir Ulster kızartması yerim. İki yumurta ve sakın sucuğu unutma."

"Haydi, yürü bakalım."

Kız erkeği iterek o tiz sesiyle bir kahkaha attı ve kapıyı kapattı.

V

Keogh bir telefon kulübesi bulmakta epey güçlük çekti. Çoğu parçalanmıştı. Sonunda otele yakın bir tane bulabildi. Yağmurdan korunmak için cam kapıyı kapatıp Dublin numarasını çevirdi. Barry, Ulster Haberalma Şefi olan John Cassidy ile küçük çalışma odasındaki masasının başındaydı.

"Benim," dedi Keogh. "Çok esaslı. Boğazıma kadar gömüldüm. Ryan beni işe aldı."

"Her şeyi anlat."

Keogh durumu birkaç kısa cümleyle özetledi.

"Bu et kamyonunda ne olabilir sence?"

"Eğer düşündüğüm şeyse, altın külçeleri. Bir yıl önce ***Loyalist Ordu Konseyince*** düşünülmüş, ama çok tehlikeli olduğu ileri sürülerek reddedilmişti."

"Şu halde Ryan işi kendi girişimiyle yapmaya karar verdi."

"Evet, her zaman çılgının biriydi zaten. Onun bir şeyler yapacağı ihbar edildiğinde seni o yüzden hemen oraya göndermiştim."

"Büyük bir iş," dedi Keogh.

"Evet. İlişkiyi kaybetme. Cep telefonlarının numaraları var sende, kendini kolla."

V

Keogh otele girdiğinde resepsiyonda kimse yoktu. Hızlı adımlarla yukarı çıktı, odasının kapısını açtı. İçersi inanılmaz derecede sıkıcıydı, hoşnutsuzlukla baktı çevresine. Elbiselerini çıkarmaya değmezdi. Işığı söndürdü, bir sigara yakıp yatağa uzandı, olanları gözden geçirdi. En şaşırtıcı şey işin basitliğiydi. Ryan her şeyi anlattığında durumu bir daha gözden geçirecekti kuşkusuz. Ryan aslında kötü bir insan değildi. Ondan hoşlanmamak zordu. Sonra kız vardı. Bu kadar genç birinde böylesine nefret olsun. Üstelik her şeyi ailesini öldüren bombaya bağlıyordu. Keogh başını salladı. Bu işte daha fazlası vardı, olmalıydı, sonunda uyuyakaldı.

Kathleen Ryan yatmadan önce amcasına bir fincan çay götürdü. Ryan şöminenin yanında piposunu içiyor ve düşünüyordu.

"Olacak mı dersin?" diye sordu kız.

"Hiç bu kadar umutlu olmamıştım, şimdi Keogh da ortaya çıkınca... "

Omuzlarını silkti. "Elli milyon sterlinlik külçe altın, Kathleen. Düşün bir kere."

"Garip biri. Ona güveniyor musun?"

"Ben yaşamım boyunca kimseye güvenmedim," dedi Ryan neşeli bir sesle.

"Sana bile. Hayır, sen Keogh için kaygılanma. Gözümü üzerinden ayırmayacağım."

"Ama emin olabilecek misin?"

"Elbette. Onu kendim kadar tanıyorum, Kathleen. İkimiz de aynı kumaştan biçilmişiz. Benim gibi zeki o da. Aynı zamanda insan öldürmüş biri. Bu onun doğasında var. Benim gibi, o da başka bir şey yapamaz." Uzanıp kızı yanağından öptü. "Haydi, git yat şimdi."

Kız gidince arkasına yaslanıp çayını yudumlarken Göller Bölgesindeki o ıssız yolu düşündü. Yeğeninin bile kendisinin ziyaret ettiğini bilmediği o yolu.

LONDRA GÖLLER BÖLGESİ

1985

h

İKİ

Londra'da İrlandalı Mahallesi diye bir şey varsa, burası ancak bir İrlanda Cumhuriyetçisini mutlu edecek kadar çok meyhanesi olan Kilbum semtindedir. Ancak Belfast'ta bulunabileceklerin eşi Protestan meyhaneleri de vardır. William ve Mary bunlardan biriydi ve sapına kadar bir ***Orange Protestan*** olan sahibi Hugh Bell, ***Loyalist***ler için Londra'da ***Sinn Fein***'in ***IRA*** için yaptığı görevi üstlenmişti.

Ryan, Keogh ve Kathleen, Londra'ya geldikleri günün akşamı onunla arkadaki bir odada, üzeri çeşitli tabancalarla kaplı bir masanın başında oturuyorlardı. Beyaz saçlı, neşeli yüzlü, iriyarı bir adam olan Bell, kendine bir kadeh viski doldurdu.

"İstediğini alabilirsin, Michael, bunların geldiği yerde daha çok var."

Ryan bir ***Browning*** seçti, elinde şöyle bir tartıp cebine yerleştirdi. Keogh da bir ***Walther*** buldu.

"Buna bir ***Carswell*** bulabilir misiniz?" diye sordu.

"Zevk sahibi biri," dedi Bell. Kalkıp köşedeki dolabı karıştırdı, geri döndü. "İşte. En son model."

Keogh susturucuyu ***Walther***'in ucuna taktı.

"Tam da aradığım şey."

"Ya küçükhanım?" diye sordu Bell.

"Yeğenim silah taşımaz," dedi Ryan.

Kız hemen çıkıştı.

"Ben de senin kadar nişancıyım, Michael Amca ve sen de bunu bilirsin. Kendimi nasıl koruyacağım? Karşımdakinin bilmem nesini tekmeleyerek mi?"

Bell güldü. "Bir çözüm bulabilirim sanırım."

Yine dolaba gidip küçük bir otomatik tabancayla döndü.

"***Colt .25***, pek az bulunan bir parça. Bir hanımın çantasına veya çorabının içine rahatça girebilir."

"Ve durdurma gücü yoktur," dedi Ryan. "Eğer yakından ateş edersen yeterlidir."

Kız tabancayı alıp gülümsedi. "Bu benim işime yarar." Sonra çantasına koydu.

"Tamam," dedi Ryan. "***Irish Rose***'dan ne haber?"

"*Siemens feribotu* Wapping yakınlarında bağlı. Kaptanı Frank Tully. Para için her şeyi yapabilecek biri. En kötü uyuşturucular, para getiren her şey. ***IRA*** için iki kere silah da kaçırdı."

"Ya tayfası?"

"Dört kişi."

Bell çekmeceden bir kâğıt aldı, okuma gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirdi.

"Liverpool'dan Mick Dolan ve Jack Grant. Londra'dan Bert Fox ve Hans Muller adında bir Alman. Hepsi de içerde yatmışlar."

"Eh, hiç olmazsa kiminle çalıştığımızı biliyoruz," dedi Keogh.

"Doğru," dedi Ryan. "Sıradan serseriler."

"Bunlar iyi insanlar değildir, Michael," dedi Bell. "Ne yaptığını bildiğini umarım."

"Genelde bilirim." Ryan sırıtarak cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı.

"İstediklerim şunlar. Bulabilecek misin bakalım?"

Bell kâğıda baktı.

"Bayıltıcı ***elbombası***, sis ***elbombası***. Olur. İki ***AK Saldırı Tüfeği***. Tamam. ***Semtex***? Bu gerekli mi?"

"Hedefe patlatarak erişmem gerekebilir."

"Pekâlâ, elimden geleni yaparım."

"Tamam, o halde." Ryan yeğenine ve Keogh'a bakıp gülümsedi.

"Önce bir iki lokma bir şey yiyelim, sonra gider Tully'yi görürüz."

V

Thames kıyıları çok soğuktu, sağda Kule Köprüsü ve onun hemen ötesinde aydınlatılmış olan Londra Kulesi vardı. Taksi Cable Rıhtımı önünde durup Ryan, Kathleen ve Keogh indiklerinde, kırmızı ve yeşil ışıkları yanmış bir iki gemi önlerinden geçmekteydi. Taksi yoluna devam edince rıhtım boyunca yürüdüler.

Feribot öteki uçta bağlıydı. İki lambanın soluk sarı ışığında kıçında yazılı adı okunuyordu. ***Irish Rose***.

Merdivenden yukarı çıkarlarken denizci ceketli ve kasketli biri belirdi. Sert bir Liverpool aksanıyla.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu.

"Bizi bekliyorlar," dedi Ryan. "Kaptan Tully'ye haber ver."

Adam bir kahkaha attı. "Kaptan Tully mi? Kendine öyle mi diyor?" Bir daha güldü. "Pekâlâ, şöyle gelin."

Teknenin güvertesi dümdüzdü, kaptan köşkünün de bulunduğu orta bölme güvertenin üçte ikisinden sonra yükseliyordu. Gemi yüz elli metre kadar olmalıydı.

Adamın ardından yürürlerken Ryan, Keogh'a, "Ne diyorsun?" diye fısıldadı.

"Bunlar sert havalar için tasarlanmış tekneler değildir."

Bir merdivenden kaptan köşküne çıktılar. Önlerindeki denizci bir kapı açıp yana çekildi.

"Geldik işte."

"Teşekkür ederiz, Bay Dolan."

Harita masası başında oturan adamın sırtında bir subay ceketi vardı, saçları omuzlarına kadar inmişti. Yüzü içki ve kötü yaşamdan o kadar hırpalanmıştı ki, yaşını kestirmek olanaksızdı.

"Yine görüştük, Bay Ryan." Kalkıp elini uzattı. "Bu güzel hanım da kim böyle?"

"Yeğenim, Kaptan Tully. Bunu hatırlamanız iyi olur. Bu da iş arkadaşım Martin Keogh."

"Bay Keogh." Tully, Keogh'un elini sıktı. "Çok memnun oldum."

"Hiç kuşkum yok," dedi Keogh.

"İşimize bakalım," dedi Tully.

Ryan elindeki evrak çantasından katlanmış bir harita çıkardı.

"Gideceğiniz yer. Cumbrian kıyısında Ravenglass'ın güneyinde Marsh End. İki gününüz var. Yapabilecek misiniz?"

Tully haritayı açıp inceledi.

"Sorun değil. Sonra?"

"Ben kamyonla geleceğim, kamyonu County Down kıyısında Kilalla'ya götüreceğiz."

Bir harita daha çıkardı. "Şurada kullanılmayan bir taşocağı iskelesi var. Kamyonu kıyıya indireceğiz ve siz de gideceksiniz."

"Elbette, Bay Ryan. Tabii küçük bir para konusu var."

Ryan çantasından iri bir zarf çıkarıp uzattı.

"Burada elli bin sterlin var. Kilalla'da iş tamamlanınca bir elli bin daha verilecek. Tamam mı?"

"Elbette, Bay Ryan. Sizi temin ederim."

"Çok iyi. O zaman cuma sabahı Marsh End'de görüşeceğiz."

"Sorun yok," dedi Tully. "Sizi düşkırıklığına uğratmayız."

"Güzel. Biz gidelim öyleyse."

Rıhtımda yürürlerken Kathleen Ryan, "O adamdan hiç hoşlanmadım," dedi.

"Hoşlanman gerekmez," dedi Ryan. Keogh'a döndü. "Ya sen?"

"Eğer ucunda para olduğunu bilirse boğazını kesmeye hazır," dedi.

"Seni de o yüzden yanımda taşıyorum işte, gidelim haydi."

Ryan köşeye yürüyüp bir taksiye el etti.

Onları merdivenin başında karşılayan adam Dolan'dı. Harita odasına girince Tully'nin Ryan'ın verdiği haritaları incelemekte olduğunu gördü.

"Ne diyorsun?"

"Büyük iş," dedi Tully.

"Elli bin şimdi, elli bin ***Ulster*** kıyısına vardığımızda. Kamyondaki her neyse çok daha değerli olmalı."

"Eee?"

"Bana kendisiyle ilişki kurmam için verdiği numara. Kilburn'da William ve Mary adında bir meyhane. Oraya bir gidip ortalığı koklasam iyi olacak." Haritaları katladı.

"Sen bunlara iyi bak." Kapıdan çıkarken döndü. "Bu işin ucunda büyük para olabilir, Mick."

"Aynı fikirdeyim," dedi Dolan.

"Aferin," diyen Tully dışarı çıktı.

V

William ve Mary'nin barı tıklım tıklımdı, insanlar barın önünde içerken omuz omzaydılar. Tully camdan içeri baktığında çok neşeli ve gürültülü bir sahneyle karşılaşmıştı.

Bir de arka tarafa göz atmak istediği için dar bir sokağa girip yüksek bir duvarın önüne geldi. Duvarda avluya açılan bir kapı vardı. Perdeleri kısmen çekilmiş bir pencereden ışık sızıyordu. Tully ayaklarının ucuna basarak o yana yürüdü, içeri baktı.

Ryan, Bell ve Kathleen bir masa başında oturuyorlardı, önlerindeki masada açık bir harita vardı. Keogh şöminenin yanındaydı. Bell bir şey söyleyince Ryan güldü, ama Tully onların konuştuklarını duyamadı. O sırada gölgeler arasında bir kapı gözüne çarptı. Yoklamak için dokunduğunda kapı açıldı.

Şimdi daracık bir koridordaydı. Işık olmadığından el yordamıyla yürürken duvarda çivilere asılı ceketlere değildi. Tam o anda bir kapı açıldı ve birden koridor aydınlandı. Bell dışarı çıktı. Tully hemen ceketlerin arkasına sığındı.

"Şimdi gelirim," diye seslendi Bell.

Bell koridorda yürüdü, bir kapı açıp içeri girdi. Az sonra tuvaletin rezervuarının çekildiği duyuldu. Bell arka odaya dönüp kapıyı kapattı. Tully de gidip kulağını kapıya dayadı ve içerde konuşulanların hepsini dinledi.

"Artık kartları masanın üzerine yayabiliriz," dedi Ryan.

"Bizim bildiklerimizi öğrenme zamanı geldi, Martin."

"Bence hava hoş," dedi Keogh.

"Bu işi bir yıldır planlıyorum. İngiltere'deki işlerin planlanmasında Hugh bana yardımcı oldu. Ancak *Ordu Konseyi* çok tehlikeli bularak planı reddetti."

"Bir sürü kocakarı," dedi Bell.

"Peki, durum nedir?" diye sordu Keogh. "Et nakliye kamyonunda ne var?"

Yanıt Kathleen'den geldi.

"Altın, Martin. Külçe altın. Elli milyon sterlin."

"Tanrı bizi korusun!" Keogh şaşırmış görünmeyi başarmıştı. "Peki, neden böyle naklediliyor ki?"

"Onu da ben anlatayım," dedi Ryan.

"Külçe altın eskiden Thames üzerinden Londra Limanına getirilirdi, ama son yirmi beş yılda rıhtım giderek boşaldı. Nakliyeciler Amsterdam'ı tercih ediyorlar. Altın külçe nakliyatı da Glasgow'a kaydırıldı."

"Bu ne kadardır devam ediyor?"

"Beş yıl oldu. *Barrow-in-Fumess*'de yeni tasfiyehane yaptıklarından beri. Bak, Göller Bölgesinin hemen dibinde. Orada genellikle gemi yapımcıları vardır. En son atom denizaltısı o tersanelerde yapıldı."

"Tasfiyehanenin ne ilgisi var?"

"Altını orada eritip küçük külçeler haline getiriyorlar. Bankalar öyle istiyor. Altın çok ağır bir madendir."

"Anladım," dedi Keogh.

Ryan devam etti. "Nakliye aracı Glasgow'dan Carlisle'ye gider, sonra oradan kıyıda Maryport'a iner ve Barrow'a kadar kıyı yolunu izler."

"Ve biz de yolda bir yerde karşısına çıkacağız?"

"Evet. Bu cuma günü."

"Peki, kamyonu nasıl durduracağız ve daha önemlisi, içine nasıl gireceğiz?"

Bu kere yanıt Bell'den geldi.

"Sıradan bir kamyon değildir. Bir sürücü ve arkasındaki bölmede iki silahlı güvenlik memuru var. Kamyon normalmiş gibi görünür ama akla gelebilen her şekilde güçlendirilmiştir. Birinci sınıf bir telsiz sistemiyle, bir dizi elektronik güvenlik aracı vardır."

"Bunu nasıl halledeceksiniz?" diye sordu Keogh.

Bell masanın çekmecesinden üzerinde düğmeleri ve ekranı olan bir el bilgisayarı çıkardı.

"Bunun televizyon uzaktan kumandasına benzediğini biliyorum, ama adı *Howler* olan bir deha ürünüdür. Burada da ayrıcalıklı bilgiye sahibiz, kamyonun güvenlik sistemi kodunu biliyoruz. *Howler* bunu buldu. Kırmızı düğmeye üç kere bastın mı, kamyonun tüm elektronik sistemi devreden çıkar, elektronik kapı kilitleri, telsizi falan işlemez olur. Kapılar açılır yani."

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu Keogh.

"Belfast Üniversitesinde bizim davamıza sempati duyan genç bir elektronikçi dâhi tarafından yapıldı."

Keogh başını salladı. "Sürücü ile korumalar? Onlara ne olacak?"

"Sersemletici bir ***elbombası*** onları saf dışı bırakır. Bak, gerekirse onları öldürürüm. Bu ciddi bir iştir."

Keogh başını salladı. "Pekâlâ, sonra ne olacak?"

"Kamyonu ***Irish Rose***'un beklediği Marsh End'e götüreceğiz."

Ryan gülümsedi. "Hemen denize açılacağız ve polis ne olduğunu anlamayacak bile."

Keogh düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Sonunda başını salladı.

"Biliyor musun, sen haklısın. Bu iş başarılabilir."

Ryan sevinçle güldü.

"Sen de iyi bir insansın, Martin. Buna içilir."

Bell kalkıp dolaptan bir şişe Bushmill'le üç kadeh çıkardı ve o anda dışarda bir çöp tenekesi devrildi.

Ryan içki teklifi yaptığında Tully gitme zamanının geldiğini anlamıştı. Arka kapıyı açıp sessizce kapattı ve avluda yürümeye başladı. Ancak o anda bir çöp tenekesine ayağı takıldı ve tenekenin madeni kapağı yerinden çıkıp gürültüyle taş zemine yuvarlandı. Tully yoluna devam etti, arka kapıdan sokağa çıkıp koşmaya başladı. Sokağın ucuna vardığında Keogh da dışarı çıkmıştı ama Tully o sırada kalabalık olan caddeye erişmiş ve insanlar arasında kaybolmuştu. Keogh döndüğünde Bell avlu ışığını yakmış, Ryan ve kızla arka kapı önünde duruyordu.

"Kimse var mıydı?" diye sordu Ryan.

"Evet. Hiç hoşlanmayacaksın. Adamı caddeye çıktığı anda gördüm. Tully'ye çok benziyordu."

"Namussuz bizi kontrol ediyordu," diyen Ryan odaya döndü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye Bell sordu. "Bu her şeyi berbat etti."

"Aynı fikirde değilim," dedi Keogh.

"Paranın geri kalanını isteyeceği için işin aksamaması onun lehine olur."

"Doğru," dedi Ryan.

"Bence o daha fazla şey öğrenmek için ortalığı kokluyordu sadece."

"Eğer konuştuklarımızı duyduysa gereğinden fazlasını biliyor demektir," diyen Keogh ceketini giydi.

"Nereye?" diye sordu Ryan.

"Irish Rose'a." Keogh, ***Walther***'ini çıkarıp kontrol etti. "Ben de biraz çevreyi koklayayım bakalım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Ryan.

"Gerek yok, ben hallederim." Keogh güldü. "Bana bunun için para veriyorsun."

Keogh kapıya doğru yürürken Kathleen.

"Dikkatli ol, Martin," dedi.

"Ben hep dikkatliyimdir, sevgili kızım."

V

Keogh parasını ödeyip Cable Wharfe'da taksiden indiğinde yine yağmur yağıyordu. Eski depoların gölgelerine sığınarak yürüdü ve geminin merdiveninin başına geldiğinde bir süre durakladı. Gemide hiçbir hareket yoktu. Bir süre düşündükten sonra riski göze aldı ve feribotun iskeleden daha alçakta olan arkasına atladı.

Düştüğü yerde bir an bekledikten sonra orta bölümle kaptan köşkünün karanlıkta yükseldiği yere doğru süzüldü. Yukarda bir ışık vardı. Keogh demir merdivenden kaptan köşkünün altındaki

sahanlığa çıktı, çömelerek kamaraya doğru yürüdü. İçerden sesler ve sigara dumanı kokusu geliyordu. Hepsi içerdeydiler. Tully ile tayfası. Bir tahlisiye sandalının arkasında doğrulan Keogh içeriye kulak verdi.

Dolan, "Altın mı?" diyordu. "Sen bizimle dalga mı geçiyorsun, Frank?"

"Hayır, dalga falan geçtiğim yok. Marsh End'de kamyondan alacağımız şey altın olacak. *Barrow-in-Furness*'teki tasfiyehaneye giderken kaçıracaklar kamyonu."

"Ama kim bunlar?" diye Dolan sordu.

"İrlandalı oldukları kesin. ***IRA*** diyebilirdim ama sanmıyorum."

"Neden?"

"İki şey var. Gideceğimiz yer olan Kilalla. Orası Cumhuriyet değil, ***Ulster***'dir. Bir şey daha. Kilburn'daki William ve Mary. Orası Katolik değil, Protestan meyhanesidir. Bence bunlar öteki taraftan."

"***Loyalist***ler mi?"

"Hepsi aynı bence. Hangi tarafta oldukları benim için önemli değil. Ben sadece altınla ilgileniyorum."

Tayfalar arasında bir kıpırdanma oldu.

"Yani bunu başarabilecek miyiz?" diye sordu Dolan.

"Kim bilir?" Tully güldü. "Denizde her şey olabilir, çocuklar. Ama biz şimdi işimize bakalım. Yola çıkmaya hazır olun. Oraya varmak için sadece iki günümüz var."

Tayfalar kamaradan çıkıp güverteye inerlerken Keogh sandalın ardına eğilip saklandı. Bir süre düşündükten sonra doğrulup kaptan köşküne yürüdü.

Masa üzerine eğilmiş olan Tully, Cumbrian kıyısı haritasını hafifçe dalgalandıran esintiyi farketti. Başını kaldırınca Keogh'un kapıya dayanmış bir sigara yaktığını gördü.

"O Agatha Christie romanlarında denildiği gibi her şey açığa çıktı. Dışardaydım ve tayfalarına yaptığın o küçük konuşmaya kulak misafiri oldum."

Tully bir kapıyı açmak üzereyken Keogh'un ***Walther***'i tutan eli belirdi. "Aptallaşma."

"Ne istiyorsun?"

"Senin William ve Mary'de olduğunu biliyorum. Normalde iki gözünün ortasına kurşunu yerleştirmeliyim, ama Ryan'ın sana daha önce verdiği elli bin sterline fit olacağım."

"Canın cehenneme."

Keogh, ***Walther***'i kaldırıp ateş etti. Tully'nin sağ kulak memesi parçalandı. Adam bir çığlık atarak elini kan fışkıran kulağına kapattı.

"Bu başlangıçtı," dedi Keogh. "Zarfı ver, haydi."

Tully serbest eliyle çekmeceyi açtı, aldığı zarfı Keogh'dan yana attı. Keogh zarfı cebine yerleştirdi. Tully mendilini çıkarıp kulağına bastırdı.

"Tanrım, bak ne yaptın."

"Ne farkeder ki? Olduğundan daha çirkin görünemezsin ya."

"Lanet olsun."

Tully tek eliyle dolabı açtı, bir şişe viski alıp mantarını dişleriyle çıkardı. Koca bir yudum içti.

"Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey. Seni cuma günü Marsh End'de görürüm."

Tully şaşırmıştı; "Yani iş devam ediyor mu?"

"Bu saatte başka birini bulamayız. Bu o senin *- bildiğini - ben -de* - biliyorum durumlarından biri. Onun için kendine dikkat edersen Kilalla'ya varınca bu zarfı da alırsın, öteki elli bin sterlini de."

"Tamam, orada olacağım."

"Aferin sana. Şimdi beni, merdivene kadar geçir de, birbirimize iyi geceler dileyelim."

Tam o anda makineler çalıştı. Tully kulağından kanlar akarak merdivenden güçlükle indi. Güvertede sadece Dolan'la Alman Muller çalışıyorlardı. Muller halatı çekiyordu, Dolan da merdiveni, yukarı almak üzereydi. Şaşkın şakın baktı Tully'ye.

"Hey, neler oluyor burada?"

Keogh, "Olan şu, ben inene kadar merdivene elini sürmeyeceksin," dedi.

Dolan üzerine atlayınca, Keogh tabancayı suratına indirdi. Dolan haykırarak aşağı indi. Rıhtımda durupTully'ye baktı.

"Marsh End'de buluşana kadar."

"Orospu çocuğu!" diye seslendi Tully.

Keogh gülerek yağmur altında uzaklaştı.

V

Cep-telefonu çaldığında Jack Barry çalışma odasında, masasının başındaydı.

"Benim," dedi Keogh. "Neredesin?"

"London Town'da Wapping High Street'te."

"Neler oluyor?"

"Altın konusunda haklıymışsın."

"Sahi mi? Anlat,"

"Çok karışık, ama anlatayım."

Keogh'un lafı bitince Barry, "Çok acımasızsın," dedi. "Tully istediğini yapacak mı?"

"Yapacak. Yüz bin sterlin alacak karşılığında. Bunu geri çeviremez."

"Tamam. Her şey yolunda gitti diyelim. Denize bir kere açıldıktan sonra gemide ne olacak? Seni öldürmeye çalışacaklar."

"Tabii, ama biz de hazırlıklı olacağız."

"Sen, Ryan ve yeğeni mi? Tanrı bizi korusun."

"Koruyacaktır, hiç merak etme. Kilalla'da ne olacak?"

"Sana ilginç bir karşılama vaat edebilirim. ***IRA*** fonuna büyük bir katkı. Bu yüzden savaşı kazanabiliriz."

"Bir düşün hele," dedi Keogh. "Bunun için sadece yedi yüzyıl gerekti."

Barry güldü. "Haydi, bakalım, esmer kahraman, git ve beni gelişmelerden haberdar et."

V

William ve Mary'nin arka odasında Ryan ve Kathleen masa başında oturmuşlar, Keogh'un anlattıklarını dinliyorlardı. Keogh diğer yandan da bir kadeh Bushmills içiyordu.

"Onu vurdun mu?" dedi Bell.

"Azıcık." Keogh viskisini yudumladı. "Sağ kulağının memesinden."

Kathleen'in yüzü heyecandan kızarmıştı.

"Orospu çocuğuna bir ders olmuştur."

Ryan," Gelecek mi dersin?" diye sordu.

"Elbette. Yüz bin sterlinini almak isteyecek."

"Ancak, ***Ulster***'e gitmekten fazlasının peşinde olacaktır."

"Evet, ama bunu bildiğimize göre hazırlıklı olacağız."

"Herhalde." Ryan derin bir soluk aldı. "Sabaha Glasgow ekspresine yetişiriz. Carnforth'ta inip yerel trenle Barrow'a gideriz."

"Sonra?"

"Bizi karşılayacaklar," dedi Ryan.

"Sana söylemediğim bir şey daha var. Bir kuzenimin Göller Bölgesinde Ravenglass yakınlarında koyun çiftliği vardır. Ama bu kadar yeter. Yatalım artık. Sabah erkenden yola çıkacağız."

Irish Rose, Thames'tan geçerken Tully dümendeydi. Sağ kulağını sarmıştı. Kaptan köşkünün kapısı açıldı, Dolan getirdiği fincanı dümenin yanına bıraktı.

"Çay. İyi misin?"

"İyiyim."

"O bücür orospu çocuğu ne olacak?"

"Zamanı gelince taşaklarını koparacağım." Tully fincana uzanıp çayını içti.

"Bir ***Sinn Fein*** sözü vardı: *'Bizim de zamanımız gelecek.'* Eh, Keogh için benimki mutlaka gelecek."

Tully dümeni çevirip makinaların gücünü arttırdı.

ÜÇ

Glasgow ekspresi fazla kalabalık değildi. Keogh bir köşe masada Kathleen'in karşısına oturdu. Ryan da onun karşısına geçti ve hemen çantasını açıp bir dosya çıkardı, okuma gözlüğünü burnunun ucuna takıp çalışmaya başladı.

Kız, el çantasından *The Midnight Court* kitabıyla bir İrlandaca sözlük çıkardı. Garip bir kız, diye düşündü Keogh. Pencereden bakarken kendisinin onun nefret ettiği her şey olduğunu bilirse tepkisinin ne olacağını düşündü: bir Katolik ve bir ***IRA*** askeri. Doğrusu bu gerçek ortaya çıktığında kıyamet kopacaktı.

Londra'dan ayrıldıktan bir saat sonra bir kabin memuru çay, kahve, sandviç ve gazeteyle doldurduğu tekerlekli bir tepsiyle çıkageldi. Kızla Keogh çay istediler. Keogh, Times ve Daily Mail de alıp ondan sonraki saatini haberleri okuyarak geçirdi.

İrlanda'da fazla bir şey olmamıştı. Shankill'de bir Protestan'ın öldürülmesine misilleme olarak Falls Road'da iki Katolik'in öldürülmesi üzerine Derry'de patlayan bir bomba altı dükkânı yerle bir etmişti. Crossmaglen'de bir askeri helikoptere ateş açılmıştı. ***Ulster***'de dedikleri gibi sıradan bir gündü işte.

Times'ın yarısına gelmişti ki, *"TANRIM, DAHA NE KADAR SÜRECEK?"* başlıklı bir yazıya rastladı. Emekli bir parlamento üyesi İrlanda'da on altı yıllık kanlı savaşın bitmesi gerektiğine inanıyordu. Kendince çözüm, İngiliz Milletler Topluluğunda bağımsız bir ***Ulster***'di. Politikacılar bile bu konuda ne kadar saf olabiliyorlardı.

Keogh gazeteyi kapattı, bir sigara yakıp arkasına yaslandı ve kızı seyretmeye başladı. Kathleen sık sık sözlüğe bakıyordu. Başını kaldırınca adamın gülümsemekte olduğunu gördü. Hemen kaşları çatıldı.

"Komik bir şey mi var?"

"Fazla değil. Biraz güçlük çekiyor gibisin."

"Kolay değil. Öğrenmeye başlayalı sadece üç ay oldu. Burada anlaması oldukça zor bir cümle var."

Mükemmel İrlandaca konuşan Keogh kıza yardım edebilirdi, ama dili bildiğini kabul etmek büyük bir hata olurdu. İrlanda dilini konuşanlar Milliyetçiler ve Katoliklerdi. Bu kadar basit işte.

Ryan dosyayı çantasına yerleştirmiş, arkasına yaslanıp gözlerini kapatmıştı.

"Çok yorgun görünüyor," dedi Keogh.

"Çok çalışıyor. Davamız onun için her şey demek."

"Sen de öylesin sanırım."

"Bu yaşamda bir şeye inanmak gerek."

"Sana bunu ailenin ölümü mü sağladı?"

"Ölümü değil, Martin, katledilmesi."

Buna yanıt yoktu. Olamazdı da. Kızın yüzü bembeyazdı, gözleri öfke doluydu.

"Sakin ol, kızım, sakin ol," dedi Keogh. "Kitabını oku haydi."

Kendisi de *Daily Mail*'i alıp okumaya başladı. Yarım saat sonra kabin memuru çay ve sandviç getirdi. Ryan hâlâ uyuyordu.

"Bırakalım uyusun," dedi kız.

Yemeklerini sessizce yediler. Keogh sonra bir sigara yaktı.

"On altı yaşındasın, Kate," dedi. "Önünde uzun bir hayat var. İrlanda'ya barış gelirse ne yapmak istersin?"

"Bak, onu iyi biliyorum. Ben oldum olası hemşire olmak istemişimdir, bombadan sonra hastanede geçirdiğim günlerden beri. Üç ay hastanede yattım. Hemşireler çok iyiydiler."

"Hemşirelik, ha? Ama bunun için sınavlar vermek gerek ve sen okulda bile değilsin."

Kız yine o sert kahkahalarından birini attı.

"İşte şimdi çok yanıldın, bayım. Çoğu öğrenci bitirme sınavını on altı yaşında verir. Ben benimkini on dört yaşında verdim. Genelde ileri düzey sınavları on sekizinde verilir. Ben benimkini İngiliz Edebiyatı, Fransızca ve İspanyolcadan dört ay önce verdim. Dil konusunda çok yetenekliyimdir. Eğer istersem artık üniversiteye gidebilirim ve henüz on altı yaşındayım."

"Gidecek misin?"

Kız omuzlarını silkti.

"Yapacak daha önemli işlerim var. Şu ânda önemli olan mücadelemizdir. Martin, artık sus da kitabımı okuyayım."

V

Trenden Camforth'da indiler. İstasyon ıssızdı ve hava yağmurluydu.

Ryan saatine baktı. "Kırk dakikaya kadar *Barrow-in-Furness*'e bir tren var. Birer fincan çay içelim. İkinizle de konuşmam gerek."

Kahve boştu, tezgâhın ardında sadece yaşlı bir kadın vardı. Kathleen çayları alıp bir tepsiyle getirdi.

"Bu istasyon bir zamanlar yirmi dört saat çalışırdı," dedi. "Buharlı lokomotifler birbiri ardından geçip giderlerdi." Başını salladı. "Her şey değişti artık."

"Bölgeyi iyi tanır mısın?" diye sordu Keogh.

"Evet. Yıllar boyunca pek çok kez geldim Göller Bölgesine. Daha dört hafta önce buralardaydım."

Yeğeni gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bunu bilmiyorum, Michael Amca."

"Sen Dublin'e gittiğimi sanıyordun. Ama ben buraya işleri yoluna koymaya gelmiştim. Bilmediğin başka şeyler de var ve şimdi artık onları anlatma zamanı geldi."

"Anlat bakalım," dedi Keogh.

Ryan, Londra'da inceledikleri haritayı çıkarıp açtı.

"İşte kıyıdaki Ravenglass. Oraya epey dönemeçli bir yolla varılıyor. Yirmi beş mil kadar. Marsh End, Ravenglass'ın beş mil güneyindedir."

"Ee?" dedi Keogh.

"Ravenglass'ın yanında dağlara doğru uzanan şu vadiyi görüyor musun? Eskdale derler oraya. Orada arkadaşım diyebileceğin insanlar var."

"Ama bunu bana hiç söylememiştin," diyen Kathleen şaşırmıştı.

"Şimdi söylüyorum işte. Bak, anlatayım. Kuzenim Colin Power, Eskdale'li bir İngiliz çiftçinin kızı Mary ile evlenmişti. Colin, County Down'da ırgatlık yapardı, ama Mary'nin anne ve babası ölünce Eskdale'deki çiftlik karısına kalmıştı."

"Oraya taşındılar demek?"

"Evet. Yirmi yıl önce. Colin'in yeğeni küçük Benny de yanlarındaydı. Benny'nin doğuştan bir sakatlığı vardı beyninde. Anne ve babası onu bir yere yerleştirmek istedilerse de, kendi çocuğu olmayan Mary oğlanı alıp büyüttü."

"Şimdi Eskdale'deler öyleyse?" dedi Kathleen.

"Vadinin başında. Issız bir yer Folly's End deniyor oraya. Yağmuru ve rüzgârı çok. Koyunlar gelişmiyorlar."

Ryan omuzlarını silkti.

"Colin için fazla geldi. Beş yıl önce kalpten öldü. Çiftliği sadece Mary ile Benny işletiyorlar şimdi."

"İki kişi için biraz fazla değil mi?" diye sordu Keogh.

Ryan bir kahkaha attı. "Sen hele Benny'yi gör de."

O anda yerel tren istasyona girmişti.

"Haydi, gidelim," diyerek ayağa kalktı. *Barrow-in-Furness*'te sadece üç beş kişi inmişti. Bilet memurunu geçip dışarı çıktılar.

Bir ses, "Michael Amca, buradayım!" dedi.

Sokağın karşı tarafında bir cip duruyordu ve arabanın yanındaki adam gerçekten olağanüstüydü. En az bir doksan boyundaydı ve geniş omuzlarıyla bir öküz kadar güçlüydü. Başında bir kasket, sırtında dirsekleri yamalı bir ceket vardı. Etli yüzünde çocuksu bir ifadeyle heyecanla koştu.

"Benim, Michael Amca," dedi yine.

Michael genci kucakladı.

"Aferin sana, Benny. Teyzen iyi mi?"

"Çok iyi.

Sizi bekliyor." Güçlükle, ağır ağır konuşuyordu.

Ryan, "Bu, yeğenim Kathleen," dedi. "Uzaktan akraba olursunuz."

Benny kasketini çıkarınca sarı saçları döküldü. Sevinçle gülümseyerek.

"Kathleen," dedi.

Kız uzanıp genci yanağından öptü.

"Tanıştığımıza sevindim." dedi.

Ryan, Keogh'u tanıştırdı. Benny'nin el sıkışı öylesine kuvvetliydi ki, Keogh'un yüzü acıyla buruştu.

"Tamam, tamam, sakin ol, evlat." Keogh, Ryan'a döndü.

"Çiftliği idareyle ne demek istediğini anladım. Bu genç en az on kişinin işini yapıyor olmalı."

"En az," dedi Ryan. "Gidelim haydi."

Benny, Ryan ve Kathleen'in valizlerini alıp cipe taşıdı. Ryan, Keogh ve Kathleen'e.

"Herhangi bir meyhane kavgasında beş kişiyi döver, ama kalbi bir çocuğunki kadar temizdir," dedi. "Bunu unutmayın ve konuşmasını sabırla dinleyin. Kimi zaman konuşmakta güçlük çeker."

Benny valizleri arkaya yerleştirip ön kapıyı açmak üzere koştu. Yine kasketini çıkarıp Kathleen'e bakarak başını salladı.

"Gir bakalım, Kate," dedi Keogh. "Koca adamı sevindir. Biz arkada otururuz."

Üçü arabaya yerleştikten sonra Benny direksiyona geçti, motoru çalıştırdı.

Ryan, "Oğlan müthiş bir sürücüdür, sakın yanılmayın," dedi Benny'nin omzunu okşadı.

"Gidelim, haydi. Kamyon iyi durumda mı?"

Benny başını salladı. "Evet."

Cip ana yola girince Ryan'ın yeğeni, "Hangi kamyon?" diye sordu.

"Daha sonra öğrenirsin, kızım. Şimdi arkana yaslan da manzarayı seyret. İngiltere'nin en iyi manzaralarından biridir."

Kıyı yoluna girdiklerinde yağmur başladı. Ryan, "Burada çok yağmur yağar," dedi. "Dağlarla çevrili olduğu için herhalde."

Tepeleri bulutlarla kaplı dağlar sağlarında yükseliyordu. Solda azgın dalgalı deniz vardı ve yoğun bir sis de kıyıya yaklaşmak üzereydi. Ryan.

"Açıklarda Man adası ve onun da ötesinde sevgili İrlandamız var," dedi.

"Cuma günü için hava tahminlerine baktın mı bilmiyorum," dedi Keogh. "Ama kesin bir şey var, hava epey sert olacak ve *Siemens feribotu* epey zorlanacak."

"Eh, göreceğiz," dedi Ryan.

V

Barrow'dan ayrıldıktan kırk beş dakika sonra sol tarafta sis içinde kaybolan ve denize kadar uzanan bataklıklar başladı. İlerde bir tabela vardı. Ryan, Benny'nin omzuna dokundu.

Benny arabayı yavaşlattı. "Marsh End," dedi Ryan. "Şöyle bir bakalım, Benny."

Benny arabayı bir ara yola sokup bataklığın içine doğru sürdü. Sağlarında bir köy evi, sonra da denize yüz metre kadar uzanan bir iskele vardı. Benny motoru kapattı.

"Burası demek," dedi Keogh.

"Evet. Sadece Siemens'in yanaşabileceği bir yer."

"Herhalde. Akıntı çekildi mi, ortalıkta çamurdan ve bataklıktan başka bir şey kalmıyordur."

Ryan, Benny'nin omzuna vurdu.

"Gidelim haydi, Benny."

Eskdale vadisinin üst tarafında dağlar yükselmeye başladığında Benny cipi genişçe bir toprak yola sokup vitesi küçülttü. Her iki yanda gri taştan duvarlar vardı, koyunlar yağmur altında birbirlerine sokulmuşlardı.

"Çok ıssız bir yer," dedi Keogh.

Ryan başını salladı.

"Geçimini sağlamak için çok güç bir yol."

"FOLLY'S END" yazılı bir tabelaya yaklaşmışlardı.

"Ve hepsi bu kadar işte," dedi Ryan.

V

Bir dakika sonra açık kapılardan geçtiler, önlerinde iki samanlığı ile çiftlik evi vardı. Benny motoru kapatıp cipten indi. Küçük grup, adamın arkasından yürürken evin kapısı açıldı, siyahlı beyazlı bir çoban köpeği dışarı fırladı. Onun ardından da bir kadın göründü. Üzerinde kalın bir el örgüsü kazak, erkek pantolonu ve ayağında yeşil Wellington botları vardı. Saçları kır, ama yüzü şaşılacak kadar gençti. Kadın kollarını açarken Ryan da ona doğru ilerledi. Kucaklaştılar.

"İşte kuzenim Mary Power," dedi Ryan.

Tavanı kirişli olan mutfağın yerleri taştandı, açık olan şöminede gürül gürül bir ateş yanıyordu. Kadın büyük bir tencereden koyun haşlama ve patates servisi yaptıktan sonra sofranın bir ucuna oturdu.

"Seni gördüğüme çok sevindim, kızım," dedi Kathleen'e.

"Benim yaşıma geldiğinde insanın pek akrabası kalmıyor."

"Ben de sizinle tanıştığıma sevindim," dedi Kathleen.

"Ya siz, Bay Keogh, sizin özelliğiniz nedir bakalım?" diye sordu Mary Power.

Keogh ağzına bir kaşık yemek atarak gülümsedi.

"Eh, pek çok şeyi başarabilirim, ama asla sizin gibi yemek yapamam."

Ryan tabağını itti. Mary Power, "Daha vereyim mi?" diye sordu.

Ryan başını salladı. "Çay içsem daha iyi olacak sanırım."

Kadın kalkıp sofrayı toplarken Kathleen de ona yardım etti. Keogh,

"Durumun ne olduğunu öğrenebilir miyiz?" diye sordu.

"Yani Mary'nin durumunu merak ediyorsun," dedi Ryan. "Çok basit. Bu işte sonuna kadar benim yanımda. İşler yolunda giderse yüz bin sterlin alacak. Bu da, buraya veda edip County Down'a dönmesi demek olacak."

Kadın hiçbir tepki göstermeden tabakları taşıdı, sonra çay hazırladı.

"Her şey yolunda," dedi. "Kamyon arka samanlıkta. Marsh End'deki evi havalandırdım, sobayı yaktım. Birinin orada kalması gerekecek."

Ryan başını sallayarak uzatılan fincanı aldı. "Kathleen seninle kalsın, Martin'le ben de orada kalırız."

"İyi." Kadın teneke bir kutudan kek çıkardı. "Bunu tadın bakalım. Kendi elimle yaptım."

Bir bıçak alıp keki dilimledi.

V

Samanlıkta üzerinde meşin ceket ve kask olan bir motosiklet vardı. Keogh markayı tanımıştı.

"Bunu nereden buldun, Benny?" diye sordu. "Bir Montesa bu."

"Bu modeli bilir misin?" diye sordu Ryan.

"Elbette. İspanyol. Gerektiği takdirde engebeli arazide saatte yarım mil hızla gider."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Kathleen.

"Eğer dağlık bir yerde çobanlık yapıyorsan," diye anlattı Keogh. "Onunla her yere gidebilirsin."

Ryan'a döndü. "Bunu Benny'ye mi aldın?"

"Pek sayılmaz. Ona biraz küçük geliyor. Bizim işimize yarar diye düşündüm. Sonra anlatırım."

Ryan, Mary'ye döndü. "Şimdi bir de kamyona bakalım."

Mary, Benny'ye döndü.

"Göster bakalım, Benny."

Benny heyecanla başını salladı, samanlığın arkasına koştu, saman balyalarını bir yana savurup gizli bir düğmeye bastı. Ahşap duvar yana kaydı. Samanlığın gizli bölmesinde yeşil ve beyaz renklere boyanmış büyük bir kamyon duruyordu.

Kamyonun yan tarafında **"SHELBY ET İTHALAT"** yazıyordu. Keogh, "Bu, düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

"Aşıracağımız kamyonun tam bir kopyası."

"Bunun amacı ne peki?"

"Sadece bir aldatmaca. Benny bunu bütün kapıları kilitli olarak kıyı yolunda bırakacak. Polis içine girebilmek için bir süre oyalanacaktır. Bu da gerçeğini kaçırmak için ihtiyacımız olduğunda bize fazladan bir süre sağlayacaktır."

"Çok zekice bir şey. Benny bu işi yapabilir mi?"

"Benny motorlu olan her şeyle mucizeler yaratır. Aslında Formula Bir sürücüsü olabilirdi ama çok iri."

Benny sevinçle sallıyordu başını.

"Pekâlâ, şimdi gidip birer çay içelim, sonra da Benny bizi cepheye götürsün."

V

Kıyı yolu aşağıda, bir koruluğun yanında diğeriyle birleşiyordu. Cip durunca indiler.

"Demek burası," dedi Keogh.

"Evet. Cuma öğleden sonra saat dörtte. Nakliye aracı bu kavşağa varıyor. Çok dikkatle inceledim, bana güvenebilirsin."

"Anlamadığım bir şey var," dedi Keogh.

"*Howler* aletinin kamyonun güvenlik sistemini devre dışı bırakmasını anladım. Ama kamyonu önce nasıl durduracaksın ki?"

"İyi bir nokta, işte Kathleen orada devreye giriyor." Ryan kolunu kızın beline doladı. "Döndüğümüzde anlatırım."

V

İkinci samanlık çiftlik aletleriyle doluydu. Bir yanda da eski bir Ford kamyonet vardı.

Ryan, "Köy yolunda giderken yanan bir kamyonet ve yol kenarında yüzünden kanlar akan bir genç kız görsen ne yapardın? Durur muydun?"

"Sanırım," dedi Keogh.

"Onlar da duracaklar işte." Ryan kızı kucakladı. "Oskar'ını kazanma fırsatı, kızım."

"Sizi düşkırıklığına uğratmayacağım."

"Bundan eminim. Haydi, şimdi içeri girelim de, planının tümünü yeniden adım adım inceleyelim."

"Size söylediğim gibi altın külçe dolu araç cuma günü yaklaşık saat dörtte yol kavşağına varacak."

Hep birlikte mutfaktaydılar. Mary ile Kathleen, Ryan'la masa başında oturuyorlardı. Benny kapıda, Keogh şöminenin yanındaydı.

Ryan, "Ben Kathleen'i alıp Ford'la olay yerine gideceğim," dedi. "Sen Montesa ile bizi izleyeceksin. Her olasılığa karşılık iki de telsizim var. Biri sende duracak. İki mil kadar ileri gidip aracı bekleyeceksin. Görünce telsizle bana bildireceksin. Sen *Kartal Bir*, ben *Kartal İki*'yi kullanırım."

"Sonra ne yapacağım?"

"Kamyonu geçip yanımıza döneceksin. Ford'u ateşe vereceğiz, Kathleen yol kenarına yatıp rolünü, oynayacak. Aktörlerin kullandıkları o sahte kandan aldım. Onu yüzüne sürecek."

"Sonra onlar duracaklar ya da biz duracaklarını umuyoruz ve sen de *Howler*'le güvenlik sistemini devre dışı bırakacaksın."

"Dünya ile ilişkileri kesilecek."

"Ya karşı koyarlarsa?"

"Sorun değil. Çantamda iki ***AK tüfeği***, sersemletici ***elbombaları*** ve gaz bombaları var. ***Semtex*** ve zaman ayarlı kalem bombalarım da var ama kapılar *Howler* sayesinde açılacak nasıl olsa. Çiftlikten

ayrılmamızdan on beş dakika sonra Benny sahte kamyonu kıyı yoluna getirip bırakacak ve yayan olarak çiftliğe dönecek."

"Demek korumaları safdışı bırakacağız. Sonra?"

"Sen ve Kathleen, Montesa ile Marsh End'deki iskeleye gideceksiniz. Ben de sizi kamyonla izleyeceğim."

"Neden hepimiz kamyonla gitmiyoruz?" diye sordu Keogh.

Ryan yine kolunu Kathleen'in beline doladı.

"Kamyon tehlikeli. Eğer bir aksilik olursa önce kamyonda başlayacaktır. Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Eğer bir aksilik olursa, siz ***Irish Rose***'a eriştiğiniz sürece kaçma imkânınız var demektir."

"Ne diyorsun, Martin?" diye sordu Kathleen.

"Epey hareketli bir cuma olacak."

V

Kilburn'da akşam olmasına yakın, Hugh Bell bürosunda, masası başında otururken kapısı açıldı, barmen içeri başını uzattı.

"Sizi görmek isteyenler var, efendim."

Barmen birden yana itildi ve lacivert pardösülü iriyarı bir adam içeri girdi. Elleri ceplerindeydi.

"Buradasın demek namussuz herif."

"Scully. Ne istiyorsun?" Bell, o anda korkuyla irkildi.

"Sana eski bir arkadaşı getirdim."

Adam yana çekildi ve içeri ufak tefek biri girdi. Yüzü süzgün ve dardı, tel çerçeveli gözlük takıyordu. Sırtında açık kahve bir

yağmurluk vardı.

"Bay Reid." Bell'in ağzı kurumuştu.

"Seni gördüğüme memnun oldum, Hugh."

Adamın güçlü bir Belfast aksanı vardı.

"Biraz konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı? Anlamadım."

"Anlamadın demek?"

Reid şapkasını çıkarıp masanın başına oturdu.

"Ve ben *Ordu Konseyi* adına tâ Belfast'tan buraya geleyim, ha?"

"Benden ne istiyorlar ki?"

Reid eski bir gümüş tabakadan sigara çıkardı. Scully sigarayı çakmağıyla yaktı.

"Benimle dalga geçme, Hugh. Michael Ryan evvelki yıl İngiltere'nin kuzeybatısında bir altın kamyonunu ele geçirmek için beyinsizce bir plan hazırladı. Sen de işin içinde olduğundan sakın inkâra kalkışma. *Ordu Konseyi* bu öneriyi reddetmişti."

"Doğru," dedi Bell. "Öyle bir şey hatırlıyorum."

"Benimle dalga geçme dedim, Hugh. Her şey nasılsa ortaya çıkar, söylentilere göre Michael şimdi bu işe kendi başına kalkışıyormuş."

Hafifçe gülümsedi. "Bu işin aslını bilecek bir kişi varsa o da sensin. Öyle değil mi, Scully?"

"Elbette, Bay Reid." Scully'nin gülümsemesi korkunçtu.

Bell başının iyice dertte olduğunu biliyordu, ama bildiği bir şey daha vardı. Bildiklerini açıklaması kendisine bir yarar sağlamazdı. Scully'nin getirilmesi işlerin kötü biteceğinin işaretiydi. Adam boş yere Shankill Kasabı olarak ün yapmamıştı. Bell kararını vererek derin bir soluk aldı.

"Doğru, konu hakkında biraz bilgim olduğunu inkâr edemem, Bay Reid. Michael geçen gün bana gelip bazı şeylerden söz etti."

"Ben külçe altın taşıyan bir aracın kaçırılacağını duydum, doğru mu bu?"

"*Ordu Konseyi*ne sunulan özgün planda öyleydi."

"Ve County Down'da bir yere iletilecekmiş. Bunun neresi olduğunu biliyor musun?"

"Tanrı bizi korusun, bilmiyorum."

"Scully!" dedi Reid.

İriyarı adam cebinden bir ***Browning*** çıkararak ilerledi.

Bell, "Buna gerek yok," dedi aceleyle.

"Ryan'ın Londra'da nerede kaldığını biliyorum. Sizi oraya götürebilirim."

Scully yavaşladı, Reid gülümsedi. "Çok akıllılık ediyorsun, Hugh."

"Ceketimi alayım."

Bell yatak odasına gitti, ceketini alıp giydi, sonra öteki kapıyı açıp koridora, oradan da meyhanenin yanındaki sokağa çıktı.

V

Folly's End'de çalan telefonu Mary Power açtı. Mutfağa gelip Ryan'a, "Seni istiyorlar. Bay Bell," dedi.

Ryan koridora çıkıp telefonu kaldırdı. "Evet, Hugh?"

"Başımız dertte. *Ordu Konseyi*nden Reid yanında Scully'le birlikte bana geldi. Bir şeyler duymuşlar, Michael, olayı biliyorlar."

"Onlara bir şey söyledin mi?"

"Söylemek mi? Kaçtım ellerinden, ama planı biliyorlar. Yani bilirler, değil mi? Önce onlara sunmuştun."

"Özgün plan pek belirsizdi, Hugh. Folly's End'den ya da kesin hedeften söz edilmiyordu ve o aşamada gemi henüz bir fikirdi. Onlara Irish Rose'dan söz ettin mi? Kilalla'ya çıkacağımızı söyledin mi?"

"Elbette ki, hayır."

"Güzel. O zaman devam edeceğiz. Sen pek ortalara çıkma bir süre, sırtını da kolla."

Ryan telefonu kapattıktan sonra sigara yakıp bir süre düşündü. Kimseyi telaşa vermenin bir anlamı yoktu. Hiç.

Mutfağa döndü. "Hugh Bell'di. Önemli bir şey değil." Keogh'a bakıp gülümsedi. "Hugh'dan başka telefon gelmesi olasılığına karşı ben burada kalacağım. Sen Marsh End'deki evde yalnız kalacaksın. Burada yer yok. Ford kamyoneti al."

"Eh, ben gideyim öyleyse." Keogh çayını bitirip kalktı. "Sabaha görüşürüz."

V

Bell nereye gittiğini bilmiyordu. Bir an duraksadıktan sonra Kilburn Sokağından karşıya geçmeye başladı. Tam o anda yan sokaktan eski bir Mercedes çıktı. Scully direksiyonda, Reid de yanındaydı.

"Orada," dedi Reid. "Karşıya geçiyor. Bitir işini."

Scully gaza bastı. Sesi duyan Bell telaşla arkasına döndü. Kaçmaya çalışırken yağmurda ayağı kaydı. Mercedes saatte elli mil hızla adama çarptı ve yoluna devam etti. Bir kadının çığlığı üzerine kalabalık etrafına toplandı, üniformalı bir kadın polis de kalabalığı yarıp olay yerine geldi. Ancak Hugh Bell'in yanına çömeldiğinde adam çoktan ölmüştü.

DÖRT

Hava kapalı, dağlar yoğun bulutlarla örtülüydü. Ryan kahvaltıdan sonra çayını içerken düşünüyor, Bell, Reid ve o namussuz Scully'yi merak ediyordu. Bell ellerine geçmezse onlardan bir tehlike beklemiyordu. *Ordu Konseyi*ne sunulan özgün plan sadece bir fikirdi. İngiltere'nin kuzeybatısında kamyonla külçe altın taşındığını biliyordu ve bu kamyon kaçırılıp gemiyle ***Ulster***'e götürülebilirdi. Bu nedenle Bell olmadan Reid hiçbir şey yapamazdı.

Ryan bir kumar oynamaya karar vererek koridora çıktı. William ve Mary'ye telefon etti. Telefonu barmen açtı.

"Ben Ryan, Angus. Hugh ile konuşmak istiyordum. Orada mı?"

"Öldü, Bay Ryan. Dün gece Kilburn Caddesinde."

"Ne oldu?"

"Karşı kaldırıma geçerken araba çarptı. Çarpan adam da kaçtı. Polis arabayı birkaç sokak ilerde terkedilmiş buldu."

"İçinde kimin olduğunu saptadılar mı?"

"Daha önce telefon eden polis çavuşu, arabanın bir yıl önce Hampstead'den çalındığını söyledi. O kadar zamandır bir garajda tutulduğunu tahmin ediyorlar."

"Çok yazık olmuş."

"Gerçekten de öyle, Bay Ryan. Siz gelecek misiniz?"

"Hayır, yapmam gereken bir iş var."

"Eh, nerede olduğunuzu söyler ve telefon numaranızı verirseniz, sizi durumdan haberdar ederim."

Bu kadarı yeterliydi. Ryan hafifçe gülümsedi.

"Şimdi uzaktayım, ama bir şey daha var, Angus. Bana Bay Reid'i ver."

"Bay Reid mi? Anlamadım."

"Lafı gevelemeyi bırak da, ver onu."

Angus'un yanında konuşmayı dinlemekte olan Reid telefonu alıp barmeni Scully'ye doğru iteledi.

"Michael, mantıklı olma zamanı gelmedi mi?"

"Direksiyonda sen mi, vardın, Scully mi? Artık önemi yok ya. Zamanı gelince işini bitireceğim nasıl olsa."

"Oldum olası rol kesmeye bayılırsın, Michael. Demek o kuşbeyinli planını gerçekleştirmeye kararlısın?"

"Güle güle, Reid." Michael Ryan telefonu kapattı.

Arka kapıyı açtı, bir sigara yakıp yağmura bakarak Hugh Bell'i, onca yıllık dostunu ve silah arkadaşını düşündü. Scully hiç olmazsa gerçeği ağzından alma fırsatı bulamamıştı. Eh, bu da avunulacak bir şeydi. Mutfak kapısı açıldı, Kathleen dışarı baktı.

"Oradasın demek. İşler yolundamı?"

"Evet."

"Martin'e yiyecek bir şeyler götüreyim diyordum. Benny beni oraya götürecek."

"İyi. Ben planları gözden geçireceğim, sen git."

Kız mutfağa döndü, Ryan yağmura bakıp Reid ile Scully'yi düşündü. Artık memlekete dönmek zorundaydılar, başka bir şey yapamazlardı. Sonunda bir çatışma kaçınılmazdı, onun da gereğine zamanı gelince bakardı artık.

V

Keogh, Marsh End'deki küçük eve varınca yatak odasına girmemiş, şöminede bir ateş yakıp kanapeye uzanmıştı. Şaşırtıcı derecede deliksiz bir uykudan sonra saat yedide kalkıp çayı ocağa sürdü. Açık kapıdan yağmura bakarken sağ taraftaki dereyi gördü. Hemen içeri girdi, soyundu, küçük banyoda bir havlu bulup çırılçıplak olarak bahçede koştu.

Havluyu bir çalılığın üzerine bırakıp dereye atladı. Öteki yakaya kadar yüzerken de sazlar arasındaki kuşları havalandırdı. Sudan çıktıktan sonra, *"Güne başlamanın en esaslı yolu,"* diye söylendi. Sonra eve dönüp giyindi ve çayını yaptı. Dolapta süt, ekmek, yumurta ve sucuk vardı. Bir şeyler hazırlayıp hazırlamamayı düşünürken evin önünde bir motor sesi duydu. Dönüp bakınca Benny ve Kathleen'in ciple gelmiş olduklarını gördü.

V

"Ama nerede olduğunu söylemedi, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Pekâlâ," dedi Reid. "Sende telefon numaram var. Bir şey duyarsan beni Belfast'ta ararsın."

"Olur, efendim."

"Bir şey daha var. Ağzını tutacaksın. Yoksa Scully ziyaretine gelir. Seni sonra Thames'te bulurlar."

Londra'da William ve Mary'de Reid ve Scully gitmeye hazırlanıyorlardı. Bell'in küçük bürosunda yaptıkları araştırmadan bir sonuç alamamışlardı.

"Bir şey yok, Bay Reid," dedi Scully. "Ne yapacağız?"

"Belfast'a döneceğiz. Merak etme, Ryan'ın memlekete dönmesi gerek ve saklanacak bir yeri yok. Bekleyeceğiz ve orospu çocuğunu sonunda geberteceğiz."

Sesiniyükseltti. "Angus, buraya gel."

Angus içeri girdi. "Buyrun, Bay Reid."

"Bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Bildiğim tek şey trene bindikleri. Glasgow ekspresinden konuştuklarını duymuştum."

"Glasgow mu?" dedi Scully. "Oraya neden gitsinler ki?"

"Glasgow'a değil, sersem. O hat kuzeybatıdan geçer. Bir yerde inmişlerdir."

Angus'a döndü. "Başka?"

"Başka bir şey yok." Angus'un birden gözleri parladı.

"Var ama... Geçen hafta Bay Bell'i telefonda konuşurken duymuştum. Bir nakliye şirketiyle konuşuyor olmalıydı ki, dibi düz bir tekne kiralamak istediğini söylüyordu. Bir feribot. Bir süre sonra ***Irish Rose*** ve Kaptan Tully dediğini duydum. Londra içinde bir yerle konuşuyordu."

"O addan bir daha söz ettiğini duydun mu?"

Angus başını salladı. "Onlar gitmeden az önce ben depoda şişeleri kontrol ediyordum. Ryan'ın Bay Bell'e ***Irish Rose***'un yola çıktığını ve onunla cuma günü buluşacaklarını söylediğini duydum."

V

Keogh kızın getirdiği sandviçleri yerken Kathleen de bir fincan çayla karşısında oturuyordu. Benny çiftliğe dönmüştü. Keogh

kahvaltısını bitirip bir sigara yaktı.

"Nasılsın bakalım? Neler hissediyorsun?"

"İş konusunda mı?" Kız omuzlarını silkti.

"İyi olacağım. Daha önce de Michael Amca için bir şeyler yapmıştım, tehlikeli şeyler. Başımın çaresine bakabilirim."

"Senin yaşında bunu yapmak zorunda olmamalıydın." Keogh ayağa kalktı. "Gel haydi, biraz hava alalım."

Gelen sis garip ve ciddi bir dünya yaratıyordu. Derenin iki ucunda kamışlar yükseliyor, çamurlu düzlüğe sular doluyor, her iki yanda kuşlar protesto sesleriyle havalanıyorlardı.

"Garip bir yer burası," dedi Keogh.

"Evet, doğrusu hoşlanıp hoşlanmadığımı anlayamadım. Beni huzursuz ediyor."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

İskeleye varınca durdular. Sular çekilmiş olduğundan paslı demir ayaklar ortaya çıkmıştı.

"Acaba burası ne için yapılmış?" diye sordu kız.

"Kim bilir?.. Yıllardır burada. Görünüşüne bakılırsa Victorya döneminden kalma, ama yine de sağlam."

İskele boyunca yürüdüler. Sadece kenarlarda ucu açık olan korkuluklar vardı. Keogh aşağıya bakınca sığ suda yatan granit bloklarını gördü.

"İşte sana yanıt," dedi. "Eski günlerde buradan granit yüklüyorlardı herhalde."

"Anladım."

Keogh kızın yanında korkuluğa yaslandı. "Sen ne istiyorsun, Kate? Yaşamdan istediğin nedir?"

"Tanrı bilir. Ben sadece karışıklık yaşadım. Karışıklığın başladığı yıl doğmuşum. Sadece bombalama ve öldürme bildim. Ailem, arkadaşlarım, hepsi gittiler. Hayatın yaşayanlar için olduğu söylenirdi, ama ben sadece ölüm gördüm. Bunun sence bir anlamı var mı? "

"Var." Keogh başını salladı. "Korkunç bir şey ve sen de çok gençsin."

Kız güldü. "Sen de pek yaşlı sayılmazsın."

"Çok yaşlı bir otuz iki," diyerek güldü Keogh.

İskelede ayak sesleri duyunca döndüler. Ryan kendilerine doğru geliyordu.

"Tanrım, ne berbat bir gün," diye söylendi.

Keogh suyu gösterdi. "Umarım yarın su zamanında yükselir."

"Kontrol ettim, yükselecek." Ryan bir sigara yaktı. "Bir şey daha var. Hugh Bell öldü."

"Tanrım," dedi Kathleen. "Nasıl?"

Ryan olanları anlattı.

Geri dönerlerken Keogh, "Kamyonla memlekete dönersen Reid sana bir şey yapamaz," dedi.

"Evet, belki *Ordu Konseyi* insanların kendi kafalarından, emir almadan bir şey yapmalarını istemiyor, ama sen bunu başarırsan onlar için bir kahraman olacaksın. Altınları duyduklarında seni açık kollarla karşılayacaklar."

"Öyle olacağını umalım. Beni kaygılandıran Reid. Eğer tahminimde yanılmıyorsam, paranın tümünü kendine isteyecektir."

"Canı cehenneme," diye söylendi Kathleen.

"Doğru konuş, kızım," dedi Ryan.

"Eğer Kilalla'yı bilmiyorsa, bir tehdit oluşturmaz," dedi Keogh.

"Karaya ayak bastığımızda değil, daha sonra. Kim bilir? Her neyse, biz çiftliğe dönelim."

V

Mary Power saat birde sebze çorbası, peynir salatası ve çaydan oluşan basit bir yemek çıkardı. Daha sonra sofrayı toplarken Benny'ye, "İşlerini ihmal etme," dedi. "Kuzey otlağındaki koyunlara bakmak gerek."

Benny başını salladı, kasketini başına geçirip dışarı çıktı. Keogh onun sırtına yağmura karşı bir çuval atmış olarak köpeğiyle beraber avludan geçtiğini gördü.

"Doğrusu çalışkan çocuk," dedi.

"Ve kafası da hâlâ çocuk. Her şeyin söylenmesi gerek."

Ryan çayını bitirip ayağa kalktı.

"O pusu yerine bir daha bakmak istiyorum. Kathleen ile ben Ford kamyonetiyle gideceğiz. Siz Montesa ile gelin. Size telsizlerden birini veririm. Oraya vardığımızda bir iki mil ileri gidin, sonra beni arayın. Siz kartal Bir, ben Kartal İki'yim."

"Tamam," dedi Keogh.

Ford, Eskdale'e giden yola sapınca direksiyondaki kız amcasına baktı.

"Benim araba bile kullanmam yasak, daha yaşım tutmuyor."

"Ama on dördünden beri sanki direksiyon başında doğmuşsun gibi kullanıyorsun. Bir kurşun isabet alıp da Kilkelly yakınında arabamı çarptığım o geceyi hatırlıyorum."

"Beni yol kenarındaki bir telefon kulübesinden aramış, çocukları yollamamı söylemiştin."

"Ve sen de çalıntı bir arabayla kendin gelmiştin, seni küçük şeytan."

"Bana düz kontak yapmasını kim öğretmişti, ha?"

"Biliyorum ve bundan hâlâ utanç duyarım." Ryan güldü.

"Sen vardığında ne durumdaydım ama. Bir hendekte iliklerime kadar ıslanmış, omzumda bir kurşunla yatıyordum ve sen o yoldaki engeli parçalayıp yanıma gelivermiştin."

"Esaslı günlerdi, Michael Amca."

"Öyle mi?" Ryan bir sigara yakıp camı indirdi.

"Kimi zaman artık bundan emin değilim. Yaşlanıyor olmalıyım." Birden gülümsedi.

"Ama emin olduğum bir şey var. Sen çok esaslı bir kızsın, Kathleen ve çok daha iyisine layıksın. Üniversiteye bile erkenden girebilirsin."

"Benim yaşamımda yapacak daha önemli şeylerim var," dedi kız.

Keogh iki yüz metre geriden onları izliyordu. Siyah meşin ceketi giymiş, kaskı başına geçirmişti. Yağmura karşın çok keyifliydi ve Montesa da doğrusu çok iyi gidiyordu.

Ford kamyonet sapaktan birkaç metre geride ara yola saptı. Keogh yumruğunu kaldırarak onları selamladı ve yoluna devam etti. Ryan elinde telsiziyle kapıyı açtı, girdikleri yere baktı.

"Burası iyi. Ne de olsa yolu tam olarak kapatmak istemeyiz."

O anda Keogh'un sesi telsizde duyuldu. "Kartal İki, burası Kartal Bir. Sesimi alıyor musun?"

"Çok iyi alıyorum. Bildirecek bir şey var mı?"

"Kuşlar, deniz ve bu lanet yağmurdan başka bir şey yok. Artık gidebilir miyim?"

"Seninle çiftlikte görüşürüz. Anlaşıldı, tamam."

Ryan telsizi kapatıp Kathleen'e bakarak gülümsedi.

"Yeteri kadar gördüm evlat, haydi Folly's End'e dönelim."

V

Mary Powers akşam üzeri saat yedide rosto, patates, lahana ve havuçtan oluşan bir yemek çıkardı. Keogh, Benny'nin yediği miktara şaşkınlıkla bakıyordu..

"Sanki yeryüzünde son yemeğini yiyormuş gibi," dedi.

"Eh, üç kişilik çalışırsa, üç kişilik yemek yemeye de hakkı var," dedi Kathleen.

"Ama terbiyeli olmak şartıyla." Mary Power uzanıp Benny'nin eline tahta bir kaşıkla vurdu.

"Şimdi git de süt sağ bakalım."

Benny elinde ekmeği ve peyniriyle kalkıp kasketini başına geçirdi.

"Tamam, teyze," diye mırıldanarak dışarı çıktı.

Mary, "Haydi, odaya geçin de çaylarınızı orada vereyim," dedi.

Kathleen Ryan tabakları toplamaya kalkışınca Keogh.

"Sıra bende," dedi. "Sen amcanın yanına git bakalım."

Kız Ryan'ın ardından yürüdü.

Mary Power, "Hiçbir İrlandalı erkek bir kadın işini yapmaya gönüllü olmayacağına göre, sanırım benimle konuşmak istiyorsun," dedi.

"Onun gibi bir şey." Keogh tabakları üst üste yığdı. "Mutlu muslin?"

"Mutluluk mu?" Kadın evyeyi sıcak suyla doldurup tabakları içine doldurdu. "Bu sözcüğün anlamını unuttum. Kocamla buraya büyük umutlarla gelmiştik, ama burası sadece ölünecek bir yer. Toprak burada çok zalim bir efendi."

"Bunu görebiliyorum."

"Michael'in teklif etmiş olduğu iş, boğulmak üzere olan birine atılmış bir halat gibi geldi bana. Eğer başarılı olursa Benny ile ***Ulster***'e dönebilirim."

"Ya başarılı olmazsa?"

"O zaman sonsuza kadar burada kısılıp kalacağız. Michael sonuç ne olursa olsun, polisle başımızın belaya girmeyeceğini açıkça söyledi. Bizi sizlere bağlayan hiçbir şey yok ortada."

"Talihimiz varsa öyle de devam eder."

"Öyle olacağını umalım. Politikanın benim için hiçbir anlamı yok, ama Michael iyi bir insandır ve ona güveniyorum."

Keogh kadını bırakıp odaya geçti. Kathleen kitabını alıp pencere önüne çekilmişti. Ryan doldurduğu piposunu şömineden aldığı bir çırayla yaktı.

"İyi bir kadın," dedi Keogh. "Çok kötü günler geçirmiş."

"Hem de berbat," dedi Ryan. "Ancak iyi günler yaklaştı, Tanrı isterse. Çayımızı içtikten sonra samanlıkta silahları bir kontrol edelim."

"Tamam."

"Ben de Bay Bell'in bana verdiği o ***Colt*** tabancayı denemek istiyorum," diye atıldı Kathleen.

"Bakarız."

Mary Powers o sırada çay tepsisiyle içeri girdi.

V

Marsh End'in dört mil kadar güneyinde ve kıyıdan beş mil açıkta ***Irish Rose*** dört beş kuvvetinde bir rüzgâr altında dalgalı denizle boğuşmaktaydı. Kaptan köşkünde dümen başında Alman Muller vardı. Tully önünde karton bir kutuyla harita masası başında oturuyordu. Tayfaları çevresini sarmıştı.

"Burada yedi sekiz tabanca var, istediğinizi seçin bakalım," dedi. "Herkesin silahlı olmasını istiyorum."

Dolan bir ***Smith Wesson*** ,38'lik aldı. "Bu benim işimi görür."

Diğerleri de birer tane aldılar.

Makinist Jack Grant, "Saat kaçta varacağız?" diye sordu.

"Sabah on birde, ama kesin bilemem. Bu Marsh End denen yeri bilmiyorum, o yüzden sular yükseldiğinde seyir güç olabilir."

"Ne olacak peki?" diye sordu Dolan.

"Bilmiyorum. Bell ilk konuştuğunda öğle saatlerinde oradan ayrılamayacağımızı söylemişti. Akıntı o sırada değişiyormuş ve zamanlama çok önemliymiş. Yanaşıp bekleyeceğiz. Ryan nasıl olsa ortaya çıkacaktır."

"Bence olanlardan sonra bir şeyler bekleyecektir," diye ısrar etti Dolan.

"Bak, elinde başka seçenek yok, tamam mı? Kamyonu ele geçirince oradan uzaklaştırması gerek. Ona bir yanlışlık olduğunu, kötü bir niyetim olmadığını söylerim. Denize açılınca olacaklar başka tabii."

"Fakat o Keogh namussuzu kolay lokma değil. Şu kulağına bak hele."

"Unutmuş değilim, ama bizim beş kişi olduğumuzu unutmayın. Onlar ise sadece Ryan, Keogh ve kız. Ve önemli olan da kız. Onu ele geçirirsek Ryan hemen pes edecektir. Ne yapacağımıza zamanı gelince karar veririz. İrlanda kıyılarına ancak şafak sökerken varacağız. O zamana kadar bir şey düşünürüm, şimdilik herkes çok iyi davranmalı."

"Bilemem." Bert Fox kuşkuluydu. "İş kötüye gidebilir."

Tully öfkeyle parladı. "Bu kadar parayı hiç görmüşlüğünüz var mı sizin? Bu işde var mısınız, yok musunuz? Kararınızı verin."

Dolan hepsi adına konuştu. "Bay Tully, sizin yanınızdayız. Öyle değil mi, çocuklar?"

Herkes Dolan'ı onayladı. Tully, "Haydi, işinizin başına," dedi.

Muller'i dümende bırakıp çıktılar. Tully köprüye çıkıp karanlığa baktı. Çok sancıyan kulağına dokundu. Zamanı gelince o bücür orospu çocuğuna neler yapacağını düşündü.

BEŞ

Keogh ertesi sabah sekizde kalktığında hava daha da kötüleşmiş görünüyordu. Şimdi bataklık yoğun bir sisle kaplıydı ve sağanak halinde yağmur yağıyordu.

Adam çay hazırlayıp tıraş oldu. Pencere pervazı üzerinde bulduğu küçük portatif radyoyu açıp ***BBC*** haberlerini buldu. Hava durumu başladığında dikkatle dinledi. İrlanda denizinde rüzgâr üç ile dört kuvvetinde esecekti, hava sisli ve yağmurluydu.

Daha kötüsü de olabilirdi. Keogh çayını bitirip giyinmeye başladığında dışarda bir araba sesi duydu. Ayakkabılarını giyip pencereye gittiğinde Kathleen'in Ford'dan indiğini gördü.

Çengelden ceketini alarak kapıyı açtı. Neşeli bir sesle, "Yine pis bir sabah," dedi.

"Doğru dürüst bir kahvaltı etmen gerektiğini düşündük. Seni almaya geldim."

"Bak bu çok iyi işte." Keogh arabaya girdi. "Ama önce iskelenin ucuna kadar gidelim. Durumu bir yakından görmek istiyorum."

"Tamam."

Kız kamyoneti iskeleye soktu, ucuna varmadan hemen önce durdu. Keogh inip korkuluktan aşağı baktı. Kız da yanına gelmişti.

"Şu anda bir metre kadar su var," dedi Keogh. "Sular çekiliyor olmalı."

"Kötü mü bu?"

"Feribot iskeleye yanaşamaz. Belki saat on buçuğa doğru yükselir." Denize doğru baktı. "Bu lanet sis olmasaydı. ***Irish Rose*** orada bir yerde bekliyor olabilir ama biz göremiyoruz." Birden

gülümseyip kızın omzunu sıktı. "Boş ver. Her şey yolunda gidecek. İçimden bir ses öyle diyor. Haydi, şimdi kahvaltıya gidelim,"

V

I***rish Rose***'da Muller dümendeydi ve gerçekten de bir mil kadar açıkta bekliyorlardı. Tully ile Dolan köprüdeydiler.

"Lanetler olsun bu havaya," dedi Dolan. "Hiçbir şey görünmüyor." Tully'ye döndü. "İptal edildi mi?"

"Ne münasebet! Benim üstüme kaptan olmadığını bilirsin. Hayır, suyun yükselmesini bekleyip kıyıya yaklaşacağız. Hiçbir şey o kamyonu ele geçirmeme engel olamaz. Hiçbir şey!"

Dönüp kaptan köşküne girdi. Keogh ile Ryan saat on buçukta yine samanlıkta silahları gözden geçiriyorlardı. Keogh diz kılıflı ***Walther***'i aldı.

"Bunu alabilir miyim? Böyle ikinci bir kozum olmasından hep hoşlanmışımdır."

"Buyur al."

Keogh tabancayı cebine koydu. "Yola çıkmadan hemen önce yerine yerleştiririm."

"Diğerleri büyük valizde olacak," dedi Ryan. "Valizi kamyonla getireceğim."

"Tully dostumuzu etkilemek için mi?"

"Tam üstüne bastın."

Kathleen kapıdan başını uzattı.

"Ben Benny'yi alıp Ford'la Marsh End'e gidiyorum. Koyunlarının birkaçını kaybetmiş, o yana gitmiş olabileceklerini düşünüyor."

"Tamam," dedi Ryan. "Ama ***Irish Rose***'u görürseniz yaklaşmayın. Martin ile ben az sonra Land Rover'le geleceğiz."

"Orada görüşürüz öyleyse."

V

Kathleen, Ford'u evin yanında bıraktı, Benny ile bataklıklar arasındaki yola girdiler. Hâlâ yağmur yağıyordu ve hava çok sisliydi. Birden sağdan koyun melemeleri geldi. Benny durup dinledi, sonra gülümseyerek cüssesinden beklenmeyen bir hızla yürümeye başladı. Kathleen de ardından yürüdü.

Beş koyun bellerine kadar suyun içinde kalmışlardı. Benny gülerek suya girdi, birini kolunun altına kıstırıp kuru toprağa çıkardı. Kathleen, "Ben iskeleye kadar yürüyeceğim," dedi Benny ötekileri çıkarmak için suya girerken.

Kathleen sisle sarılı bir halde yürürken bir yerlerde köpek havladı ve aniden iskelenin ucuna bağlı olan ***Irish Rose*** belirdi önünde. Sular henüz tam yükselmediği için rampa indirilmemişti ve on iki yaşlarında bir çocuk durmuş gemiyi seyrediyordu. Bir elinde oltası, yanıbaşında da küçük köpeği vardı.

Geminin kıçında ***Irish Rose*** yazıyordu ve çocuk onu daha yakından görmek için teknenin yanına kadar gitmişti. Tam o anda Tully küpeştenin üzerinden atladı.

"Seni piç kurusu, ne istiyorsun bakayım?" diye bağırdı.

Çocuğu ceketinin önünden yakalayıp tartaklarken Kathleen koştu.

"Bırak çocuğu!"

Kathleen, Tully'ye bir yumruk salladı, şaşıran Tully elini kaldırınca çocuk arkasında köpeğiyle koşa koşa uzaklaştı oradan. Tully kızın bileğini yakaladı.

"Sensin demek?"

"Bırak beni."

Kız adamın yüzüne bir tokat indirdiği sırada Dolan ve Fox göründüler. Kahkahalarla gülüyorlardı.

"Çok ateşli bu, kaptan. Biraz terbiye ister. Yapabilecek misin, yoksa biz de yardıma gelelim mi?"

Kız bir tokat daha atınca Tully çileden çıktı.

"Seni küçük orospu Ben şimdi sana gösteririm."

Kızın iki bileğini kavrayıp kendisine çektiği anda vahşi bir çığlık duyuldu ve Benny koşarak geldi. Tully'yi arkasından kavrayıp yere attı, sonra kıza döndü.

"Sen git şimdi."

Tully kalkıp Benny'nin sırtına bir yumruk indirdi. Benny kolunu geriye doğru savurdu ve adamı bir daha yere devirdi. Tully, "Dolan, buraya gel!" diye bağırdı.

Dolan ile Fox iskeleye atladılar. Fox'un elinde demir bir çubuk vardı. Dolan'ın yumruğu Benny'nin yüzünde patladı ama bir etkisi olmadı. Benny'nin göğsüne indirdiği yumruk adamı yere serivermişti.

"Yapma!" diye bağırdı Kathleen.

Fox demiri sallayarak üzerlerine atıldı. Benny darbeyi sol koluna yemesine karşın Fox'un bileğini yakalayıp bükünce adam demiri elinden atmak zorunda kaldı. Benny sonra yüzüne indirdiği bir tokatla Fox'u yere serdi.

"Benny, dikkat!" diye bağırdı Kathleen.

Tully ayağa kalkmış, demiri almıştı. Benny'nin kafasına salladıysa da, Benny tam zamanında döndüğünden darbeyi omzuna

yedi. Demiri Tully'nin elinden kaptı, ellerini adamın boynuna dolayıp havaya kaldırdı. Bir silah sesi duyuldu, ardından Keogh ile Ryan sisler arasından çıktılar.

"Benny, hayır!" diye bağırdı Ryan.

Benny durakladı, Tully'yi bir an havada tuttu, sonra ağır ağır yere indirdi. Tully yere çöküp başını dizlerine dayadı.

"Ne oldu?" diye sordu Ryan.

Kathleen olanları anlattı. Keogh, "Demek bir çocuk gemiyi gördü," dedi. "Peki ne çıkar bundan? Daha sonra bir anlam taşıyabilir ama şimdi önemli değil."

"Ben de aynı fikirdeyim." Ryan, Benny'ye döndü. "Aferin, Benny, Kathleen'i korudun. Haydi artık çiftliğe dön." Kıza bakıp başını salladı. "Sen de. Biz burayı düzene sokarız."

"Özür dilerim, Michael Amca."

"Senin bir suçun yok, yavrum. Bu pisliklerle iş yaparsan böyle olur."

Kathleen, Benny'nin elinden tutup yürüdü. Tully, Dolan ve Fox ayağa kalkmışlardı.

"Bok herifler," dedi Ryan. "Haydi, kendimi kaybedip hepinizi öldürmeden binin geminize."

Tully kaptan köşkünde harita masası başında oturmuş, tayfası da kendisini çevrelemişti. Ryan.

"Sizinle konuşmamın tek nedeni size ihtiyacım olmasıdır," dedi.

"Saat dört buçukla beş arasında kamyonla burada olacağız. Denize açılmaya hazır olun, anlaşıldı mı ?"

Tayfalar huzursuzca kıpırdandılar. Tully, "Tamam, hazır olacağız," dedi.

"Sen William ve Mary'ye casusluk etmeye geldin," dedi Ryan. "Bay Keogh söyledi. Bunu neden yaptın bakalım?"

"Kaygılanmıştım. Her şeyin yasal olduğundan emin olmak istedim."

"Eğer Kilalla yolunda bir şeye kalkışırsan beynini patlatırım. Anladın mı?"

"Evet."

"Tamam, biz şimdi gidiyoruz, siz de zamanında yola çıkmaya hazır olun."

Ryan ardında Keogh'la birlikte çıkıp aşağı indi, iskeleye atladı.

"Ne diyorsun?" diye Keogh sordu.

"Yolun yarısına gelmeden bizi boğazlamaya kalkışacaklardır."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden etsin ki? Seni neden yanıma aldım sanıyorsun!"

Dolan, "O koca maymun kimdi?" diye sordu. "King Kong mu?"

"Bilmiyorum." Tully boynunu ovuşturdu. "Ölmek üzere olduğumu sandım bir an."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Fox.

"Bekleyeceğiz. Söyleneni yapacağız. Bir şeyi unutma. Denize açıldığımızda King Kong gemide olmayacak. O zaman görüşürüz."

V

Keogh saat üçe birkaç dakika kala samanlıkta, motosikletin yanında meşin ceketi giyiyordu. Sağ ayak bileğine sardığı kılıfın kordonlarını bağlayıp ***Walther***'i yerine yerleştirdi. Susturuculu tabancasını da ceketinin altına, beline soktu. Artık yola çıkmaya hazırdı.

Kathleen blucin ceket ve pantolon giymişti, .25'lik ***Colt***'u iç cebindeydi. Ryan silahları yerleştirdiği valizi bir kere daha kontrol ettikten sonra kapatıp Ford kamyonetin arkasına yerleştirdi.

Sonra dönüp Mary Power'i kucakladı. Benny'nin elini tuttu.

"Biz şimdi gidiyoruz, Benny, anladın mı?"

"Evet, Michael Amca."

"Sen Mary Teyze'nin dediklerini yapacaksın."

"Olur, Michael Amca."

"Sen iyi bir çocuksun." Michael Ryan, Kathleen ile Keogh'a dönü.

"Gitme zamanı geldi," dedi. "Gerçek anı geldi artık."

V

Keogh yağmur altında Montesa'yı sürerken, işte tıpkı denemelerdeki gibi oluyor, diye düşündü. Ford yan yola saptı, bir yana yanaşıp durdu. Ryan arkada valizi indiriyordu. ***AK Tüfekleri***nden dipçiği katlanmış birini aldı, Keogh'un yanına geldi, meşin ceketin fermuarını indirip silahı içeri soktu.

"Haydi yoluna, evlat."

Keogh motora gaz verdi, on beş saniyede seksen mil sürate çıktı ve üç dakikada yol sapağına vardı. O da yana çekilip beklemeye başladı. Yan tarafında **"SHELBY ET İTHALAT"** yazılı yeşil beyaz kamyon göründüğünde Keogh telsizini açtı.

"Kartal Bir, Kartal İki'yi arıyor. Hedef yolda."

Bir çatırtı oldu. "Kartal İki, mesaj alındı. Gelebilirsin."

Keogh telsizi kaldırdı, motora gaz verdi ve kamyonun arkasından yola çıktı. Bir iki saniye kamyonu izledi, sonra yana geçip, elini kaldırarak selam verdi, dönemeci geçip gözden kayboldu.

V

Kamyon sürücüsü arkasındaki bölmede oturan iki güvenlik memuruna, "Kaçığın biri," dedi. Her ikisi de lacivert sivil elbise giymişlerdi ama omuz kılıflarında birer ***Browning***'leri vardı.

Biri, "Yakında bir kaza geçirip geberir," dedi. "Bunların sonu genelde böyledir."

"Eh, bu kendi bileceği bir şey," dedi arkadaşı. "Birer fincan kahve içelim biz."

Termosu açtığı sırada ilerden boğuk bir patlama sesi duyuldu, havaya bir duman sütunu yükseldi.

"O da neydi?" dedi sürücü, köşeyi dönüp sapağa giden yola girdiler. Keogh bir tarlanın açık kapısından içeri girdi, motosikletten atlayıp ayakta durmasını sağlayan demiri indirdi. Silah valizi duvarın dibindeydi ve Kathleen yol kenarında yüzüne sahte kan sürüyor, Ryan da Ford'un arkasına koşuyordu. Bir an sonra boğuk bir patlama oldu, kamyonet alevler içinde kaldı. Ryan koşarken daha büyük bir patlama duyuldu, havaya kara dumanlar yükseldi.

Altın kamyonu köşeyi döndü ve dehşet verici sahne karşısında durdu. Keogh, ***AK***'sini çıkarıp dipçiğini açtı ama buna gerek yoktu. Ryan, *Howler*'i çıkarmış düğmelerine basıyordu.

"Kapı!" diye bağırdı Keogh'a.

Keogh yan kapıya koştu, kola asıldı ve kapı açıldı. Sürücüyü ve arkasındaki iki kişiyi gördü. Biri silahını çekmişti bile. Ryan bayıltıcı

el-bombasını fırlattı. O kadarı yeterliydi. Bir an sonra sersemlemiş olan sürücüyü ve iki güvenlik memurunu dışarı çekip duvarın arkasına sürüklediler, sonra plastik kelepçelerle ellerini ayaklarını bağladılar. Kathleen ayağa fırlamış, yüzündeki kanları siliyordu.

Ryan, "Aferin, Oskar'ını aldın," dedi.

Kamyonun arka kapılarını açıp altın külçelerinin kutularına baktı. Sonra silahla dolu valizi alıp kamyonun sürücü yerine yerleştirdi.

"Haydi, Martin, bir an önce git," dedi.

Keogh silahın namlusunu katlayıp meşin ceketin içinde yerleştirdi. "Yürü bakalım, kızım," dedi.

Kathleen motosikletin arkasına atlayıp erkeğe sarıldı. Onlar uzaklaşırlarken Ryan nakliye aracının motorunu çalıştırdı, geride yanan kamyonu ve baygın üç adamı bırakarak oradan uzaklaştı. Yerel bir çiftçinin steyşın arabasıyla olay yerinden geçmesi için daha yarım saat gerekecekti.

Keogh ve Kathleen motosikletle Marsh End'e varıp iskeleye çıktıklarında ***Irish Rose*** rampasını indirmişti. Tully, Dolan ve Fox'la güvertede bekliyordu. Keogh motosikleti doğruca gemiye sokup bir kenara park etti. Kathleen'le Keogh indiler. Keogh birkaç saniye içinde tüfeği çıkarmıştı.

"Ona gerek yok," dedi Tully. "Oldu mu?"

"Rüya gibi."

"Nerede peki? Buradan gitmemiz gerek. Makinalar çalışıyor."

"Sakin ol. Şimdi gelecek. Sen git ve her şeyi bir daha kontrol et."

Tully istemeye istemeye dönerken Keogh, Kathleen'e gülümseyerek bir sigara yaktı.

"Başardık, Kate, başardık."

Kız inanılmayacak derecede heyecanlıydı. "Biliyorum, Martin, ama Michael Amca nerede?"

"Geliyor. O kamyon Montesa kadar hızlı değildir."

Yeşil beyaz araç sisler arasından ancak yirmi dakika sonra çıktı, gemiye bindi. Frenleri çeken Ryan güverteye atladı.

"Hapı yutuyordum az daha. Lanet motor stop etti."

Dolan ve Bert Fox tekerlekleri güverteye bağlıyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Kathleen.

"Otomatik bir durdurma sistemi var. ***Elbombası***nın etkisinden çalışmış olmalı."

"Artık gidelim, Tanrı aşkına!" diye Tully köprüden seslendi. Ryan elini salladı.

"Ne zaman istersen."

Irish Rose haliçten ayrılıp karayı geride bırakarak sisler arasına girdi. "Başardık," dedi Ryan.

"Hem de nasıl." Keogh bir sigara uzattı. "Sadece çözümlenmesi gereken bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Kilalla yolunun tam neresinde saldıracaklar?"

"Eh, onu çözümlemenin en iyi yolu onları etkilemektir. Tüfeğini çıkar, ben de çıkaracağım. Sürekli yanımızda taşıyacağız."

"Benim de tabancam cebimde," dedi Kathleen.

"Tanrı aşkına, sen bu işe karışma, kızım. Bunu Martinle bana bırak."

Ryan kamyona döndü, valizi açıp öteki tüfeği çıkardı. Sonra bacağına dayayarak küpeşteye yürüdü. Geminin arkasında iki yanda iki tahlisiye sandalı ve dıştan takma motorlu sarı plastikten şişme bir bot vardı.

"Kıyıya kaçak mal çıkarmak için işe yarar," dedi Ryan. "Motor epey iyi görünüyor. Yeni sayılabilir."

"Tully'yi tanıyorsam çalıntıdır."

"Şimdi ne yapacağız?" diye Keogh sordu.

"Ona biraz zaman tanı. Hele birkaç mil açılalım, sonra konuşuruz."

Ryan kaptan köşküne bakınca Tully'nin aşağıya bakmakta olduğunu gördü. Gülerek el salladı. Kaptan köşkünde Muller dümendeydi. Tully harita masası başında oturuyor, Dolan da yanında duruyordu. Grant ve Fox aşağıda makina dairesindeydiler.

"Ellerindekini gördün mü?" diye sordu Dolan.

"Evet, ***AK***'ler."

"Onlarla bizi paramparça edebilirler."

"Biliyorum. Biz bu yüzden daha kurnaz olacağız. Tabancanı harita çekmecesine sakla, Muller'inkini de, sonra Fox ile Grant'a da kendi silahlarını makine dairesinde bir yere saklamalarını söyle. Ben benimkini cebimde tutacağım."

"Ama anlamıyorum."

"Bak, denize açılana kadar bizi rahat bırakacağı anlaşılıyor. Bir süre sonra beni görmeye gelecek. Öyle silahlı olduğu sürece bir şey yapamayız. Hepimizin üzerimizi arayacak ve bir şey bulamayacaktır."

"Senden başka."

"Ryan gemideki tek silahın benimki olduğunu düşünebilir."

Dolan kuşkulu görünüyordu. Tully adamı iteledi. "Git haydi. Benim rota çizmem gerek."

Dolan çıkınca Muller, o koyu aksanlı İngilizcesiyle, "Demek Kilalla'ya gideceğiz?" dedi.

"Eh, güneye dönemeyiz. Ryan aptal değil. Bir süre ne olduğunu anlayana kadar Count Down kıyılarına doğru gideceğiz."

"Ellerindeki silahlarla bu iş güç olabilir."

"Sen biraz fazla kaygılanıyorsun," dedi Tully. "Başaracağız ve söz veriyorum şöyle ya da böyle o kamyonu ellerinden alacağım."

V

Ryan harekete geçmeden bir saat bekledi. "Tamâm," dedi sonra.

"Kathleen sen kamyonun içinde kal, Martin'le ben gidip kötü adamlarla bir konuşalım."

"Bir fincan çay için neler vermezdim."

"Eğer silah valizinin yanına bakarsan kocaman bir termos bulacaksın. Mary Power'in armağanı. Yanında da bir teneke kutu dolusu sandviç var."

"Michael Amca, sen harikasın. Her şeyi düşünmüşsün."

"Bu kere değil. Mary Power'e şükret." Keogh'a döndü. "Haydi bakalım, Martin, gerçek anı geldi."

Tully geldiklerini görünce bir an merdivenden çıkarken Ryan'ı öldürmeyi düşündü, ama Keogh'un geride kalıp silahını kaldırarak onu koruduğunu görünce bu fikrinden hemen vazgeçti. Ryan yukarı çıktı, silahını Tully, Dolan ve dümendeki Muller'e çevirdi.

"Günaydın," dedi. Sonra, "Gelebilirsin, Martin!" diye aşağı seslendi. Keogh bir an sonra yanındaydı.

"Merhaba, Tully. Kulağın nasıl bakalım?"

Tully öfkeyle baktı Keogh'a. "Daha iyi olmuştur."

"Buna üzüldüm işte."

"Üzerlerini ara," dedi Ryan.

Keogh, Muller'le Dolan'ın üzerlerini aradı. Tully'nin cebindeki ***Smith Wesson***'u buldu.

"Çok yaramazmışsın," dedi Ryan. "Beni şaşırttın doğrusu."

"Ben kaptanım," dedi Tully. "Başka ne beklersin?"

"Senden her şeyi beklerim. Öteki ikisi neredeler?"

"Grant ve Fox makina dairesindeler."

"Onları da ziyaret eder ve bu domuz teknesini bir gözden geçiririz."

"Nasıl isterseniz." Tully omuzlarını silkerek konuşma borusuna gidip düdük çaldı. Fox'tan yanıt gelince.

"Bay Ryan makine dairesine bakmak istiyor, aşağıya geliyoruz," dedi.

"Aferin," dedi Ryan. "Gidelim haydi." Dolan'a bakıp başını salladı. "Sen de."

Kaptan köşkünün altındaki güvertede dar bir koridor, iki yanda birer kapı vardı. Kapılardan birinin üstünde "Tuvalet" yazıyordu. Keogh kapıyı açınca tuvalet, evye ve bir duş gördü. "Bu bütün gemi için mi?"

"Hayır, benimki ayrıdır," dedi Tully. "Kamaramın yanında. Kaptan köşkünün altında."

"Bu kapılar?"

"Tayfa kamaraları."

Keogh kapıları açtı ve darmadağınık ranzalarla karşılaştı.

"Bu ne koku böyle! Bu gemide kimse yıkanmaz mı?"

Tully çok kızmıştı ama ağzını açmadı. "Makina dairesi nerede?" diye sordu Ryan.

"Koridorun sonunda."

"Tamam, ikiniz öne geçin bakalım."

Tully uçtaki kapıyı açınca makina gürültüsü birden arttı. Bir merdivenden indiler. Grant ve Fox pistonları yağlıyorlardı. Tully, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Grant, "Bu yaşlı kemik yığınında ne kadar yolunda olabilirse, o kadar işte," dedi.

Keogh seslendi. "Eller havaya, çocuklar."

Ryan silahını kaldırınca onlar da yüzlerini asarak ellerini kaldırdılar. Keogh üzerlerini aradı.

"Temiz."

"İyi," dedi Ryan. "Dönelim öyleyse."

ALTI

Güverteye çıktıklarında deniz iyice kabarmış, ***Irish Rose*** yalpalamaya başlamıştı. Yağmur sisi biraz olsun dağıtmıştı. Basamakları teker teker çıkarak kaptan köşküne döndüler.

Tully harita masasının başına geçti. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Ben iki kere gemiyle Göller Bölgesinden ***Ulster***'e gittim," dedi Ryan.

"Öyle mi?"

"Evet, o nedenle Man adasının nerede olduğunu bilirim. İkisinin tam arasındadır ve biz güneyinden geçeriz. Nasıl isterseniz."

"İşte haritada da görülüyor zaten. Feneri geceyarısı görürüz sanırım."

"Ee?"

"Böylece Kilalla'ya saat üç civarında varmış oluruz."

"Bu havaya bağlı bir şey."

"Öyle, ama sen rotadan ayrılma. Bende bir denizci pusulası var ve batıya doğru yol almadığımızı görürsem çok üzülürüm."

"Pekâlâ." Tully suratını asmıştı. "Şimdi ne olacak?"

"Bu iğrenç domuz gemisinde geceyi geçirecek bir yer olmadığından, biz kamyonda kalacağız. Sürücü koltuğunun arkasında bir ranzası bite var."

Ryan, Keogh'a döndü. "Telsizini ona ver, Martin."

Keogh cebinden çıkardığı telsizi harita masasının üzerine bıraktı.

"Bu ne olacak?" diye sordu Tully.

"Alıcı verici telsizdir. Bende de bir tane olduğundan aramızda bağlantı sağlayacak. Sen burada, ben aşağıda. Bir şey daha var. Adamlarından biri güvertede bekleyecek ve hoşlanmadığım bir şey olursa onu vuracağım."

"Seni orospu çocuğu."

"Hep öyleydim zaten, ama ben sana mantıklı olma şansı tanıyacağım." Cebinden bir zarf çıkarıp masaya attı. "Bay Keogh'un senden aldığı elli bin sterlin."

Tully gerçekten şaşırmıştı. "Tanrım!"

"Biz çıkınca sayarsın. Tamamdır." Ryan, şeytanın ta kendisiymiş gibi güldü.

"Ne kan, ne düşmanlık... Birkaç saat sonra Kilalla'ya varınca bir elli bin daha alacaksın. Düşün şimdi."

Keogh'a dönüp başını salladı. "Gidelim. Sen önden git, Martin. Ben seni korurum, sonra da sen beni."

Birbiri ardından merdivenden indiler. Bu sırada Tully zarfı açıp parayı saydı. "Lanet olsun!"

"Ne iş çeviriyor?" diye sordu Dolan.

"Bana bir çıkış yolu veriyor. Oyunu kuralına göre oyna ve yüz bine razı ol."

"Olacak mısın?"

"Dolan, dışarda tam elli milyon sterlinlik altın var. Elli milyon."

"Tamam, ama bunlar da çetin ceviz."

"Ben de öyleyim."

Tully kaşlarını çatarak haritaya baktı.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu Dolan.

"Şu anda yok. Ama Man adasının güneyinden geçmezsek farkına varacak. Ayrıca denizci pusulası da varmış." Başını salladı.

"Hayır, rotayı tutturup fırsat kollamalıyız. Nasıl olsa bir fırsat çıkacaktır. Belki de sabahın erken saatlerinde İrlanda'ya yaklaştığımızda."

Dolan başını salladı. "O zaman yorulmuş olacaklardır."

"Şansımız varsa deniz de tutar. Herife söylemedim ama tahminlere göre hava giderek kötüleşecek. Gece yarısına doğru yedi kuvvetinde rüzgâr var, bu eski teknenin de sert havada nasıl olduğunu bilirsin."

Telsiz çatırdadı, Keogh'un sesi duyuldu. "Gemi kaptanıyla mı konuşuyorum?"

Tully yanıt düğmesine bastı. "Ne istiyorsun?"

"Güverteye bir adam."

"Peki." Tully, Dolan'a döndü. "Sen git, Mick. İki saat. Sonra Muller nöbeti alır. Sırtına bir yağmurluk al. İhtiyacın olacak. Bak, başladı bile."

V

Dolan'ın nöbeti sona ermişti. Merdivenin başında Muller duruyor, kaptan köşkünün altında boşuna yağmurdan korunmaya çalışıyordu.

"Ne esaslı manzara!" diyen Keogh, Mary Power'ın sandviçlerinden birini ısırdı.

Kathleen bir fincan çay uzatırken güldü.

"Korkunç bir insansın sen, Martin."

"Yanlış tarafta olmak onun talihsizliği," dedi Ryan. "Durun da radyatörü çalıştırayım biraz."

Birkaç saniye içinde içersi ısınmıştı. "Bu her şeye değdi işte," dedi Kathleen.

Ryan bir sandviç daha aldı.

"Arkada rahat edeceksin. Ranzanın yatağı gerçekten rahat. Haydi, git de biraz uyu."

"Ya senle Martin?"

"Biz oturduğumuz yerde bir iki saat kestiririz. Nöbetleşe tabii."

Yemeği bitirip sandviçlerin geri kalanıyla termosu kaldırdılar, gemiyi beşik gibi sallayan öfkeli ve karanlık denize baktılar. Kathleen, Keogh'un kolunu tuttu.

"Çok heyecanlı, değil mi?" diye adam alay etti.

"Canın cehenneme, Martin, ödüm patlıyor ve sen de bunu biliyorsun."

"Düzelmeden önce çok kötüleşir, bu iş böyledir."

Kız adamın omzuna bir şaplak indirdi.

"Yeter artık." Ryan saatine baktı. "Saat dokuz. Haydi, yat ve uyumaya çalış. Daha rahat edersin."

"İyi ama önce tuvalete gitmek isterim."

"İşte o yok," dedi Ryan.

"Senle Martinin işi kolay. Kamyonun kenarında durup işinizi görebilirsiniz. Ben öyle yapamam."

Ryan telsizi aldı. "Tully, konuş bakalım."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tully.

"Yeğenim tuvalete gitmek istiyor. Keogh onu götürecek ve sizin bir aşırılık yapmanızı önlemek için Muller'i de alacak."

"Tamam."

Keogh yanındaki kapıyı açıp aşağı atladı. Silahı hazırdı. Muller'e yaklaşırken rüzgâr daha da sert esmeye başlamıştı.

"Bayan tuvalete gitmek istiyor, öne düş ve sakın ters bir şey yapayım deme."

Muller öfkeyle baktı ama söyleneni de yaptı. Koridor kapısını açıp öne geçti. Kız tuvaletteyken silahını Muller'in üzerinden ayırmadı. Kathleen'in işi bitince geldikleri gibi döndüler. Muller yerine geçti, ikisi kamyona girdiler.

"Yat artık," dedi Ryan. "Orada battaniye de var. Uyumaya çalış."

Kathleen denileni yaptı, amcasıyla Keogh da ön camdan yağmuru seyre daldılar.

"Almanlar bu tekneleri kıyılarda kullanmak üzere yaptılar," dedi Keogh.

"Dibi hemen hemen düzdür." Bir sigara yaktı. "Düşünüyorum da, tek tabancanın Tully'nin elinde olması fazla elverişli doğrusu."

"Biliyorum. Ona bir an bile inanmadım."

"Elli bin sterlini geri verme numaran. İşleyecek mi?"

"İşleyeceğini ummak isterim ama pek sanmam. O çok aç bir hayvan, ama denemeye değerdi."

"Peki, ne olacağını tahmin ediyorsun?"

"Denizci pusulamla kontrol edebileceğim için rotadan çıkmayacaktır. İrlanda kıyılarına yanaşmamızı bekleyecektir sanırım. En iyisi erken saatler olacaktır. Bizim yorulmamızı bekleyecekleri için, arkana yaslan da biraz kestir, ben nöbet tutarım."

Bir askerin fırsat bulunca bir saatlik kestirme yeteneğine sahip olan Keogh arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve anında uyudu. Solukları derinleşti. Ryan bir süre ona baktı. Ayaklı cehennemdi adam, her şeyi yapabilirdi. Sen aslında kimsin, Martin, diye düşündü. Gerçekte kimsin sen? Tüfeği kucağında, gözlerini Muller'den

ayırmadan, zaman zaman da kaptan köşkündeki ışığa bakarak bekledi.

Ryan'ın omzuna dokunmasıyla Keogh irkilerek uyandı. Saatine bakınca gece yarısı olduğunu gördü.

"Beni uyandırmalıydın, Michael," dedi. "Senin de uykuya ihtiyacın var."

"Ama senden daha az. Ben yaşlıyım. Şuraya baksana."

Keogh karanlıkta parıldayan ışığı anında gördü. "Orası ***Calf of Man*** mi?"

"Evet. Tam rotadayız. Pusulayla kontrol ettim."

"Şimdiye kadar iyi gitti öyleyse. Ben birazcık dışarı çıkıyorum."

Keogh kapıyı açıp arabadan indi. Nöbette yine Dolan vardı. Keogh neşeyle el salladı.

"Gülümse biraz, sefil herif!" diye seslenerek kamyonun yanına işedi.

İçeri girince Ryan, "Şimdi sıra bende," deyip kendi kapısından çıktı.

Bu olanları kaptan köşkünden izleyen Tully birden heyecanlandı.

"Tamam, işte!" dedi. Muller'e döndü. "Dümene ben geçiyorum. Sen Dolan'dan nöbeti al. Hemen buraya gelmesini söyle. Çok önemli de."

Dolan birkaç dakikada üzerinden sular süzülerek geldi. "Ne oldu? Nöbete gireli sadece bir saat olmuştu."

"Ne yapacağımızı buldum," dedi Tully. "O kız yine tuvalete gitmek isteyecektir."

"Eee?"

"Bak şimdi, kız içeri girdiğinde Keogh, Muller'e silahını çevirip bekledi, değil mi?"

"Evet."

"Peki, biri orada tabancayla bekliyor olsa? Kızı tuvaletten çenesinin altında tuttuğu silahla çıkaracak biri? O zaman Keogh ne yapabilir?"

"Tanrım! Bu gerçekten esaslı bir fikir," dedi Dolan. "Evet, ama bunu sen yapamazsın. Güverteden uzaklaştığın takdirde farkederler. Onun için makina dairesine in ve Fox'u çağır, Grant tek başına çalışsın artık. Fox'a tabancasını alıp hemen şimdi o tuvalete girmesini söyle. Orada oturup bekleyebilir."

"Ne kadar?"

"Ne kadar gerekirse. Haydi, git artık."

Saat ikiyi geçiyordu ve rüzgâr çok sertleşmişti. Ryan saatine baktı.

"Yaklaşıyor olmalıyız. Varış saatini üç gibi hesaplamıştım."

Kathleen gerinerek uyandı, doğruldu.

"Kendimi ne kadar da berbat hissediyorum. Saat kaç?" Ryan saati söyleyince kız ayağa kalktı. "Benim yine tuvalete gitmem gerek."

"Peki. Bir dakika." Ryan, Tully'yi aradı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tully.

"Yeğenim tuvalete gidecek. Önceki gibi yapacağız."

"Peki."

Tully heyecandan titreyerek harita masasının çekmecesinden iki tabanca çıkarıp birini Muller'e verdi. "Zamanı gelince dümeni bağla."

"Bu havada mı?"

"Bir dakikalık bir şey zaten." Tully konuşma borusundan Grant'a seslendi.

"Jock, işe başlıyoruz. Tabancanı al ve makine dairesi koridorunun başında bekle. Kız tuvalete gidiyor."

"Orada olacağım," dedi Grant.

Tully yumruğunu masaya indirdi. "Başaracağız, başarmak zorundayız."

Dolan merdivenden inip Keogh'un tüfeğinin tehdidi altına girdi, "işim uzun sürmez," dedi Kathleen.

Sesleri duyan Fox duşun altına girmiş, perdeyi çekmişti. Kızın tuvalet bölmesine girip çıkmasını bekledi, sonra üzerine atlayıp sol kolunu geriye bükerek tabancasını kızın ensesine dayadı.

"Haydi, bakalım, orospu, şimdi kapıyı aç."

Kathleen, "Martin, kendini kolla!" diye bağırdı. Fox kızın bileğini bıraktı ve kapıyı açtı. Kathleen'i Keogh ile Dolan'ın arasına itti.

"Çabuk o tüfeği Dolan'a ver," dedi.

"İkisini de vur, Martin! Bana aldırma!" diye bağırdı Kathleen.

"Onu öldürürüm!" dedi Fox.

"Buna gerek yok, sakin ol."

Keogh tüfeğin dipçiğini Dolan'a uzattı. Adam silahı alıp hastalıklı bir zevk ifadesiyle Keogh'a baktı.

"Sen şimdi gününü görürsün piç kurusu!"

Makine, dairesinin kapısı açıldı ve elinde tabancasıyla Grant göründü.

"Ben buradayım, çocuklar!"

Fox tabancasını indirip Grant'a bakınca her şey bir anda oluverdi. Kathleen elini ceketinin cebine sokarak döndü. ***Colt***'u bulup namluyu Fox'un karnına dayadı ve tetiği iki kere çekti. Keogh pantolonunun sağ paçasını kaldırdı, sol dizi üzerine çöküp tabancasını çekerek ateş etti. İlk kurşun Dolan'ın sol omzuna isabet etmişti. Dolan tüfeği elinden düşürürken ikinci kurşun da belkemiğini

parçaladı. Grant bir el rastgele ateş etti. Keogh da ona karşılık verdi, kurşun adamın omzunu sıyırdı geçti ve İskoçyalı bir anda gözden kayboldu.

Keogh tüfeği alıp kızın kolunu tuttu. "İyi misin?"

"İyiyim." Kız ürpererek güldü. "Bana söylediğini yaptım. Haklıymışsın. Tabancayı gövdelerine dayadın mı ıskalamak yok."

"Çıkalım buradan, haydi."

Keogh koridor kapısını açıp kamyona seslendi. "Michael, bize saldırmaya kalkıştılar."

Kamyon kapısını açıp arkasına sığınan Ryan, "İyi misiniz?" diye seslendi.

"İyiyiz. Koru bizi. Geliyoruz." Keogh, Kathleen'i itti. "Arkamdan gel, kız."

Dönüp kaptan köşküne baktı, bir kıpırtı görünce havaya ateş etti. Kathleen amcasının yanına varmıştı.

"İçeri gir ve arkaya geç, orası güvenlidir," dedi Ryan. Kız söyleneni yaptı. Ryan, Keogh'a, "Ne oldu?" diye sordu.

Keogh anlattı. "Sen haklıymışsın."

"Genelde öyleyimdir. Kötü bir alışkanlıktır."

Grant dolambaçlı bir yoldan kaptan köşküne vardığında aradan epey zaman geçmişti. Yüzü bembeyazdı, gözlerinde çılgın bir ifade vardı ve sol omzu kan içindeydi. Ceketini çıkarıp bulduğu bir bez parçasını omzuna bastırdı.

"O orospu, Fox'u vurdu. Tabancası vardı. Sonra Keogh, Dolan'ı öldürdü ve bana ateş etti. Şimdi ne yapacağız?"

"Ne bileyim ben?" dedi Tully. Pencereye gidip kaptan köşkünün ışığını söndürdü, sonra gölgede kalmaya dikkat ederek camı açıp aşağı baktı. Kamyonun kapılarının iki kanat gibi açık durduğunu görünce Ryan ile Keogh'un arkalarında durduğunu anladı. Keogh'un tarafına nişan alarak kapının altına ateş etti. Ayaklarından vurmayı

umarak altı el ateş edip tabancasını boşalttı. Keogh ile Ryan aynı anda ateşe başlayınca tepki müthiş oldu, kaptan köşkünün camları paramparça döküldü.

Tully ile Grant hemen kendilerini yere artılar ama o kadar talihli olmayan Muller sırtına birkaç kurşun yemişti. Adam devrilince dümen dönmeye başladı. Tully emekleyerek o yana gidip zincirle dümeni kilitledi.

"Bu bir süre idare eder," dedi. "Ama ne kadar ve ne yapacağız şimdi?"

"Ne bileyim ben."

On dakika sonra çatırdayan telsizden Ryan'ın sesi duyuldu. "Orada mısın, Tully?"

"Evet, üçümüz de buradayız," diye Tully yalan söyledi. "Muller, Grant ve ben."

"Mantıklı olacak mısın?"

"Neden? Senin bana daha çok ihtiyacın var, Ryan."

Rüzgâr uğuldayarak estikçe gemi iki yana yalpalıyordu. "Böyle bir gemiyi bu havada asla yönetemezsin sen."

"Peki, ne öneriyorsun?"

"Bilmiyorum. Kesin olan bir şey var. Burada kendimizi korudukça bize el süremezsiniz, biz de size. Bence berabere kaldık."

"Ne öneriyorsun?"

"Bilmiyorum. Düşüneceğim."

"Haklı," dedi Keogh. "Kaptan köşkünü basmak olanaksız. Üstünlük onlarda."

"Bir mucize olup da onları gebertsek bile bunun bize ne yararı olur ki?" dedi Ryan. "Biz ikimiz bu nesneyi idare edebilir miyiz? Hiç sanmıyorum."

"Makinalar çalıştığı sürece burnunu İrlanda'ya doğrultmaktan başka bir şey yapamazsın."

"Makinaların başında kimse yokken mi?" Ryan başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

On beş dakika kadar hiçbir şey olmadı, sonra Tully'nin sesi duyuldu. "Ryan, orada mısın?"

"Ne istiyorsun?"

"Down kıyılarından üç mil açıktayız."

"Hâlâ Kilalla rotasında mısın? Bizi oraya çıkarırsan elli bin sterlinini alır ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edersin."

"Sana inanmıyorum. Olanlardan sonra beni bir köpek gibi gebertirsin. Kabul etmiyorum, ayrıca Kilalla daha millerce kuzeyde."

"Ne öneriyorsun, peki?"

"İstediğim an bu tekneyi döndürür ve açık denize yönelirim."

"Ve Uçan Hollandalı gibi sonsuza kadar dolaşır durur muyuz? Bunun kime ne yararı olur ki?"

"Sana bir yararı olmayacağı kesin." Tully telsizi kapattı.

"İşe yaramaz," dedi Keogh. "Ben merdivenden çıkmayı deneyeceğim, sen de beni koruyacaksın."

"Korumak mı? Sen aklını mı kaçırdın? O takdirde ölüp gideceğini sen de biliyorsun."

Kaptan köşkünde çömelmiş olan Tully, Grant'a, "Kolun nasıl?" diye sordu.

"Canım çok acıyor ama sadece bir sıyrıktı."

"Sen makine dairesinde, ben de burada olursak İngiltere'ye dönebiliriz sanırım."

"Herhalde. Ne düşünüyorsun?"

"Ona son bir teklifte daha bulunacağım."

Tully'nin sesi telsizde çatırdadı yine. "Ryan."

"Ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi denize açılabilirim ve yakıt bitene kadar döner dururuz, sonra biri Sahil Korumaya haber verir, onlar da kontrole gelince ikimiz de hapı yutarız."

"Doğru," dedi Ryan. "Peki, bir önerin var mı?"

"Neden kayıplarına razı olmuyorsun? Arkada esaslı bir takma motoru olan büyük bir şişme bot var. Şu anda kıyıdan sadece iki mil açıktayız. Rüzgâr da azaldığına göre rahatça kıyıya çıkabilirsin."

"Altınları sana mı bırakacağım yani? Bu işten bizim kârımız ne olacak?"

"Canınızı kurtarmak," dedi Tully.

"Ve biz bota binince, sen de bizi kurşun yağmuruna tutacaksın, değil mi?"

"Kaptan köşkünden botu görmüyorum bile. Kamyon tam önünde duruyor. Düşün biraz. Sana beş dakika tanıyorum, sonra da tekneyi çevireceğim."

Tully telsizi kapatınca Kathleen, "Michael Amca, bunu yapamayız," dedi. "Onca şeyi yaşadıktan sonra bunu asla yapamayız."

"Biliyorum, evlat." Ryan, Keogh'a döndü. "Sen ne diyorsun, Martin?"

"Fazla bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Demek başka bir gün dövüşmek için yaşayacağız, ha?"

Ryan'ın yüzünde yine o şeytanca gülümseme belirdi. "Bir seçenek daha var, o da Tully'nin de altını ele geçirmemesi."

"O nasıl olacak?" diye sordu Keogh.

Ryan planını anlattı.

Ryan az sonra Tully'yi aradı.

"Tamam, kabul ediyoruz," dedi. "Keogh şişme botu oradan göremeyeceğinden emin olana kadar birkaç dakika bekle, ben seni sonra ararım."

Kaptan köşkünde Tully gülerek Grant'a döndü. "Tamam, oldu. Herif gidiyor. Biz kazandık."

"Eğer sözünde durursa."

"Elbette duracak. Başka yolu yok. Burada yapacak işi kalmadı artık."

Az sonra Ryan'ın sesi duyuldu. "Tamam, Tully. Seni bir daha cehennemde görürüm."

Telsiz kapanınca Tully kahkahalarla güldü.

"Piç kurusunu yendim işte. Elli milyon sterlinin hepsi benim artık."

"Bizim demek istiyorsun yani?" dedi Grant.

"Elbette." Tully sırıttı. "Birbirimize ihtiyacımız var, onun için haydi şimdi gemiyi çevirelim."

Kamyonun arkasındaki Keogh ile Ryan, şişme botu kıç küpeştesinden indirip ipini bağladılar. Keogh bota inip motoru gürültüyle çalıştırdı.

"Kızım, şimdi sıra sende," dedi Ryan.

Keogh, Kathleen'in bota inmesine yardım etti. Dalgalı denizde bot yandan yana sallanıyor, ***Irish Rose*** hemen üzerlerinde yükselip alçalıyordu.

"Haydi, Michael," diye seslendi Keogh.

"Tully'ye bir veda armağanı bırakmadan gelemem." Ryan elindekini gösterdi. "Yarım kilo ***Semtex*** ve bir dakikalık kalem fünye."

Arka güverte kapağını açtı, ***Semtex***i içine atıp kapattı. Hemen sonra da bota atlayıp ipi çözdü, Keogh motora gaz verdi.

Elli metre kadar uzaklaşmışlardı ki, ***Irish Rose***'un arka kısmı alevden bir dil çıkararak patladı. Son çabuk geldi, gemi yana yattı, burnu yükseldi ve sonra ağır ağır kıçüstü sulara gömüldü, birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

"Aldın mı şimdi, domuz herif?" diye bağırdı Michael Ryan. Kolunu yeğeninin beline doladı.

"Tamam, Martin, şimdi bizi kıyıya götür bakalım."

V

Saat sabahın dördüydü; bir yanında ağaçlar yükselen karaya yanaştıklarında gökyüzü hafifçe ağarmaya başlamıştı. Keogh motoru kapattı, ipin ucunu alıp suya atladı. Kathleen ve Ryan da onu izlediler.

"Botu ne yapacağız?" diye sordu Keogh.

Ryan elindeki küçük fenerle motoru inceliyordu.

"Görebildiğim kadarıyla üzerinde ad yazmıyor. İki delik aç, Martin."

Keogh yine suya girdi, botu denize itti, bot akıntıya kapılıp biraz uzaklaştı. Keogh susturuculu ***Walther***'iyle nişan alıp iki el ateş etti. Bot az sonra battı.

"Michael Amca, sence neredeyiz?" diye sordu Kathleen.

"Onu ancak Tanrı bilir, ama önemli değil artık. Memlekete geldik." Keogh'a döndü. "Şimdi ne olacak, Martin?"

"Bence en iyisi ayrılmamız," dedi Keogh. "Sen kendi yoluna git, Michael Ryan, ben kendi yoluma."

"Martin?" Kathleen heyecanlanmıştı. "Hep birlikte kalamaz mıyız?"

"Sanmıyorum, Kate. Amcanın düşünecek planları, *Ordu Konseyi* ve Reid'i var. Sevgili İrlanda'ya bir dönüş benim için yeterli derecede heyecanlı oldu zaten. Eh, elveda, Michael."

Keogh, Ryan'ın elini sıktı. Kız erkeğin koluna yapıştı, uzanıp yanağından öptü.

"Tanrı senden razı olsun, Martin, yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Sana paranı veremedim," dedi Ryan. "Özür dilerim."

"Önemli değil. İyi eğlendik hiç olmazsa."

Keogh yürümeye başlayınca Ryan arkasından seslendi. "Kimsin sen, Martin? Gerçekten kimsin sen?"

"Doğrusunu istersen öyle günler oluyor ki, bunu ben bile kendi kendime soruyorum," diyen Keogh ağaçlara doğru yürüdü.

Keogh gözden kaybolunca Ryan, "Yürü bakalım, kızım," dedi. "Bir yol bulalım da bizi nereye götüreceğine bakalım."

Ağaçlar arasından ilerlerken gün de iyice ağarmıştı. Çok geçmeden dar bir köy yoluna geldiler. Karşıda bir sapak ve tabela vardı.

"Sen burada bekle, ben gidip nerede olduğumuza bakayım."

Ryan yağmurun altında gidip tabelaya baktıktan sonra ağaçların altına döndü ve bir sigara yaktı.

"Sola doğru üç mil ötede Drumdonald var. Aksi yönde beş mil sonra Scotstown. Daha kısa olanına gidelim."

Bir an orada durdular. Kathleen, "Bu kadar zahmet boşa gitti," dedi. "***Irish Rose***'un nerede battığını bilmiyoruz bile."

"Bilmiyor muyuz?" Ryan gülerek cebinden *Howler*'e benzeyen bir alet çıkardı. "Queens Üniversitesindeki o genç elektronik dâhisinin

bana bulduğu aletlerden bu da. Buna ***Seyir Ustası*** deniyor. Marsh End ve Kilalla'yı çocuğa vermiştim, o da ikisini buna programladı. Bu alet bütün yol boyunca bana rotamızı ve yerimizi söyledi. Geminin battığı yeri tam olarak biliyorum."

"Ve bunu bana hiç söylemedin."

"Bazı şeyleri kendime saklarım ben."

"Şimdi ne yapacağız? Reid ve de o Scully domuzu da bizi arayacaklardır."

"Bir de *Ordu Konseyi*," dedi Ryan. "Bence bir yolculuğa çıkma zamanı geldi. Amerika'nın bu mevsimde çok esaslı olduğunu söylerler. Bundoran'daki güvenli eve gideriz. Orada sahte pasaportlar var. Benim ne kadar tedbirli olduğumu bilirsin."

"Ama ya para, Michael Amca?"

"O konuda Martin'e fazla dürüst davranmadım. Tully'ye ödemem gereken ikinci ellin bin sterlin hâlâ cebimde duruyor."

"Tanrım, ne adamsın sen."

"Bir süre onunla idare ederiz. Bitince ben bir çare bulurum."

"Ne gibi?"

"***Ulster***'de banka soydum ve yakalanmadım. Aynı şeyi Amerika'da da yapmamam için hiçbir neden yok."

"Kimi zaman senin aklını kaçırdığını düşünüyorum."

"Evet, bazen öyleyim, ama artık gidelim."

Ryan kızın koluna girdi, Drumdonald'a doğru yürümeye başladılar.

Arkalarında sadece yağmur ve sessizlik kalmıştı. Sonra Keogh konuşmayı dinlediği ağaçların arasından çıktı.

"Seni yaşlı tilki," diye söylendi.

Sesinde gizli bir hayranlık seziliyordu. Sonra o da dönüp aksi yöndeki Scotstown'a doğru yürümeye başladı.

V

Dublin'de, sabah saat altıda cep telefonu çaldığında Jack Barry kocaman yatağında, karısının yanında yatıyordu. Yataktan süzüldü, telefonu alıp banyoya girdi.

"Evet."

"Bay Keogh adında birinden ödemeli aranıyorsunuz. Kabul edecek misiniz?"

"Elbette," dedi Barry.

Bir an sonra Keogh'un sesi duyuldu.

"Sen misin, Jack?"

"Neredesin?"

"Down kıyılarındaki Scotstown köyünde, bir telefon kulübesinde."

"Neler oluyor? Kilalla'da yirmi kişi sizi bekliyor."

"Evlerine gönder onları, Jack. ***Irish Rose*** gelmeyecek."

"Anlat," diye emretti Barry.

Keogh olanları anlattı. "Ne büyük bir iş ve sonunun böyle gelmesi," dedi sonra.

"Biliyorum. Michael Ryan esaslı adammış."

"Düşünüyorum da," dedi Barry. "Ağaçların arkasında onunla yeğeninin konuşmalarını dinlediğine göre herifi öldürebilir ve o ***Seyir Ustası***'nı alabilirdin. O zaman lanet teknenin yerini bilirdik."

"O altını çıkarmak büyük bir kurtarma işidir, Jack."

"Bu bana bir mazeret gibi geldi. Yoksa yumuşadın mı?"

"Ondan hoşlandım, Jack, küçük kızdan da. Altınlar hedefe varmadılar, ***Loyalist***ler bir iç savaş için silahlanamayacaklar. Bırak orada kalsın işte."

Barry güldü. "Her zamanki gibi haklısın. Scotstown dedin, değil mi? Orada ***Loyalist*** adında bir meyhane vardır, ama adına pek kulak asma. Sahibi Kevin Stringer bizdendir. Ona şimdi telefon edip seni beklemesini söylerim. Sonra da sana bir araba gönderirim."

"İyi."

"Kendini kolla."

Keogh kulübeden çıkınca bir an yağmurun altında durup Michael Ryan ile yeğenini düşündü. Düşmanına iyi duygular beslemesine şaşırmıştı. Sonra bir sigara yakıp meyhaneyi aramaya gitti.

NEW YORK-İRLANDA-LONDRA
WASHİNGTON-İRLANDA
1955
h

YEDİ

Paolo Salamone, avukatı Marco Sollazo ile çimenlerin üzerinde yürüyordu. Sicilyalı adlarına karşın ikisi de Amerika'da doğup büyümüşlerdi. Bütün benzerlikleri bundan ibaretti.

Salamone, New York'un Küçük İtalya'sının sokaklarından yetişmişti ve normal mafya yolunu izlemişti. Önce çocuklardan biri, bir Piccioti'ydi ve zamanla ilerlemiş, saygınlık kazanmıştı. Üç kere cellatlık yapması Don Antonio Russo ailesine özel katil ***-sicario-*** olarak girmesini sağlamıştı. Aralarında uyuşturucu ticaretinin de bulunduğu birkaç küçük suç için iki kere cezaevinde yatmıştı. İki yıl önce Don Antonio'nun rakiplerinden birini temizlerken devriye gezen bir polis, beklenmedik bir anda olay yerinde belirmişti. Aralarındaki silahlı mücadelede Salamone bacağına bir kurşun yemişti. Ama ne yazık ki, kendi kurşunu da kadın olan polis memurunu öldürmüştü. Ömür boyu yerine yirmi beş yıla mahkûm olması avukatı Don Antonio'nun yeğeni Marco Sollazo'nun becerisiydi. Salamone'nin Ossinindg Cezaevinden Green Rapids'e naklinin nedeni hastabakıcılık kursunu bitirmiş olması ve bu nedenle Green Rapids Hastanesinde daha yararlı olacağının düşünülmesiydi. Marco Sollazo otuz beş yaşında, asık yüzlü, yakışıklı bir adamdı. Kara saçları arkaya taranmıştı, üzerinde çizgili bir Armani takım elbise,

boynunda kolej kravatı vardı. Groton ve Harvard Hukuk Fakültesi ürünü olan genç adam Don Antonio için bir gurur ve neşe kaynağıydı.

"Marco, bana davamın yeniden görülme şansı olduğundan söz etmiştin. Kazayla adam öldürme. Şimdi de bana daha yirmi üç yıl burada yatabileceğimi söylüyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Marco. "Güç bir durum."

"Eh, ben de elimden geleni yapıyorum. Aile hakkında çok şey biliyorum ama kalkıp konuşmuyorum."

"Paolo; Don Antonio'nun böyle konuşmandan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Paolo aceleyle, "Hey, beni yanlış anlama," dedi. "Ben vaftiz babama asla ihanet etmem. Ama burada biraz yardımı olsa iyi olurdu."

"Biliyorum. Her yolu deneyeceğim. Don'un etkinliği büyüktür. Kim bilir?"

Salamone avukatının kolunu çekiştirdi.

"Ya sana esaslı bir şey verirsem? Çok esaslı hem de."

"Neymiş bu esaslı şey, ha?"

Çimenliğin her yanında tutuklular ve ziyaretçileri dolaşıyordu. Salamone, Sollazo'yu kenara çekip bir sıraya oturttu. Beyaz saçlı altmış altmış beş yaşlarında bir adamı gösterdi. Adamın yanındaki kara saçlı genç kadın da yirmi beş yaşlarında vardı.

"Adı Liam Kelly. Kadın da yeğeni Jean Kelly. Green Rapids Hastanesinde ameliyat hemşiresi."

"Ee?"

"Adam on yıl önce Pleasantville'de banka soyarken bir polisi öldürdüğü için yirmi beş yıla mahkûm. Onunla Ossining'de tanıştım, sonra bir kalp krizi geçirdi ve buraya naklettiler. Ben de birkaç ay

sonra geldim. Burada iyi bir tesisimiz var, ama Green Rapids çok özel bir yerdir. Bir sorun olduğu zaman hastayı oraya göndeririz."

"Anlatmak istediğin nedir?"

"Geçen ay bir kriz geçirdi. Bunlar o bildiğimiz İrlandalılardan değiller. Kuzeylilerin o garip aksanıyla konuşuyorlar. Her neyse, adamın sağlığı iyi değil ve ateşi var. Onu özel odada seruma bağlamışlardı, ben de gece nöbetinde olduğumdan kontrol için yanına uğruyordum."

"Eee?"

"Ateşi çıktığında çılgınca şeyler anlatıyordu. ***Irish Rose*** diye bir gemiden, geminin nerede battığından ve altınları kendisinden başka bilen olmadığından söz edip duruyordu."

Uzun bir sessizlik oldu. Sollazo'nun kaşları çatılmıştı.

"Altının nerede olduğunu bilen tek kişi mi? Öyle mi dedi?"

"Evet."

"Peki, sen bundan ne anlam çıkardın?"

Salamone keyiflenmişti.

"Cezaevi kütüphanesine gittim. Burada esaslı bir bilgisayar ağımız vardır. ***Irish Rose*** adını yazdım ve turnayı gözünden vurdum."

"Anlat," dedi Sollazo.

"1985 sonbaharında *New York Times*'da bir yazı vardı. İngiltere'nin kuzeybatı kıyılarında elli beş milyon sterlinlik külçe altın taşıyan bir kamyon kaçırılmış. Polisin soruşturmasından anlaşıldığına göre kamyon ***Irish Rose*** adlı bir feribotla denize açılmış."

"Sonra?"

"Gemi ortadan yok olmuş, ama can yelekleri ve geminin enkazı İrlanda kıyılarına vurmuş. Hikâyenin sonu."

"Bu işin ardında kimin olduğundan söz edilmemiş mi?"

"Hayır."

"İlginç," dedi Sollazo. "Gel, yürüyelim biraz."

Yürüyerek Kelly ile yeğeninin baş başa oturdukları sıranın önünden geçtiler. Kız başını kaldırınca Salamone, "Merhaba, Liam," dedi.

"Nasılsın, Paolo?"

Sollazo ile Salamone geçtiler. Aksanı İrlandalıdan çok Amerikalıya yakın olan Kathleen Ryan, "Kimdi o, Michael Amca?" diye sordu.

"Paolo Salamone. Hastanede hastabakıcı. Ortak bir şeyimiz var. İkimiz de bir polis vurmaktan yirmi beş yıl yatıyoruz. Sen nasılsın bakalım?"

"İyiyim. Hastanede çok çalışıyorum."

"Hâlâ yaşamında bir erkek yok mu?"

"Dertli iş." Kız gülümsedi.

"İyi ki Green Rapids'deki işi bulmuşum. Hiç olmazsa seni düzenli olarak görebiliyorum."

"Daha ne kadar? On beş yıl mı?"

Ryan başını salladı. "Yaşamını böyle boşa harcayamazsın, Kathleen." Sinirlenmişti. Ayağa kalktı.

"Tanrım, nasıl da öylesine aptallık ettim. Küçük bir kasaba bankası, dedim. İşten bile değildi, sonra köşeden o polis çıktı."

"Böyle şeyler her zaman olabilir."

"Tanrı'ya şükürler olsun ki, sen kaçıp kurtulabildin."

Ryan bir sigara yaktı.

"Sigara içmemen gerektiğini biliyorsun," dedi Kathleen.

"Green Rapids Cezaevindeki yaşamımı bir iki yıl uzatmak için mi?" Ryan acı acı gülümseyip sigarayı yere attı. "Peki. Sözünü dinleyeceğim. Haydi, gel, seni kapıya kadar geçireyim."

Aynı yöne doğru giden insanlar arasında kız Salamone ile Sollazo'yu da görmüştü. Kapıya gelince durakladılar. Ryan yeğenini yanağından öptü.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

"Cumaya görüşürüz."

Kız dışarı çıkıp arabasına yürüdü. Kapısını açarken Sollazo'nun gümüş rengi bir Porsche'ye doğru yürümekte olduğunu gördü. Adam kızdan yana şöyle bir bakıp başını çevirdi. Kathleen her nedense çok huzursuzlanmıştı, arabasına binip hızla uzaklaştı oradan.

Sollazo bir an kızın arkasından baktıktan sonra cep telefonundan bürosunu aradı. Sekreterine.

"Rosa, dosyalarda *New York Times*'da çıkan İngiltere'nin kuzeyinde bir soygun ve ***Irish Rose*** adlı bir geminin batışı hakkında bir rapor olup olmadığını araştır," dedi.

"Peki, efendim, başka?"

"Londra'daki adamlarımız da oradaki gazeteleri araştırsınlar. Oradaki haberler daha ayrıntılıdır. Çok acele."

"Hemen bakarım."

"Don Antonio ile yemeğe gidiyorum."

"Long Island'daki evde mi?"

"Hayır, Trump Kulesindeki dairesinde. İngiltere'den haber alınca oraya fakslayabilirsin."

"Olur."

Sollazo arabayı sürerken düşünüyordu. Altın fiyatlarının tırmanışı gözönüne alınırsa, 1985'in elli beş milyon sterlinlik külçe altını şimdi iki katı ederdi.

V

Kathleen Ryan, Green Rapids Hastanesindeki odasında soyunup duşa girdi. Bir saate kadar gece nöbetine başlayacak, sabah altıya kadar ameliyathanede çalışmaya hazır olarak bekleyecekti. Ama işini sevdiği ve iyi yaptığı için buna aldırış ettiği yoktu.

Amcası yargılanıp mahkûm olduktan sonra yeğenine bir yaşam kurması için ısrar etmiş ve Kathleen de beş yıllık bir eğitimden geçmişti. Ossining'de çok kötü günler yaşamıştı. O berbat yerdeyken amcasını pek fazla görememişti. Kalp hastalığı bir bakıma iyi olmuştu. Green Rapids'de uygulanan rahat rejim, ziyarete daha fazla izin veriyordu ve kent hastanesinde bir iş bulmak da çok şeyi değiştirmişti. Ama amcasını orada görmek genç kızı üzüyordu. Bu adam ***IRA***'ya ve hatta kimi zaman İngiliz ordusuna karşı çıkıp zaferler kazanılan o büyük günlerdeki insanın sadece gölgesiydi.

Kathleen kurulandı, kısa kesilmiş saçlarını kuruttu, üniformasını giydi. Saçlarını tararken aynadaki güçlü yüzüne ve kara gözlerine baktı. Aynadaki bu kız on dört yaşındayken bir ***elbombası***yla iki ***IRA*** üyesini, on altısındayken de tabancayla Bert Fox adında bir adamı öldürmüştü. Her şeyi yeniden hatırladı. Göller Bölgesi, o ıssız yol, kamyonu ele geçirişleri, Martin Keogh ve ***Irish Rose***'daki o son ve vahşi karşılaşma. Hatırlamayla birlikte içinde o eski heyecan canlanmıştı.

"Bu iş burada bitmemeli," diye yüksek sesle söylendi. "Orada daha on beş yıl çürüyemez."

Umutsuzluğa kapılınca oturdu, masasının alt çekmecesinden bir evrak çantası çıkardı. Çantada içinde elli bin dolar bulunan büyük bir zarf vardı. Bu parayı Michael Amcasıyla acil durumlar yaşayabilecekleri düşüncesiyle dişinden tırnağından artırıp biriktirmişti. Amcası Ossining'den Green Rapids'e nakledildiğinden

beri Kathleen onun kaçabileceği umudunu hiç kaybetmemişti. Hatta Ossining'de amcasıyla hücre arkadaşlığı etmiş bir sahte evrak düzenleyicisini New York'ta bulmuş, kendisinden tanesi bin dolara iki sahte İrlanda pasaportu almıştı. Şimdi de pasaportları çıkarıp inceledi. Amcası Daniel Forbes, kendisi de Nancy Forbes'di. Ancak yönetimin yumuşaklığına rağmen Green Rapids'de güvenliğin çok sıkı olduğunu anlayınca parayı boşuna harcadığını farketmişti.

Şimdi pasaportlardan fotoğraflara bakarken iki yabancıyla karşı karşıyaydı sanki.

"Kathleen Ryan'a ne oldu acaba?" diye hafifçe söylendi.

O anda kapı açıldı ve bir hemşire başını uzatıp baktı. "Hazır mısın, Jean?"

"Geliyorum."

Kathleen çantayı kapatıp çekmeceye yerleştirdi, dışarı çıktı.

V

Don Antonio Russo yetmiş yaşında ve şişman bir adamdı. Uzun, beyaz saçları mağrur ve etli yüzünden arkaya doğru taranmıştı. Her zamanda istediğini elde edebilmiş bir insandı. Sollazo, Trump Kulesindeki dairenin geniş salonuna girerken yaşlı adam bastonuna dayanıp doğruldu.

"Seni gördüğüme sevindim, Marco," dedi. Kucaklaştılar. "Bir kadeh şampanya içer misin?"

Don Antonio parmaklarını bir uşağa doğru şaklattı.

"Ha, sana bir faks geldi. Bürondan bir gece olsun rahat vermezler mi sana?"

"Özür dilerim, amca. Bu oldukça önemli bir iş. Bakabilir miyim?"

"Elbette."

Sollazo çalışma odasına gitti, faksı bulup okudu. Sonra salona döndü, şampanyasını alıp Russo'nun karşısına oturdu.

"İşten konuşabilir miyiz?"

"Her zaman."

"İyi."

Sollazo, Salamone ile aralarında geçen konuşmayı iletti. Sallazo'nun konuşması bitince Don, "İlginçten de öte," dedi. "Peki, ya fakslar."

"*New York Times*'in haberini daha ayrıntılı olarak doğruluyorlar. Gazetelerde sık sık olduğu gibi olaylar biraz farklıysa da, genel olarak aynı şeyi yazmışlar. Elli milyon sterlinlik külçe altın taşıyan bir kamyon İngiltere'nin Göller Bölgesinde kaçırılmış. Küçük bir çocuk, olay yerine yakın eski iskeleye yanaşmış ***Irish Rose*** adında bir feribotun tayfaları tarafından kovalandığını söylemiş. Daha sonra tanıma uygun bir kamyonun ana yoldan feribota doğru gitmekte olduğunu da görmüş."

"Ee?"

"Altın kamyonunun feribotla denize açıldığı anlaşılıyor."

"Sonra ne olmuş?"

"Hikâye burada son buluyor. Birkaç gün sonra ***Irish Rose*** adı taşıyan bir tahlisiye sandalı enkazıyla can yelekleri County Down kıyılarına vurmuş."

"Anlıyorum." Don Antonio kaşlarını çattı. "Ve Salamone, ateşten sayıklayan Kelly'nin geminin battığı yeri bilen tek kişi olduğunu söylediğini duymuş, öyle mi?"

"Evet."

"Ve bu altının değerinin elli milyon sterlin olduğunu söyledin?"

"Evet, ama o on yıl önceydi. Altın fiyatları çok yükseldi. Şu anda yüz milyon sterlin eder."

"Bu miktar para her zaman ilginçtir."

Sollazo, "İyi bir kurtarma gemisiyle bu tür işler günümüzde çok basittir diye düşündüm," dedi.

"Tabii geminin yerini biliyorsan... Üstelik yetkililer bunu bilmiyorlar."

Don Antonio düşündü. Sonra başına salladı.

"Bu Kelly kimin için çalışıyordu acaba? Sadece bir soygun muydu, yoksa ***IRA*** falan mı?"

"Düşünülebilecek bir nokta," dedi Sollazo.

"Birkaç yıl önce ***IRA*** ile bir alışverişim olmuştu. Sicilya bağlantısı aracılığıyla onlara silah sağladık. Kurmay başkanları Barry diye biriydi, Jack Barry."

"Şu sıralar ***IRA*** ile barıştan başka bir şeyden söz edilmiyor," dedi Sollazo. "Gerry Adams, Beyaz Saray'da ***Sinn Fein*** partileri adına konuşuyor."

"Ne çıkar bundan?" dedi Don.

"Barry yaşlı bir tilkidir. Eğer bu işi bilen biri varsa, o da Barry'dir. Dublin'deki özel telefon numarası masamın üst sağ gözündeki adres defterimde olacak. Bir ara bakalım."

V

Dublin'de Jack Barry şöminenin başında oturup sıkkın bir halde gazeteye göz gezdirirken telefon çaldı.

"Barry."

"Bay Jack Barry, sen misin? Eski bir dost arıyor. Don Antonio Russo."

"Aman Tanrım," dedi Barry. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Birbirimiz için desek daha doğru olur, Bay Barry. Ciddi bir işten söz ediyorum. ***Irish Rose*** adının sizce bir anlamı var mı?"

Barry yutkundu. "Olmalı mı?"

"Adının Kelly olduğunu söyleyen biri var. Ateşle yatarken geminin nerede battığını bilen tek kişi olduğunu sayıklayan biri. Buna ne derdiniz?"

"İlgilenirdim."

"Güzel. Burada ikimiz için de kârlı olabilecek bir iş var sanırım. Aynı zamanda avukatım olan yeğenim Marco Sollazo sizi yarın ziyaret edecektir."

"Kendisini heyecanla bekleyeceğim."

Don Antonio telefonu kapattı. "Green Rapids Cezaevinde iyi bir adamımız var mı?"

"Çok iyi biri var."

"Hemen telefon et. Kelly'nin fotoğrafını acele istiyoruz. Sonra havaalanına telefon et, ***Gulfstream***'i hazırlamalarını söyle. Gece yarısına. İrlanda'da saatler dört saat ileri olacağından Barry, öğleye doğru görebiliriz."

"Elbette, amca."

"Şimdi yemeğe bakalım." Don Antonio gülümsedi. "Birden iştahım açılıverdi."

V

Ertesi gün Barry, çalan kapısını açıp da karşısında Marco Sollazo'yu görünce saat öğleye yaklaşıyordu.

"Bay Barry?"

"Bay Sollazo olmalısınız sanırım."

"Evet."

"Ceketimi giyene kadar içeri buyrun. Evin halini mazur göreceğinizi umarım, tek başıma yaşıyorum da. Karım geçen yıl öldü."

Marco Sollazo küçük salona geçti. İçerde bir kanape, iki koltuk, bir şömine, çeşitli yaşlarda çocukların yer aldığı aile fotoğrafları vardı. Az önce tanıştığı sırtına hırkasını geçirmiş altmış yaşındaki sevimli adam görüntüsüne uyan şeylerdi bunlar; ancak adam o zorlu yıllarda ***IRA***'nın kurmay başkanlığını yapmıştı.

Barry sırtında yağmurluğu ve başında kasketiyle geldi.

"Parkta biraz yürürüz, sonra Cohan'ın Barında içki içip bir iki lokma atıştırırız."

"Nasıl isterseniz."

Barry holdeki askıdan şemsiyesini aldı. "Her olasılığa karşılık. Burası İrlanda."

Yeşil parmaklıklar ardındaki parka girdiler.

"Eviniz konuşmak için güvenli değil mi?" diye sordu Sollazo. "Dinleniyor musunuz?"

"Ne münasebet. İngiliz Gizli Servisi, İrlanda Haberalma Servisi Dublin Özel Birimi bunu bir zamanlar denediler. Benim uzmanlarım haftada bir gelip evi temizlerlerdi. Amcanız da herhalde aynı önlemleri almıştı."

"Hâlâ da alır."

"Eh, ben artık ***IRA***'nın kurmay başkanı değilim." Gülümsedi. "Artık barış zamanı geldi diyorlar, Bay Sollazo."

"Artık ***IRA*** yok mu yani?"

Barry bir kahkaha attı.

"Eğer buna inanırsanız, her şeye inanırsınız. Yerimde başka bir kurmay başkanı var, komuta yapımız değişmedi. Sizin başkanınızın ve İngiltere başbakanının biraz pahalıya öğrendikleri gibi, silahlarımızı teslim etmeye hiç niyetimiz yok."

"Evet, başkan cuma günü Londra'ya gittiğinde başlıca konunun sizlerin silah maddesini kabul etmemeniz olacağını gazetelerde okumuştum."

"Mosmor kesilene kadar konuşabilirler, ama bunun bizim üzerimizde hiç etkisi olmaz. Ne olursa olsun, biz silahlarımızı teslim etmeyiz."

"Bu barış sürekli olmayacak mı sizce?"

"Daha önce hiç olmamıştır."

Parktan içeri girdiklerinde yağmur başlamıştı. Barry şemsiyesini açtı.

"Size yağacağını söylemiştim. Her neyse, biz işimize bakalım."

Sollazo cebinden Green Rapids'deki adamının bir gece önce gönderdiği fotoğrafı çıkardı.

"Bu adamı tanıyor musunuz?"

"Elbette. Michael Ryan. Bir zamanlar ***Loyalist***lerin ünlü bir tetikçisiydi."

"Son on yıldır Amerika'daki bir cezaevinde olduğunu duymak sizi şaşırtır mı?"

Barry gülümsedi.

"Buna şaştım işte. 1985'te ortadan yok olmuştu ve ne olduğunu bir türlü anlayamamıştım. Ne yapmış?"

"Banka soyarken bir polis öldürmüş. Yirmi beş yıla mahkûm."

"Zavallı. Şimdi altmış beşinde olmalı. Bundan sonra güneş ışığını görme olasılığı da yoktur herhalde."

"Öyle. On beş yıl yattıktan sonra cezasının indirilmesi için başvurabilir, ama o zaman da seksen yaşında olacak. Polis öldürdüğü için bu tür bir şansı da yok aslında."

"Şimdi hangi adı kullanıyor?"

"Liam Kelly. Kalbinden rahatsız olduğu için Ossining'den Green , Rapids'e naklettiler. Oranın tıbbi tesisleri çok iyi, ayrıca kentte esaslı bir de hastane var. Hastanede hemşire olan yeğeni adamı sık sık ziyaret ediyor. O da Jean Kelly adını kullanıyor. Onu gördüm. Ufak tefek, çirkin de olsa hoş bir kız. Siyah saçlı. Yirmi beş yaşında falan olmalı."

"Kathleen Ryan. Yeğenidir. Bunca yıl sonra işe bak."

Yağmur birden arttığından Barry Sollazo'nun koluna girdi.

"Şuraya sığınalım hele. ***Irish Rose*** hakkında söyleyeceklerinizi merak ettim doğrusu."

Sollazo sözünü bitirince Barry bir süre kaşlarını çatıp düşündü. Sonra, "Bana neden geldiniz?" diye sordu.

"Sadece iş için," dedi Sollazo. "O altınlar bugünün fiyatlarıyla yüz milyon sterlin eder."

"Ve siz de buna sahip olmak istiyorsunuz."

"Açık konuşayım. Amcam bu işin ***IRA***'dan sizinle bizim aramızda ortak bir iş olabileceğini düşünüyor. Yarı yarıya. Bundan daha adil ne olabilir? Eğer barış başarısızlığa uğrarsa elli milyonluk altın size epey silah alır, dostum."

"Elbette ve doğru olanı yapma içgüdüsüne sahip amcanız da sizi doğru yere gönderdi. Ama düşündüğünüz nedenle değil."

"Bunu açıklamanız gerekir sanırım."

"***Irish Rose*** konusunu Ryan kadar ben de biliyorum."

"Bu nasıl olabilir?"

"Ryan'ın bir iş çevirdiğini biliyordum, hatta bunun altın olabileceğini duyunca adamlarımdan Martin Keogh adını verdiğimiz birini örgütüne soktum."

"Gerçek adı bu değil mi?"

"Değil. En iyi adamlarımdan biridir. Ryan'ın yanındaydı ve soygunda yer aldı. ***Irish Rose*** battığında o da oradaydı."

"Anlatın," dedi Sollazo. "Her şeyi anlatın bana."

V

Daha sonra Cohan'ın Barında biralarını içip sandviçlerini yerken Sollazo, "ilginç bir hikâye," dedi.

"Bu Keogh hâlâ ortalarda mı?"

"Bir bakıma öyle sayılır. ***IRA***'dan birkaç yıl önce ayrıldı ve serbest çalışmaya başladı. Herkes için çalışmıştır sanırım: Eski ***KGB, FKÖ*** ve hatta İsrailliler için bile."

"Şimdi nerede?"

"İngiliz Haberalmasında."

"Bu çok şaşırtıcı bir şey ama."

"İngilizler 1972'de terörizmle mücadele ve gerçekten pis işleri yapmak için çok gizli bir örgüt kurdu. Başında Tümgeneral Charles Ferguson adında biri var. Sadece başbakana karşı sorumludur. Onun için konuyu bilenler arasında bu örgüte ***Başbakanın Özel Ordusu*** denilir."

"Keogh, Ferguson için mi çalışıyor yani?"

"Evet. Ferguson'un sağ kolu. Yaşlı tilki üç yıl önce onu şantajla işe aldı. Geçmişini unutmayı önerdi. ***IRA***'nın şimdiye bir etkisi olmayacaktı. Ekibinde öyle birine ihtiyacı vardı. Hırsızı hırsıza yakalatmak yani."

"Peki, bu Keogh'un gerçek adı ne?"

"Dillon, Sean Dillon. Gününde en korkulan adamımdı."

Parkta geri dönerlerken Sollazo, "Esaslı adammış bu Dillon," dedi. "Ama bize yardım edeceğini hiç sanmam."

"Ona ihtiyacımız yok. Olay hakkında her şeyi anlatmıştı bana, ben de şimdi size anlattım işte."

"Peki Reid, Londra'daki adamı öldüren kişi yani, o hâlâ ortalarda mı?"

"Ulster'de cinayetten yatıyor."

"Bir şey daha var. Sözünü ettiğiniz bu *Ordu Konseyi*. Onlar da altını elde etmek isteyeceklerdir herhalde."

"Elbette. ***Loyalist***ler barış konuşmalarının gidişatından hiç memnun değiller. Kendilerinin satıldıklarını hissediyorlar. Militan unsurlar tüm bunların sonunda bir savaş görüyorlar. Altın kendilerine çok yararlı olur, ihtiyaç duydukları silahları satın alabilirler."

"Siz de bundan hoşlanmayacağınıza göre bu girişimde bize katılırsınız sanırım."

"Şu anda bunu resmen yapamayız, izin verirseniz anlatayım. Kimseye güvenemezsiniz, güvenemeyecekleriniz arasında ***Sinn Fein*** ve ***IRA*** da vardır. Şimdi kurmay başkanına yaklaşacak olsam, o bunu *Ordu Konseyi* ile konuşmak zorunda kalır ve olay bir anda dışarı sızar."

"Anlıyorum. Peki, ne öneriyorsunuz?"

"Konuştuklarımız şimdilik aramızda kalsın."

Barry gülümsedi. "Sakın benim paranın peşinde olduğumu sanmayın. Para benim için önemsizdir, davam ise her şeydir. Siz ***Irish Rose***'un yerini Ryan'dan öğrenin, sonrası için sakin bir araştırma yeterli. Küçük bir tekne, enkazın orada olduğunu doğrulayacak bir dalgıç falan."

"Sonra?"

"Sonrası size kalmış. Sahte bir deniz araştırması seferi düzenleyebileceğinizden eminim. Altınlar çıkarılırken dünyaya sunulacak bir vitrin." Sırıttı. "Size güveniyorum."

Evin yanında siyah bir limuzin, arabanın yanında da kırık burunlu, sert yüzlü bir adam duruyordu. Üzerinde lacivert bir sürücü üniforması vardı. "Sürücüm."

"Ve görünüşüne bakılırsa korumanız."

"Giovanni Mori."

Sollazo, Barry'nin elini sıktı. "Benim için bir zevk oldu. Efsanelerle karşılaşmaktan hoşlanırım, Bay Barry. İnsan buna o kadar az fırsat buluyor ki... Sizi arayacağım."

Sollazo arabaya girdi, Mori kapısını kapatıp direksiyona geçti. Yola çıktıklarında.

"İyi gitti mi, sinyor?" diye sordu.

"Çok iyi. Havaalanına, Giovanni. New York'a dönüyoruz."

Sollazo arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, Barry'nin anlattığı her şeyin tek tek üzerinden geçti.

V

Sollazo bir kere daha Trump Kulesindeki daireye geldiğinde New York'ta saat akşamın dokuzuydu..

Don Antonio gümüş saplı bastonuna dayanarak Sollazo'nun anlattıklarını dinledi. Sonra.

"Müthiş bir hikâye," dedi. "İşe devam ediyor muyuz?"

"Elbette. Kârlı bir girişim. İlk adım bu Ryan'dan ***Irish Rose***'un yerini öğrenmek olacak."

"Tamam, ama adamın bir çıkarı olmazsa benimle neden işbirliğine yanaşsın ki?"

"Onu cezaevinden çıkarabilir misin?"

"Sanmam. Polis öldürdüğünü unutma."

Don başını salladı.

"Bir kedinin derisini yüzmenin çeşitli yolları vardır. Bir şey bulacağından eminim, ayrıca Salamone de orada. Çok değerli olabilir. Bu işi senin yetenekli ellerine bırakıyorum. Haydi, şimdi birer kadeh şarap içelim. Başkan da Londra'yı ziyaret ediyormuş anladığım kadarıyla."

SEKİZ

Don Antonio haklıydı; Londra'da başbakanın gündemindeki en önemli konu, hafta sonunda ABD başkanıyla yapacağı görüşmeydi. Tümgeneral Charles Ferguson'un başlıca derdi buydu. Adam şu sıralar telaşlıydı ve bu telaşı Daimler arabası yoğun trafikte ilerlerken yüzünden de okunuyordu.

"Kimi zaman bu lanet kentin tümünün durduğunu hissediyorum," dedi.

"Kimi zaman öyle olmuştur da," dedi karşısında oturan Sean Dillon.

Dillon bir altmış boyunda, beyaz denecek kadar açık sarı saçlı, sanki çevresindeki dünyayla alay ediyormuşçasına sürekli gülümseyen yakışıklı bir adamdı.

"Dillon, sana başbakanla randevum olduğunu hatırlatırım. Geç kalmam mümkün değil."

"Başbakan kibar adamdır, sizi kabul edecektir," dedi Dillon.

Ferguson'un yanında oturan kadının üzerinde Armani marka açık kahverengi bir pantolonlu takım elbise, gözlerinde kızıl saçlarıyla tam bir çelişki oluşturan siyah çerçeveli gözlük vardı. Kadın otuzuna yakındı ve Vogue dergisinde bir iki sayfayı hak edecek güzellikteydi. Kadın *Scotland Yard* Özel Bürosu Detektif Başmüfettiş Hannah Bernstein'dı ve o anda Ferguson'un yardımcılığını yapıyordu.

"Umutsuz bir vak'asın, Dillon," dedi. "Siz İrlandalıların kimseye saygınız yoktur."

"Fazla yağmur yemekten, kızım," dedi Dillon.

"Sen ona bakma," dedi Ferguson kıza. "Söylediğin gibi umutsuz bir vakadır o."

"O Simon Carter hıyarı da orada olacak mı?" diye sordu Dillon.

"Güvenlik servisleri müdür yardımcısından öyle söz etmek ayıptır," dedi Ferguson.

"Evet, ama kendisine Amerikan başkanı için hazırladığı güvenlik planlarının berbat olduğunu düşündüğümü söylemeyi unutma."

"Bu pek mümkün değil, Dillon. Ben dönene kadar sabırlı olmaya gayret et."

Ferguson arabadan inerken binanın önündeki polis kendisini selamladı, kapı açıldı ve içeri girdi.

Dillon eski gümüş tabakasından bir sigara alıp yaktı.

"Tam bir centilmen. İmparatorluk sağlam ellerde."

"Artık imparatorluğumuz yok, Dillon," dedi kadın.

"Öyle mi, peki hükümet de bunu biliyor mu?"

Kadın başını salladı.

"Sen gerçekten umutsuzsun, Dillon. Ayrıca o nesneleri içmeye devam edersen kendini öldüreceksin."

"Doğru, ama ben zaten sonumun kötü olacağını hep bilmişimdir."

Ferguson başbakanın çalışma odasına girdiğinde Simon Carter içerde oturuyordu. Elli yaşlarındaki bu kar beyazı saçlı ufak tefek adam, bir zamanlar tarih profesörlüğü yapmıştı. Kendisi hiçbir zaman sokakta ajanlık yapmamışsa da, İngiltere'nin güvenlik sistemini kontrol eden sayısız insanlardan biriydi. Ferguson'dan yıllardır nefret ederdi ve onun sadece başbakana karşı sorumlu olmasına içerlerdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim, sayın başbakanım."

Ferguson mazeret belirtmemişti. Başbakan gülümsedi.

"Önemi yok." Bir dosya aldı.

"Müdür yardımcısı ve adamlarının başkanın ziyareti için hazırladıkları güvenlik planları. Bunu okudun mu?"

"Elbette."

"Cuma sabahı Avam Kamarası'na yapacağı ziyaretin özellikle iyi geçmesini istiyorum. Saat on buçukta ***Teras***'ta bir kabul var."

"Orada hiçbir sorun yok, sayın başbakanım," dedi Carter. "Bu ziyarette güvenlik sorunu çıkmayacak tek yer Avam Kamarası'dır."

Yüzünde her zamanki kendini beğenmişliğiyle tümgenerale döndü.

"Öyle değil mi, Ferguson?"

Ferguson üzerinde durmayacaktı ama Carter'in o bakışına kızmıştı.

"Ee, Ferguson?" diye sordu başbakan.

"İlk bakışta öyle görünüyor ama doğrusunu isterseniz Dillon plandan hiç hoşlanmadı. Avam Kamarası'nın genel güvenliğinin çok zayıf olduğuna inanıyor."

"Dillon mu?"

Carter'in gözleri yuvalarından fırlamıştı. "O kahrolası serseri. Sayın başbakanım, Tümgeneral Ferguson'un bir zamanlar ***IRA*** tetikçiliğini yapmış, Avrupa terörizminde sabıkası olan bir adamı hâlâ barındırmakta olmasını protesto etmeliyim."

"Ben de itiraz ediyorum," dedi Ferguson. "Çok iyi bildiğiniz gibi Dillon'un kraliyet ailesine olmasa bile Saray'a büyük hizmetleri olmuştur."

"Bunun farkındayım." Başbakan kaşlarını çattı. "Ancak, bu konu kişisel tartışmalarınıza girmeyecek kadar önemlidir, beyler. Kararımı bildiriyorum."

Carter'e döndü.

"Tümgeneral ve Dillon'la Avam Kamarası'nda buluşmanı ve onun söyleyeceklerini dinlemeni istiyorum."

Carter öfkesine güçlükle hâkim oldu.

"Nasıl isterseniz, sayın başbakanım."

"Böyle istiyorum. Şimdi de izninizle Kabine toplantısına gidiyorum."

Avam Kamarası'na girmek için herkes kuyrukta bekler; sadece turistler değil, parlamenterleri görmeye gelen seçmenleri de. Ferguson, Dillon ve Hannah Bernstein da beklediler.

"Çok esaslı bir yer," dedi Dillon. "İçerde yirmi altı lokanta ve bar olduğunu, yiyeceklerle içkilerin vergi mükelleflerinin cebinden çıktığını söylemişlerdi. Parlamenter olmak çok kıyak iş doğrusu."

"Öyle ve hiç olmazsa onlar içeri girmek için kuyruğa girmek zorunda kalmıyorlar," diye Ferguson söylendi.

Çok iri bir polis çavuşu Hannah'ı görünce hazırola geçti, hemen yanlarına geldi.

"Başmüfettiş Bernstein. Sizi gördüğüme çok memnun oldum, hanımefendi. Sizi içeri alayım. Beni hatırlamazsınız."

"Aksine çok iyi hatırlıyorum. Çavuş Hall'dı, değil mi?"

"Evet, efendim. Süpermarketi soyan o namussuzu vurduğunuzda olay yerine ilk gelen ben olmuştum. Amerikan Büyükelçiliğine gidiyordunuz."

"Karanlık geçmişin peşini bırakmıyor işte," diye mırıldandı Dillon.

"Bu, meslektaşım Bay Dillon, bu da patronum Tümgeneral Ferguson."

Çavuş Hall birden asker kesiliverdi.

"Hepinizi geçireyim, generalim."

"Çok iyisin, çavuş."

"Rica ederim, efendim."

Polis kendilerini engelden geçirdi, Merkez Salonuna doğru yürüdüler.

Ferguson, "Doğrusu burada olduğun için talihimiz varmış," dedi. "Yoksa saatlerce kuyrukta beklerdik."

"Çok küçültücü bir şey, değil mi?" dedi Dillon.

Çeşitli koridorlardan geçtikten sonra Thames nehrine bakan ***Teras***'a vardılar. Sollarında Westminster Köprüsü vardı. Korkuluk boyunca bir dizi uzun direkli Victorya tipi lamba bulunuyordu. Aralarında parlamenterler de olan bir kalabalık ***Teras*** Barı'nın içkilerini yudumlamaktaydılar.

Dillon geçen bir garsonu durdurdu. "Yarım şişe Krug şarabı ve üç kadeh."

Sonra gülümsedi. "Benden, generalim."

"Ne kadar bol gönüllüsün. Ama 1991'de o Michael Aroun işinden altı yüz bin sterlin kazandığını hatırlayınca, bunun senin için pek önemli olduğunu biliyorum ya."

"Doğru, generalim, doğru." Dillon eğilip altlarından akan nehre baktı. Hannah'a, "Üzerinde durduğumuz sentetik yeşil halıya dikkat ettin mi?" .

"Evet."

"Yeşilin bitip kırmızının başladığı yeri görüyor musun? Orası Lordlar Kamarası'na aittir."

"Anlıyorum."

"Siz İngilizlerin esaslı gelenekleriniz var."

"Dillon, çok iyi bildiğin gibi ben Yahudiyim."

"Biliyorum. Büyükbaban haham, baban cerrahi profesörü ve senin de Cambridge Üniversitesinden doktoran var. Bundan daha İngiliz ne olabilir?"

Tam o anda Carter sabırsızlıkla yanlarına yaklaştı.

"Tamam, Ferguson, lütfen zamanımı boşuna harcama. Ne diyeceksen de bakalım."

"Dillon?" dedi Ferguson.

Dillon, Carter'e, "Bence buranın güvenliği delik deşik," dedi. "Çok insan var, yirmi altı lokanta ve bar, sadece parlamenterler için değil, çalışanlar için de onlarca giriş."

"Herkesin bir güvenlik kartı vardır ve herkes kontrol edilir."

"Sonra da nehir var."

"Nehir mi? Saçma. Nehirde akıntı vardır, Dillon. Hiçbir zaman üç milden az değil ve kimi zaman beş mile kadar çıktığı olur."

"Öyle mi? O zaman çok özür dilerim."

"Ben de öyle olacağını tahmin etmiştim." Carter, Ferguson'a döndü.

"Gidebilir miyim?"

Ferguson, Dillon'a baktı. İrlandalı sıkılmış bir tavırla gülümsedi.

"Bay Carter, siz kendinizi fazla beğeniyorsunuz. Generalim, adamla küçük bir bahse girmeme izin verin. Başkanla başbakan cuma sabahı buradalarken ben de yasadışı yollardan içeri gireceğim. Eğer başaramazsam Bay Carter beş yüz sterlin alacak, kazanırsam ben beş sterlin alacağım."

"Tamam be," dedi Carter. Elini Ferguson'a uzattı. "Tokalaşalım bakalım." Gülmeye başladı. "Çok komik bir adamsın sen, Dillon." Sonra yürüdü gitti.

"Dillon, ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Ferguson.

Dillon korkuluktan eğilip beş metre aşağıda akan suya baktı.

"Biliyorum sanırım, generalim, hele başmüfettiş istediğim bilgiyi elde etsin..."

V

Ferguson'un bürosu Savunma Bakanlığının üçüncü katındaydı ve Atlı Muhafızlar Caddesine bakıyordu. Dillon ile Hannah Bernstein ancak bir saat sonra kadının odasına gittiler.

Hannah koltuğuna oturdu. "Pekâlâ, ne istiyorsun?"

"Thames nehri konusunda en uzman kişiyi. Bu kim olabilir? Gümrük Dairesinden biri mi, yoksa Nehir Polisinden mi?"

"İkisini de denerim."

"Tamam. Sen onu araştırırken ben de gidip çay, hazırlayayım."

Dillon dış büroya gidip suyu ocağa sürdü. Su kaynayınca çay yaptı, bir tepsiye fincanları ve süt kabını koyup içeri getirdi. Hannah telefondaydı.

"Teşekkür ederim, müfettiş."

Telefonu kapattı, Dillon fincanları doldururken arkasına yaslandı.

"Ne kadar evcilleşmişsin. Nehir Polisi bana Thames nehrinin en büyük uzmanını söyledi."

Bilgisayarına dönüp tuşlara bastı.

"Şimdi geliyor, Dillon. Ne Gümrük Dairesi, ne de Nehir Polisi, sadece Londralı bir gangster."

Dillon gülmeye başladı.

Bilgi ekranı doldurmaya başladı.

"*Harry Salter, yaş altmış beş, yirmili yaşlarında banka soygunundan yedi yıl yattı. Ondan sonra bir daha cezaevine girmedi.*" Hannah okumaya devam etti. "*Ama Suç İstihbaratı kaydına bak. Nehirde gezinti yatları, Wapping'de Dark Man meyhanesi ve bir milyon sterlinden fazla değeri olan bir depo tesisi var.*"

"Epey akıllıymış."

"Bir kaçakçı, Dillon. Nehirde yapılabilecek her türlü kaçakçılık. Sigara, içki, Hollanda'dan elmas. Her şey."

"Her şey değil," dedi Dillon.

"Bak ne diyor. Uyuşturucu işiyle, fahişelikle ya da striptiz kulüpleriyle ilgili bir suçu yok."

Arkasına yaslandı.

"Eski moda bir gangster bu. Herhalde kadınların önünde küfür eden erkeklerden de hoşlanmaz."

"Ama hâlâ gangster, Dillon, başka gangsterleri öldürdüğünden kuşkulanılan bir insan."

"Sivilleri rahat bırakıyorlarsa, bunun ne zararı var ki? Şunun resmine bir bakalım."

Dillon ekrana gelen tombul yüzü iyice inceledi.

"Bilinen iş ortakları var mı?"

"Yirmi beş yaşındaki yeğeni Billy Salter." Bilgi yine ekranda belirmişti.

"Adam dövme altı ay, yine adam dövme bir altı ay daha, kavga çıkarmaktan on iki ay."

"Epey öfkeli bir delikanlıymış."

"Joe Baxter ve Sam Hall, Dillon. Aynı suçlar."

"Benim amaçlarıma uygun insanlar."

"Ama bir falso var."

"Neymiş o?"

"Nehir Polisi bir ihbar almış. Salter ile çetesi bu akşam saat dokuzda ***River Queen*** adlı gezinti gemisiyle nehirde dolaşacaklarmış. Amsterdam adında bir Hollanda şilebi de gelecekmiş. ***River Queen*** Harley Rıhtımı açıklarında demirleyecek.

Amsterdam yanından geçerken kamarotlardan biri bir paket atacak. Yontulmamış elmas. İki yüz bin sterlin."

"Nehir Polisi de pusuda mı olacak?"

"Hayır. Onlar ***River Queen***'in Wapping'de, Salterin meyhanesi Dark Man'ın yanında demirlemesini bekleyip orada tutuklayacaklar."

"Yazık. O kadar hoş bir ilişki olabilirdi ki."

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Hannah Bernstein.

"Yok. Beni kazıkladığını ve bundan da zevk aldığını görebiliyorum. Gidip başka bir şeyler düşüneceğim."

Dillon saat sekiz buçukta, Savunma Bakanlığından ödünç aldığı eski ve dikkati çekmeyen bir Toyota ile Harley Rıhtımında bekliyordu. Üzerinde siyah bir dalgıç giysisi vardı. Toyota'nın direksiyonunda otururken nehirden zaman zaman bir tekne geçmekteydi. Dillon gece dürbünüyle ***River Queen***'in gelip demirlemesini seyretti.

Bir süre sonra nehrin aşağısından başka bir teknenin makina gürültüsü duyuldu ve orta boy bir şilep olan Amsterdam belirdi. Dillon dürbünüyle küpeştedeki adamı ve attığı paketi gördü. Paket gezinti botunun tentesine düştü.

Şilep yoluna devam ederken Dillon şişme botuna bir oksijen tüpünü takmıştı bile. Paletlerini alarak suyun kenarında giydi, maskeyi yüzüne geçirip ağızlığını taktı ve suya atladı.

İrlandalı halatın yanında su yüzüne çıktı, şişme botunu, oksijen tüpünü, paletlerini bağladı. Bir an bekledikten sonra tekneye çıktı. Kamaradan kahkaha sesleri geliyordu, gidip lomboz deliğinden baktı. Salter, yeğeni Billy, Baxter ve Hall oradaydılar. Salter masanın üzerindeki sarı can yeleğini kesip içinden bez bir torba çıkardı.

"İki yüz bin sterlin."

Dillon dalgıç giysisinin fermuarını indirdi, susturuculu ***Walther***'i çıkardı. Kapıya gitti, bir an durakladı, sonra açıp içeri girdi.

Kamaraya bir sessizlik çökmüştü. Harry Salter ile yeğeni oturuyorlar, Baxter ve Hail ellerinde bira kadehleriyle ayaktaydılar.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Salter.

"Torbayı aç."

"Bok açarım. O nesneyi kullanacak yüreğin olduğunu sanmıyorum."

Dillon tabancayı anında ateşledi, Salter'in sağındaki viski şişesiyle, Baxter'in elindeki bira kadehi parçalandı. Bir cam parçası sağ yanağına çarpınca Billy Salter bağırdı. Kamara yine sessizliğe gömülmüştü.

Dillon, "Ee?" dedi.

"Tamam, ne demek istediğini anladık," dedi Salter. "Ne istiyorsun."

"Elmaslar, göster bakalım."

Billy elini kanayan yanağına götürerek, "Canın cehenneme de şuna," dedi.

"Sonra?" diye sordu Salter.

Bez torbayı açtı. İçinde fermuarlı bir muşamba kese vardı.

"Aç onu," dedi Dillon.

Salter söyleneni yaptı ve keseyi Dillon'un ayaklarının dibine attı. İrlandalı keseyi aldı, dalgıç giysisinin içine soktu, kilidin üzerinden anahtarı çıkardı.

"Seni bulacağım," dedi Salter. "Kimse Harry Salter'e bunu yapıp da sağ kalamaz."

"Geçen hafta televizyonda Gece Yarısı Filmi saatinde James Cagney de aynı şeyi söylememiş miydi?" Dillon sırıttı. "Şimdi pek belli olmuyorsa da, aslında sizlere büyük bir iyilik yapmış bulunuyorum. Belki bir gün aynı şeyi de siz bana yaparsınız."

Dışarı süzülüp kapıdan çıktı. Hall ile Baxter yerlerinden fırladılarsa da Dillon anahtarı dışardan çevirmişti bile. Suya atladı, paletlerini giyip tüpü sırtına geçirdi. Sonra su altına girip Harley Rıhtımına kadar yüzdü.

River Queen'de Baxter masaya çıkıp başı üstündeki güverte kapağını açtı. Kapak açılınca Harry Salter ve Hall onu yukarı ittiler. Baxter bir dakika sonra kilitli kapıyı açtı.

"Yüzüm nasıl?" diye Billy amcasına sordu.

Salter gencin yarasına baktı.

"Ölmezsin. Bir sıyrık sadece. İçerde sağlık çantasında bant var, al yapıştır."

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Billy.

"Bizi soyanın kim olduğunu öğreneceğiz. Bu işi çok az kişi biliyordu. Onun için ispiyoncuyu buldum mu, dostumuzu da buldum demektir."

Baxter ve Hall'a döndü. "Demir alın da Wapping'e dönelim şimdi."

V

Dillon dalgıç giysisini çıkarmış; blucinini, gömleğini ve eski denizci ceketini sırtına geçirmiş Wapping'e doğru gidiyordu. Saat on buçuktu ve bir zamanlar dünyanın en büyüğü olan liman boyunca sokaklar bomboştu. Toyota'yı kaldırım kenarına park edip yayan olarak Cable Wharf'a doğru yoluna devam etti. Daha önce Salter'in meyhanesi Dark Man'a gidip incelemişti. Saat on bire yaklaşıyordu ve meyhane on birde kapanacaktı. Bir içki kendisine bölgede bulunmak için neden sağlayacağından rıhtım boyunca korkusuzca

yürüyüp bara girdi. Mermer bir masa başında iki yaşlı kadınla barın ucunda üç adam bira içiyorlardı. Adamlar denizci olabilirlerdi de, olmayabilirlerdi de.

Garson kadın kırk yaşlarındaydı, sarı saçları yoğun makyajlı yüzünden geriye taranmıştı.

"Ne istiyorsun bakalım, güzelim?" diye sordu Dillon'a.

Dillon o özel gülümsemesi ve bütün sevimliliğiyle.

"Eh, eğer sadece içkiden söz ediyorsak, Bushmill olsun," dedi.

Kadın kadehi uzatırken, "Kusura bakma ama acele etmek zorundasın," dedi. "Kapanma saati geldi ve polisler ortalıkta dolaşırken yanlış bir şey yapmak istemem."

"Polisler nerede ki?"

"Barın ucundaki şu üç kişi. Onlar denizci falan değil."

"Ne işleri var peki?"

"Kim bilir."

"Eh, öyleyse ben gideyim." Dillon içkisini bitirdi. "Sana iyi geceler."

Dillon iki kadının ardından çıkınca soldaki avluda bir polis kamyoneti, karşıda da bir polis arabası gördü.

"Biraz fazla belli oluyor," diyerek terkedilmiş bir depoya girdi, birinci kata çıktı ve bir vincin altındaki yükleme platformuna yerleşti. Çömeldiği yerden nehri, rıhtımı ve Dark Man'ı görebiliyordu. Gece dürbününü çıkarıp nehre çevirdiği anda ***River Queen*** de göründü.

River Queen rıhtıma yanaştığı sırada kıyamet koptu. Dillon'un daha önce gördüğü polis kamyoneti ve arabası rıhtıma yanaşırken iki Nehir Polisi devriye botu da bekledikleri gölgeler arasından göründüler. Üniformalı polisler tekneye çıktıklarında Hall ile Baxter de halatları bağlıyorlardı. Salter ile Billy kamaradan çıkınca kıyıdaki yarım düzine polisle burun buruna geldiler. Elli yaşlarında, müfettiş üniformalı ve uzun boylu biri öne çıktı.

"Bak, dostumuz Müfettiş Brown gelmiş, Billy," dedi Salter. "Nasılsın bakalım, Tony?"

Brown gülümsedi. "Tekneye çıkmaya izin var mı, Harry?" diyerek merdivenden aşağı indi.

"Ne oluyor?" diye sordu Salter.

"Harry, meyhanede bir şey bulamayacağımı biliyordun, onu yapmayacak kadar kurnazsın. Ama aldığım bir habere göre bu teknede iki yüz bin sterlin değerinde kaçak elmas bulunduruyormuşsun. Büyük aptallık ettin, Harry. Bunca yıl sonra böyle bir falso yapmayacaktın."

Brown yanındaki çavuşa döndü.

"Ona haklarının ne olduğunu oku, sizler de tekneyi arayın."

"***River Queen***'de elmas mı?" diyerek bir kahkaha attı Salter. "Tony, oğlum, bu kere öyle bir yanıldın ki."

İşleri bittiğinde saat sabahın biri olmuştu. Müfettiş başını uzatıp baktığında Salter ile tayfaları iskambil oynuyorlardı.

"Seninle konuşabilir miyim, Harry?"

Polis sonuçsuz araştırmasını tamamlamıştı. İki devriye botu uzaklaşıyorlardı. Yağmur da başladığından iki adam güvertedeki tentenin altına geçtiler.

"Ne oldu?" diye sordu Salter.

"Harry, bu gece ne olduğunu bilmiyorum ama yaşamımın en sağlam görünen ihbarını almıştım."

"Habercin her kimse umarım parasını vermemişsindir."

Brown başını salladı.

"Yaşlanıyorsun, Harry, Parkhurst'ta on yıl yatmayacak kadar yaşlısın artık. Düşün bunu."

"Olur, Tony."

Brown rıhtıma çıkınca arkasına döndü.

"Birbirimizi çok uzun zamandan beri tanıyoruz, Harry. Onun için sana bir iyilik yapacağım. Yerinde olsam işin Hollanda ucu hakkında çok dikkatli olurdum."

Sonra polis arabasına bindi, rıhtımdan uzaklaştılar.

"Bu iş yüzünden çok uzun yıllar yatabilirdik," dedi Billy.

"Taşları alan o herif ne demişti? Sana bir iyilik yaptığını söylemişti, değil mi?"

"Evet, çok büyük bir rastlantı," dedi Salter. "Ama ben rastlantılara inanmam. Haydi, gidip bir iki kadeh içelim şimdi."

Dillon ortalığın sakinleşmesini bekledikten sonra aşağı inip meyhaneye gitti. İçerde ışık yanıyordu, pencereden bakınca Salter'in barın ucunda bir taburede oturmuş olduğunu gördü. Yüzünü bantlamış olan Billy de bir masa başında Baxter ve Hall ile bir şeyler içmekteydi. Dillon yan sokağa sapıp mutfak penceresinden baktı. Garson kadın bir yandan gazetesini okuyor, bir yandan da bir fincan çay içiyordu.

Dillon mutfak kapısını açınca kadın korkuyla başını kaldırdı.

"Polisler gitmiş," dedi Dillon.

"Tanrım! Sen kimsin?"

"Harry'nin eski bir dostu. Eğer sandığım kadar akıllıysa, beni bekliyor bile olabilir. Bara buradan geçerim."

Harry Salter viskisini içerken aynadaki aksine bakarak bekliyordu. Kapı açılırken hafif bir rüzgâr yüzünü yaladı geçti, sarı muşamba kese tezgâhın üzerinden kayarak önünde durdu.

"Al bakalım," dedi Dillon.

Diğer üçü konuşmayı kestiler, Salter keseyi aldı, sonra dönüp İrlandalıya baktı. Dillon bir sigara çıkarıp yaktı ve on beş yaşından beri sokaklarda olan Salter başının belada olduğunu anladı.

"İstediğin nedir, evladım?" diye sordu.

"O!" diye bağırdı Billy. "O herif!"

"Sen karışma, Billy," dedi Salter.

"O yaptıklarından sonra mı? Şu yüzüme bak."

Billy önündeki bira şişesini kaptığı gibi masanın kenarına çarptı, kırık şişeyi önüne doğru tutarak Dillon'un üzerine atladı. Dillon bir yana eğilirken adamın bileğimi yakalayıp tezgâha çarptı. Billy acı bir çığlık atarak şişeyi bıraktı. İrlandalı, genci tezgâhın üzerine yüzüstü bastırdı.

"Bay Salter, yeğeniniz de hiç ders almıyor doğrusu."

"Aptallaşma, Billy," dedi Salter.

"Elmasları çalmamış olsaydı şimdi Tower Köprüsü karakolunda ifade veriyor olacaktık ve geleceğimiz de on yıl yatmaktı. Ben bunların nedeni bilmek istiyorum."

Dillon'a bakıp gülümsedi. "Senin bir adın var mı, evlat?"

"Dillon -Sean Dillon."

Salter barın ardına geçti, Dillon da Billy'yi bıraktı. Billy bileğini ovuşturarak diğerlerinin yanına döndü.

"Sen polis değilsin," dedi Salter. "Polis kokusunu bir mil öteden alırım ben."

"Tanrı hepimizi korusun, ama onlarla bir yaşam boyu yetecek kadar işim olmuştur," dedi Dillon. "Şöyle diyelim, Bay Salter. Varolmadığı söylenen devlet kurumlarından biri için çalışıyorum."

Salter uzun uzun baktı adama. "Ne içerdiniz?"

"Eğer Krug şampanyası yoksa, Bushmill."

Salter bir kahkaha attı.

"Bundan gerçekten hoşlandım işte. Bushmill verebilirim. Krug'u da bir daha geldiğinizde artık."

Raftan bir şişe alıp kadehi doldurdu. "Ee, olay nedir?"

"Şerefe. Olay şu: Thames nehrini en iyi bilen insanı arıyordum ve polis bilgisayarı sizin adınızı verdi. Ama sizi bulduğum anda kaybedeceğimi de öğrendim. Birlikte çalıştığım biri, Nehir Polisinin sizi enseleyeceğini öğrendi. Bu da benim işime gelmediğinden bir şeyler yapmaya karar verdim." Dillon gülümsedi. "Gerisini biliyorsunuz."

Salter kadehini bir daha doldurdu. "Benden bir şey istiyorsunuz, öyle mi? Karşılık olarak."

"Uzmanlığınızı, Bay Salter. Nehir hakkındaki bilginizi."

"Neden?"

"Gazetelerde ABD başkanı ile başbakanın cuma sabahı ***Teras***'ta buluşacaklarını okumuşsunuzdur."

"Eee?"

"Bence güvenlik delik deşik ve bunu kanıtlamam gerek. O nedenle cuma sabahının ilk saatlerinde benim nehirden ***Teras***'a gitmemi sağlamanızı istiyorum. ***Teras*** Barı'nın arkasındaki depolardan birinde saklanacağım ve uygun bir anda onlara bir sürpriz yapacağım."

Salter şaşkın şaşkın baktı adamın yüzüne.

"Sen çılgının biri olmalısın?"

"Eh, bu daha önce de söylenmiştir."

Salter diğer üçüne döndü.

"Duydunuz mu? Karşımızda manyağın biri var." Dillon'a döndü. "Ama senden hoşlandım. Sadece istediğini yapmakla da kalmayacağım, bana Harry diyebilirsin bundan sonra."

"Güzel," dedi Dillon. "Bir Bushmills daha içebilir miyim?"

"Daha iyisini yapacağım." Salter barın arkasındaki buzdolabını açıp bir şişe çıkardı.

"Krug, oğlum. Buna ne dersin, ha?"

DOKUZ

Ertesi gün perşembeydi; Dillon, Hannah Bernstein'ın Savunma Bakanlığının üçüncü katındaki odasına girdiğinde öğle olmak üzereydi.

"Dillon, bu saatte gelinir mi? Seni sorup duruyor."

"Güç bir gece geçirdim, kızım. Zaten şimdi de sana benimle şöyle keyifli bir yemek yiyip yemeyeceğini sormaya geldim."

"Çılgının birisin sen." Hannah dahili telefonun düğmesine bastı. "Geldi, generalim."

"İçeri gönder." Bir duraklama oldu. "Sen de gel, başmüfettiş."

Dillon'la Hannah, Ferguson'un masa başında çalışmakta olduğu odasına girdiler. Ferguson başını kaldırmadı.

"Tanrı çalışanlardan razı olsun," diyen Dillon beklemeye başladı. Ferguson kendisini duymazdan gelince İrlandalı güldü. "Gereken yanıt, Tanrı senden razı olsundur, generalim."

Ferguson arkasına yaslandı.

"Çocukluğunda Kraliyet Dram Sanatları Okuluna gittiğini biliyorum. Hatta Milli Tiyatroda oynadığını bile biliyorum."

"İbsen'in Denizden Gelen Kadın'ında Lyngstrand rolü," diye hatırlattı Dillon.

"***IRA*** için sokak tiyatrosuna geçene kadar. Annem İrlandalı olduğundan seni anlamak için elimden geleni yapıyorum, ama sürekli sahnedeki bir İrlandalı rolü oynaman da bıktırıyor doğrusu."

"Tanrı hepimizi korusun, düzelmeye çalışacağım, efendim."

"Tanrı aşkına, ciddi ol artık. Carter'le o saçma bahsin yüzünden beni güç durumda bıraktın. Haberalma Servisinin bizim

varlığımızdan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Başbakanın önünde aptal yerine koyulmam kadar hiçbir şey onları mutlu edemez."

"Bunu bilmiyor muyum sanki?" dedi Dillon. "O yüzden Carter'i aptal yerine koymak istedim."

Ferguson kaşlarını çattı. "Bunu yapabileceğini ciddi olarak mı söylüyorsun?"

"Elbette."

General bir daha çattı kaşlarını.

"Neredeydin? Öğle olacak neredeyse."

"Geceyi hazırlıkla geçirdim diyebiliriz."

"Anlat."

"Bunu bilmek istemezsin," dedi Dillon.

"Ama bir şeye söz verebilirim. Beni bir daha sefere saat on buçukta ***Teras***'ta ABD başkanıyla başbakanın yanında göreceksiniz."

Ferguson arkasına yaslandı.

"Sean, bunu gerçekten yapabilecek misin?"

"Bunu yapacağımı biliyorum, generalim, ama lütfen dikkat edin, bana az önce Sean dediniz."

"Nasıl yapacağını anlatacak mısın?"

"Bazı açılardan yasadışı olduğu için bilmemen daha iyi. Eğer yemeğe götürebilirsem, bunu bu güzel kadınla konuşmak istiyorum."

Ferguson elinde olmadan güldü.

"Haydi git öyleyse. Ama şunu bil, eğer beş yüz sterlin ödeyeceksem bunu aylığından keserim."

Hannah'ın odasına döndüler. Kadın, "Gerçekten başarabilecek misin?" diye sordu.

"Büyük Dillon için imkânsız diye bir şey yoktur. ***Ulster***'deki o günlerde İngiliz Haberalması bana sihirbaz derdi. Hannah, seninkiler bir kere bile yakalayamadılar beni. Kılık değiştirme ustası. Sana kadın kılığına girdiğim zamanı anlatmış mıydım?"

"Bunları bilmek istemiyorum, Dillon, yoksa kaç kişi öldürdüğünü düşünmeye başlayacağım."

"Ben savaşıyordum, Hannah, hem o, o zamandı, şimdi ise başka bir zamandayız. Haydi, mantonu al da gidelim. Yahudiler hakkında bilgiliyim, değil mi? Kabuklu deniz ürünü yok ama iste pişirilmiş somon yiyebilirsiniz."

"Elbette. Neden sordun?"

"Güzel. Krug şampanyası, yumurta, somon füme, kentteki en iyi-"

"Nerede ama?"

Dillon kadının mantosunu tuttu. "Kızım, bu kadar soru sormaktan vazgeç artık."

Dillon kadını görkemli aynalı tavanıyla Londra'nın en İyi lokantası olan Dorchester Otelinin Piano Bar'ına götürdü. Eski bir dostu olan yönetici kendisini kapıda karşılayıp masalarına kadar eşlik etti, Dillon da kendileri için bir şeyler ısmarladı.

"Gayet iyi yaşıyorsun, Dillon," dedi Hannah. "Üzerindeki Armani takım elbisesi ve bu fiyatlara gözünü bile kırpmıyorsun."

"Körfez Krizinde Michael Aroun'un başbakanla Savaş Kabinesi'ni havaya uçurma işini başaramaması nedeniyle aldığım o altı yüz bin doları harcamaya çalışıyorum hâlâ."

"Hiç utanmıyorsun, değil mi?"

"Neden utanıyormuş gibi rol yapayım, ha? O zaman neysem şimdi de oyum. Aynı adam, Hannah, sevgilim ve sen de bundan memnunsun."

Şampanya geldi, kadehlere dolduruldu.

"Londra'nın en güzel polisine!"

"Bu iltifatlarla bir yere varamazsın. Şimdi neler olup bittiğini anlat bakalım."

Konuşması bitince kadın dehşetle Dillon'un yüzüne baktı.

"Beni kullandın, Özel Polis İstihbaratını bir gangsteri kurtarmak için kullandın, ha?"

"O kadar da kötü biri değil canım." Dillon şampanyasını yudumladı. "Ve ona ihtiyacım vardı."

"Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?"

"Bırak bu ağızları, Hannah. Ferguson her zaman aklına eseni yapar. Geçen ay o Litvanyalı Platoff işi neydi? Herif herkesten çok hak etmişti kurşuna dizilmeyi, ama bize ötekilerden daha yararlıydı ve Ferguson onunla anlaştı, ayrıca hatırladığım kadarıyla aracısı da sendin."

"Lanet olsun, Dillon."

"Haklısın... öfkelendiğin zaman o kadar güzelleşiyorsun ki."

Tam o anda garson yemeklerini getirdi.

"Haydi şimdi uslu kızlar gibi yemeğini ye bakalım."

"Dillon, sen seksist bir domuzsun."

"Sen de *Scotland Yard* namına adam vuracak yerde, çocuk sahibi olacak ve kocana yaşamı zehir edecek güzel bir Yahudi kızısın."

Hannah kendini tutamayıp güldü.

"Çok hoşsun. Peki, ne yapacağını anlat bakayım."

"Nehirde yüzeceğim."

"Ama sular yükseldiği zaman akıntı çok güçlü olabilir. Bu intihar olur, Dillon. Yapma bu işi."

"Haklısın. İşte bu yüzden ***Teras***, güvenlik sisteminin zayıf halkası zaten."

"Peki düşündüklerini nasıl başaracaksın?"

"Güç ama imkânsız değil."

Dillon planını anlattı.

V

Dillon o akşam saat on birde Toyota ile geldiğinde ***River Queen*** hâlâ rıhtımda bağlıydı. Meyhane de kapanmak üzereydi. Arabada oturup son müşterilerin gitmelerini seyretti. Garson kız kapıda durup Billy ile konuştu bir süre. O da kapıyı kapatınca Billy tekneye gitti. Dillon arabadan çıktı.

"Billy, yoksa bana sen mi yardım edeceksin, ha?"

Billy yüzünde engel olamadığı bir hayranlıkla baktı adama.

"Sen kaçığın birisin. Amcam ne yapmak istediğini anlattı. Çılgınlık bu. ***Teras***'a asla ayak basamazsın. Oradaki akıntı korkunçtur."

"Geri dönemezsem Toyota'yı satarsın. El sıkışalım, haydi."

Billy kendisine uzanan eli sıktı. "Çılgınsın sen."

Dillon kamarada eşyalarını yayarken Salter ile diğer üçü kendisini seyrediyorlardı. Kalın naylon dalgıç giysisi, naylon çorap ve eldivenleri vardı.

"Hepsine ihtiyacın olacak," dedi Salter. "Su bu gece çok soğuk."

"Başka türlüsü aklıma bile gelmemişti zaten."

Dillon paletlerini de çıkardı, getirdiği oksijen tüpünü şişme yastığa taktı. Ağırlık kemerini kontrol ettikten sonra el çantasından küçük bir halojen fenerle su geçirmez bir kese çıkardı.

"Fenere gerek yok," dedi Salter.

"***Teras***'tan sabahın erken saatinde çok geçtim, o lambaları hep açık bırakıyorlar. Dillon, oraya varsan bile dışarı çıkamayabilirsin. Güvenlik personeli sürekli geziyor olmalı. Seni gördükleri anda hapı yuttun demektir."

"Bunu biliyorum." Dillon su geçirmez keseyi açıp içindekileri kontrol etti.

"O nedir?"

"Maymuncuklar. Dediğim gibi geceyi geçirmek için depolardan birine girmem gerek."

Salter başını salladı.

"Bunları da kullanmasını biliyorsun, ha?" Başını salladı. "Hayır, buna yanıt verme. O aksanınla başbakanı öldürmek istemediğinden emin misin?"

"Böyle bir şey aklıma bile gelmemişti."

Dillon başka bir su geçirmez torbayı açıp içine baktı.

"Orada ne var peki?"

"Beyaz gömlek, papyon kravat, beyaz ceket, siyah pantolon ve ayakkabılar." Dillon gülümsedi.

"Ne de olsa garsonum, değil mi ama?"

Torbanın fermuarını kapatırken Billy gülmeye başladı.

"Dillon, senden gerçekten hoşlandım. Delisin ve benim gibi, dünyayı umursadığın yok."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." İrlandalı eşyalarına son bir kere baktı. "Tamam." Döndü. "Artık senin ellerindeyim, Harry."

"Tamam, evlat, son bir kere daha gözden geçirelim şimdi."

Üzerinde büyük ölçekli bir haritanın bulunduğu masanın çevresine toplandılar.

"Burası Avam Kamarası, karşısında Kıyı Boyu, şurada Westminster Köprüsü. Şu anda yılın en kötü mevsimindeyiz. Sular yükseliyor, sabahın saat üçünde akıntı tersine dönüyor ve seni o akıntıya bırakmak için bu anormal bir hızdır. Beş mil kadar. Bir kere daha düşünsen iyi olur."

"Düşündüm," dedi Dillon.

"O akıntıda yüzmek olanaksızdır. Ama ben yaklaşırken arkaya asılı beklersen ve seni tam zamanında bırakabilirsem bir şansın olabilir."

"Bu bana yeter."

"Delisin sen." Salter başını salladı. "Zırdeli."

Dillon sırıttı, cebinde bir paket sigara buldu, güverteye çıkıp tentenin altına durarak yağmura baktı. Salter de yanına geldi.

Kamara duvarına yaslanarak, "Bu yaşlı nehri severim," dedi.

"Çocukluğum burada geçmiştir, babam hapisteyken annem evi geçindirmek için temizliğe giderdi. Ben de elime geçirdiğim her şeyi çalardım."

"Oradan bugünlere yükseldin demek."

"Uyuşturucuya, kadın pazarlamaya el sürmüş değilim. Zamanında adam da öldürdüm, ama beni öldürmeye kalkışan sersemin birini."

"Anlıyorum."

"Ya sen?"

"Ben yirmi yıldan fazladır dünya ile savaş halindeyim."

"O aksanla, bu aklıma gelen şey mi demek oluyor?"

"Artık değil, Harry," dedi Dillon. "Şimdi Güvenlik Servisinin epey karanlık bir kolu için çalışıyorum. O kadarı yeter."

"Pekâlâ, evlat." Salter sırıttı. "Ama önündeki iş için mideni doldurman gerek. Hep birlikte gidip bir şeyler yiyelim şimdi."

V

R***iver Queen*** saat üçten hemen önce Westminster Köprüsü altından geçip döndü ve akıntıyla boğuşmaya başladı. Güverte ışıkları sönüktü, sadece kaptan köşkünde soluk bir ışık yanıyordu. Dillon'un eşyaları kıç güvertesine serilmişti. Salter de yanındaydı.

"Dümene ben geçeceğim," dedi. "Billy aşağı gelince elinde bir telsiz olacak. Sen kıçtan sarkacaksın. Pervanelerden korkmana gerek yok, epey alttadırlar."

"Sonra?"

"Ben zamanın tamam olduğunu düşündüğümde Billy'ye telsizle haber vereceğim, o sana seslenince hemen atlayacaksın. Eğer tam zamanında atlarsan akıntı seni doğruca ***Teras***'a taşıyacaktır. Ama tam olarak kestiremezsem, Tanrı yardımcın olsun."

"Teşekkür ederim, Harry. Esaslı adamsın."

"Çılgın herif, ne olacak!"

Salter kaptan köşküne doğru yürüdü. Dillon bir kenarda bekleyen Hail ile Baxter'e döndü.

"Haydi çocuklar, iş başına."

Dillon on dakika sonra, arka korkuluktaki bir halatın ucunda sallanıyordu, eşya torbalarını kemerine asmıştı. Su çok çırpıntılıydı, akıntının şiddetini olduğu yerden hissedebiliyordu. Billy seslenince

halatın ucunu bıraktı. İrlandalı, bir iki metre suyun altına dalmıştı, akıntının şiddeti inanılmaz boyuttaydı, dev bir el kendisini amansızca kavramıştı sanki. Yüzeye fırlatıldığında ***River Queen***'in uzaklaştığını ve ***Teras***'ın lambalarını gördü, sonra yine aşağı çekildi. Bir an sonra ***Teras***'ın rıhtımına çarptı ve yüzeye çıktı. Ardından Lordlar ve Avam kamaraları arasındaki iskeleye tutundu. Bir an orada asılı kaldıktan sonra şişme yastığını ve oksijen tüpünü çıkarıp akıntıya bıraktı. Maskesiyle paletlerini de attıktan sonra yukarı tırmandı, korkuluğu aştı, iki torbasını çekip gölgeler arasında çömeldi. İlerde açılan kapıdan bir güvenlik görevlisi göründü. Adam yürüdü, korkuluğa yaslanıp bir sigara yaktı. Dillon adam sigarayı içip izmaritini suya atana kadar beş dakika öylece bekledi.

Ardından torbalarını saran ipleri çözdü, dalgıç giysisini çıkardı, sadece mayosuyla kaldı. Dalgıç giysisini nehre attıktan sonra torbalarını alıp depoların olduğu tarafa doğru yürüdü. Küçük torbadan halojen lambayla maymuncuklarını çıkarıp lambayı yaktı ve işe koyuldu. Kapı beş dakika sonra açılmıştı.

Dillon çevreyi hemen gözden geçirdi. Bir yanda peçeteler, masa örtüleri ve şarap kadehi kutuları vardı. Arkadaki bir odada iki tuvaletle bir musluk gördü. Büyük torbasını açıp giysilerini ve havlusunu çıkardı, iyice kurulandı, mayosunu çıkarıp garson üniformasını giyindi. Saat dörde çeyrek vardı. ***Teras*** personelinin kaçta çalışmaya başladıklarını bilmiyordu ama herhalde daha dört beş saati vardı. Bir kenarda içinde çeşitli örtüler olan büyük bir dolap vardı. Kapısında anahtar olmadığından içine girip içerden tutturdu, havluları yayarak kendine bir yatak yaptı. Harry çok memnun olacak, diye düşünerek uyudu.

Dillon dolap kapısının kolunun takırtısıyla uyandı.

Biri, "Lanet kapı kilitli, gidip bir anahtar arayayım," dedi.

Ayak sesleri uzaklaştı, deponun kapısı açılıp kapandı. Dillon içinde bulunduğu dolabın kapısını açtı, tuvaletlerden birine girip kapıyı kilitledi. Bir süre sonra dış kapı açıldı ve biri içeri girdi. İki kişi

olmalıydılar ki biri, "Tamam, şu sofra örtülerini al ve işe başla," dedi. Bir kadın, "Peki, Bay Smith," dedi.

Kapı kapandı. Adam ıslık çalarak dolaşmaya başladı. Bir süre sonra yandaki tuvalete girip oturdu ve bir sigara yaktı Dillon sifonu çekip dışarı çıktı. Adamın beyaz ceketi bir çengele asılıydı ve ceketin üstünde plastik kimlik kartı vardı. Dillon kartı çıkarıp yarısı yakasının altına gelecek şekilde kendi ceketine taktı.

Dışarı çıktığında garsonlar masaları hazırlamaya başlamışlardı. Dillon da bir masadan aldığı peçeteyi koluna attı ve bir tepsi aldı. İki güvenlik memurunun yanından geçerek merdivenlerden yukarı çıktı. Dillon bir saat kadar sadece Avam Kamarası'nı değil, Lordlar Kamarası'nı da elinde tepsisiyle dolaştı. Bir kere olsun kendisine bir şey soran çıkmamıştı. Ferguson buna ne diyecekti bakalım. Carter'e gelince... Saat ondan sonra yine ***Teras***'a döndü. Ortalık artık bir arı kovanı gibi kaynıyordu. Güvenlik görevlilerinin yanından geçince durakladı. Siyah ceketli, çizgili pantolonlu, kır saçlı bir adam garsonlara emirler yağdırıyordu. Dillon'la konuşurken yüzüne bile bakmadı.

"Sen, arka masadan kanapeleri getir."

"Emredersiniz, efendim," dedi Dillon.

Sonra diğer garsonlarla birlikte duvarın önünde sıraya girdi ve birkaç dakika sonra parlamenterler gelmeye başladılar. ***Teras*** bir anda kalabalıklaşmıştı. Garsonlar servise başladılar. Dillon çok geçmeden Ferguson, Hannah Bernstein ve Carter'in içeri girdiklerini gördü. İrlandalı hemen arkasını dönerken Carter'in, "Sana acıyorum, Ferguson, o bücür seni güç durumda bıraktı," dediğini duydu.

Az sonra bir anons duyuldu. "Bayanlar, baylar, başbakan ve Birleşik Devletler başkanı."

İki adam kapıdan girip durdular ve kalabalık alkışa başladı. Dillon bir masaya gitti, kapaklı bir kanape tabağı aldı, kimseye göstermeden bir şey yaptı, sonra döndü. Başbakan ve başkan

konuşarak ilerliyorlardı. Simon Carter, Ferguson ve Hannah Bernstein'ın yanına gelince durakladılar.

Başkan, "General Ferguson, bir kere daha görüştüğümüze memnun oldum," dedi.

Sonra Carter'le Hannah'ı selamladı. Dillon öne doğru yürüdü.

"Özür dilerim, beyler."

Hannah'ın yüzündeki şaşkınlığın, Ferguson'un gözlerine inanamayarak kaşlarını çatmasının, Carter'inse dehşetinin farkındaydı. Tabağın kapağını kaldırınca, sandviçlerin üzerinde beş sterlinlik bir banknot olduğu görüldü.

"Bu sizin, efendim," dedi.

Carter öfkeden çılgına dönmüştü, ancak en ilginç tepki Başkan Clinton'dan geldi.

"Siz misiniz, Bay Dillon?"

Öğleden sonra, yine Ferguson'un odasındaydılar. Ferguson'un yüzünde utanmaz bir neşe vardı.

"Seni kurnaz İrlandalı piçkurusu!"

"Sen de yarım piçkurusu sayılırsın."

"Carter'in yüzündeki o ifade. Çok hoş. Başkan ve başbakana durumu anlatmak zorunda kaldım ki, bu da Carter'in hiç hoşuna gitmedi kuşkusuz. Başkan bunun müthiş bir şey olduğunu düşündü. Geçen yıl İrlanda'daki barış süreci için kendisine yardım etmemizden sonra epey gözüne girmiştin, Dillon. Şimdi biraz daha yükseldin. Bunu nasıl yaptın?"

"Nehirden, generalim. Ama ayrıntılara girmek istemem."

Ferguson, Hannah Bernstein'a döndü.

"Sen biliyor musun, başmüfettiş?"

"Maalesef biliyorum, efendim."

"O kadar kötü, ha?"

"Şöyle diyelim. Olayın perde arkası öylesine bir suç ki, hâlâ *Scotland Yard*'da olsaydım Dillon'a haklarını okuyup onu tutuklamak zorunda kalırdım. Ancak sizinle olan çalışma biçimim yüzünden böyle bir şey yapamam artık."

"Aman Tanrım." Ferguson başını salladı. "Yine de, seni işe aldığımda neyle karşılaşacağımı biliyordum, Dillon. Bu yüzden bir suçlu varsa, o da benim. Haydi, ikiniz de işinizin başına dönün artık."

V

Bu sırada Green Rapids Cezaevinde Kathleen Ryan ile amcası parkta gezinmekteydiler. Müdürün yumuşak yönetimi sayesinde ziyaretçi sayısı oldukça fazlaydı. Paolo Salamone biraz arkalarından yürüyordu. Kahvaltıdan hemen sonra avukatı Sollazo'dan bir telefon gelmişti. Avukatın konuşması kısaydı.

"Geçen konuştuğumuz konu ve kişi hakkında ek bilgi senin için yararlı olacaktır."

Salamone çoktandır bu kadar heyecanlanmamıştı. Sollazo ile Don kendisinden yanaysalar, davasının gözden geçirilmesi mümkün olabilirdi. Bu her şeye değeceği için kızdan gözünü ayırmıyordu. Amcasıyla konuşmasından kızın hastanede gece nöbetinde çalıştığını biliyordu. Zaten o yüzden haftada üç dört kere amcasını görmeye gelmekteydi. Amca yeğen, pek konuşmadan göl kenarındaki küçük kulübelerden birine doğru yürüyorlardı. Salamone arkadaki ağaçların arasında durarak konuşmalarına kulak verdi.

"Bugün sıkılmış görünüyorsun, kızım."

"Sen kafesteki bir hayvan gibi burada tıkılıyken nasıl sıkılmam."

"Bunun için bir şey yapamam ki. Kimse bir şey yapamaz."

"Seni buraya naklettikleri zaman çok umutlanmıştım. O yüzden Ossining'de bir ara hücre arkadaşlığı yaptığın Cassidy'yi bulup sahte pasaportlar aldım. Kaçma fırsatı çıkabilir diye düşündüm."

"Buradan kaçılmaz. Buradaki rejimin neden böylesine yumuşak olduğunu biliyor musun? Güvenlik çok sıkı olduğu için. Modern elektroniğin bütün harikaları bu duvarlara yerleştirilmiş, herkesi gözaltında tutuyorlar. Burada öleceğim, Kathleen, gerçek bu işte. Artık senin geleceğini konuşmalıyız. Buradan gitme zamanın geldi artık. Ve gitmeye karar verdiğinde sana söyleyeceğim şeyler var."

"Ne gibi?"

"Acelesi yok."

"O zaman saçmalayıp durma. Sağlığın nasıl?"

"Fena değil. Hapları içiyorum, söyleneni yapıyorum. Beni bir kalp taraması için salı sabahı Green Rapids Hastanesine götürecekler."

"Ben gece nöbetindeyim, ama gelir seni görürüm. Hem zaten yarın görüşeceğiz. Saat on birde falan."

"Çok iyi."

Amca yeğen kalkıp yürüdüler, Salamone de ağaçların arasından çıktı.

Güvenlik kapılarına yaklaşırlarken Kathleen, "Hâlâ aynı hapları mı alıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yeni haplarım var şimdi." Ryan gömleğinin cebinden plastik bir şişe çıkardı.

Kız ilaca baktı. "Dazane mi? Bunu hiç görmemiştim. Hastanede sorarım."

Şişeyi geri verip amcasını yanağından öptü.

"Görüşürüz."

Salamone cezaevindeki telefonların birinden Sollazo'nun bürosunu aradı. Sekreter Bay Sallazo'nun meşgul olduğunu söylediyse de adamın ısrarına dayanamayıp bağladı.

"Neler öğrendin?" diye sordu Sollazo. "İyi şeyler olduğunu umarım."

"Kelly ile yeğeninin konuşmalarını dinledim. Kız, amcası Ossining'den buraya nakledilirken kaçabileceğini ummuş. Burası yapılalı beri kaçan tek kişi olmadı oysa."

"Bu beni neden ilgilendirsin ki?"

"Kız sahte pasaportlardan söz ediyordu. Ossining'de Kelly ile hücre arkadaşlığı yapmış Cassidy diye birinden almış."

"Bu ilginç işte. Başka?"

"Fazla bir şey yok. Ha, Kelly salı sabahı kalp taraması için Green Rapids Hastanesine gidecekmiş. Kız amcasını yarın sabah on birde yine göreceğini söyledi."

"Aferin, Paolo, devam et. Sana söylemediğim bir şey var. Liam Kelly aslında Michael Ryan diye biri. Bir zamanlar Protestanların tarafında İrlanda politikasında epey eylem yapmış, sakın kendisini hafife alayım deme. Öldürdüklerinin sayısını kendisi bile unutmuştur."

"Aman Tanrım!" dedi Salamone.

"Yeğeni Kathleen Ryan, o da zamanında adam öldürmüş. Bunlar sıradan serseriler değiller, Paolo, bunlar devrimci ve bildiğimiz gibi hepsi kafadan biraz kontaktırlar, vahşi köpeklere benzerler. Sakın hafife alma onları."

"Olur, Bay Sollazo. Siz de benim için elinizden geleni yapacaksınız, değil mi?"

"Elbette."

Sollazo telefonu kapatıp bir süre düşündü, sonra sekreterini aradı.

"Bana Mori'yi bul, buralarda bir yerde olacak."

Az sonra kapı vuruldu ve Mori içeri girdi.

"Buyrun, sinyor."

Sollazo arkasına yaslandı.

"Salamone'den Ryan ve yeğeni hakkında yeni bilgiler var. Kız Ryan'la Sing-Sing'de aynı hücrede yatan Cassidy adında bir sahtekârdan sahte pasaport almış. Onu bul ve bana getir. Nasıl olsa onu tanıyan birini bulursun."

"Sorun değil," dedi Mori. "Bir iki telefonla hallederim."

Mori bir buçuk saat sonra Bronx'un yan sokaklarından birinde küçük bir fotoğrafçı dükkânı önünde arabasını durdurdu. Siyahi bir genç, tatil fotoğrafları basan makinesinin başında çalışıyordu. Genç işini bırakıp geldi.

"Buyrun?"

"Bay Cassidy. Çağrıldığını bildir."

"Arkada, gidip haber vereyim."

"Gerek yok, ben kendim giderim."

Mori tezgâhın ardına geçip kapıyı açtı. Tel çerçeveli gözlük takmış ufak tefek bir adam olan Cassidy, Mori'ye hisse senedi gibi gelen bir evrak üzerinde çalışıyordu.

"Eski numaralara devam mı?" diye sordu Mori.

Belanın kokusunu uzaktan alan Cassidy ayağa kalktı.

"Ne oluyor?"

"Ben Russo ailesini temsilen geldim. Don Antonio'nun yeğeni ve avukatı Bay Marco Sollazo küçük bir konuda yardımınızı rica ediyor."

Cassidy'nin yüzü sarardı, titreyen elleriyle gözlüğünü çıkardı.

"Elimden geleni yaparım."

"Bunu söyleyeceğinizi biliyordum. Sahte pasaport işinde epey ilerlemişsiniz, ayrıca sizin kayıt tutan biri olduğunuzu tahmin ediyorum. Haklı mıyım?"

Cassidy sinirli bir hareketle dudaklarını yaladı.

"Doğru. Kimden söz ediyoruz?"

"Ossining'de aynı hücrede kaldığın birinden. Liam Kelly. Yeğeni bir süre önce seni görmeye gelmiş."

"Hepsini hatırlıyorum."

"O zaman belgelerini bir dosyaya topla da gidelim. Bay Sollazo bekletilmekten hoşlanmaz."

Sollazo masasının karşısında duran Cassidy'ye, "İrlanda pasaportu mu?" diye sordu.

"Evet, Bay Sollazo, Daniel ve Nancy Forbes adlarına. Kelly'nin yeni bir fotoğrafını elde etmek sorun olmadı. Cezaevinde o otomatik fotoğraf makinelerinden vardır."

"Ne zaman oldu bu iş?"

"On sekiz ay önce. Kahverengi kapaklı Avrupa Topluluğu tipinden pasaportlar. Kelly'nin mesleği olarak ressamlık yazılı. Hücrede çok resim yapardı."

"Ya kız?"

"Hemşire. Zaten hemşiredir kendisi."

"Biliyorum," dedi Sollazo. "Bu birinci sınıf bir iş miydi?"

"Evet, Hong Kong'dan İngiltere'ye kadar giriş ve çıkış vizeleri. Mısır vizesi bile yaptım. Esaslı bir işti, yemin ederim Bay Sollazo."

"Doğru konuştuğundan eminim."

Sollazo, Mori'ye döndü.

"Eğer sözleri yalan çıkarsa iki bacağını ve iki kolunu kırarsın."

"Büyük bir zevkle." Mori gülümsememişti bile.

Cassidy ter içinde kalmıştı. "Lütfen, Bay Sollazo, ben namuslu bir insanım."

Sollazo bir kahkaha attı. "Çık dışarı."

Mori, Cassidy'yi kapıya kadar götürdükten sonra geri döndü.

"Başka bir şey var mıydı, sinyor?"

"Evet, Salamone'yi git gör. Ryan'ın salı günü kalp taraması için Green Rapids Hastanesine götürüleceği anlaşılıyor. Mahkûmlardan birini o tür bir şey için götürdüklerinde sistemin nasıl işlediğini öğren."

"Sinyor düşündüğüm şeyi mi düşünüyor acaba?"

"Belki. Sonra hastaneyi de kontrol et. Dikkatli olmanı söylememe gerek yok, her zaman öylesin zaten."

"Teşekkür ederim, sinyor." Mori ifadesiz bir yüzle çıkarken Sollazo önündeki işe dalmıştı bile.

Salamone, Mori'den çok korkuyordu; adam Russo ailesinin en korkulan tetikçisi olduğundan çoğu insan ondan korkardı zaten. Bu yüzden onu titreyerek karşıladı. Çimenler üzerinden göle doğru yürürlerken Mori neden geldiğini anlattı.

Memnun etmeye hazır olan Salamone hemen anlatmaya başladı.

"Mahkûmları hastaneye götürmek için özel güvenlikli bir ambulans kullanırlar. Bir hastabakıcıya ihtiyaç duyulan sedyeli hasta nakillerinde ben de giderim."

"Kaç koruma var?"

"Sürücü ve yanındaki tüfekli adam. Genelde arkada mahkûmlarla birlikte iki kişi. Ama salı günü koruma pek yoğun olmayacak, sadece Kelly ile prostatında bir delik açılacak olan Bryant diye biri götürülecek."

"Güzel," dedi Mori. "Ryan'ı nereye götürürler, peki?"

"Üçüncü kata. Genel Kalp Cerrahisi diye bir yer vardır orada."

"Demek onu oraya bir veya iki gardiyan çıkarır?"

"Genellikle bir tane. Adamın kalbi hasta zaten, sonra elleri kelepçelidir."

"Sürekli mi?"

"Tedavi olurken değil."

"İyi," dedi Mori. "Bilmek istediğim de buydu. Sicilya'da ne derler bilir misin? *'Dilini ağzında tut, yoksa keserler.'* "

"Tanrım, Giovanni." Paolo kırılmış gibiydi. "Ben Don'umu severim."

"Elbette seversin."

Mori adamın yüzünü okşayıp oradan uzaklaştı.

V

Hastanenin otoparkı doluydu, ancak Mori girerken biri çıkınca adam da cerrahi bölüm başkanı için ayrılmış yere park etti. Hastaneye de büyük kapıdan girdi. İçersi çok moderndi, personel her yana dağılmıştı, hemşireler üniformalı, doktorlar beyaz önlüklüydü ve ziyaretçi olacak pek çok insan vardı.

Mori holü geçip asansörle dördüncü kata çıktı. Koridor çok sakindi. Karşısındaki bir odanın kapısında "Depo" yazıyordu. Onun yanında sedye taşımak için kullanılan geniş kapılı bir asansör vardı. Yanında da Personel Dinlenme Odası. Mori hiç duraksamadan kapıyı açıp içeri girdi. Odada musluklar, tuvalet bölmeleri ve duvarda bir dizi askılık vardı. Bazılarına beyaz önlükler asılıydı. Mori göğsünde "Doktor Lynn, Radyoloji" yazan birini seçip giydi ve dışarı çıktı.

Yine asansörle üçüncü kata indi, kendinden emin adımlarla yürüyerek Salamone'nin sözünü ettiği kliniği buldu. Genel Kalp Cerrahisi. İki yana açılan kapıdan geçip içeri girdi.

Sıralarda iki üç hasta oturuyordu, resepsiyonda genç bir siyah hemşire vardı. Kadın başını kaldırıp gülümsedi. Mori önlükteki adı tanıyor olması ihtimaline karşılık elleri ceplerine sokup yazıyı örttü.

"Size yardımcı olabilir miyim, doktor?"

"Ben yeniyim. Radyolojiden. Salı sabahı burada bir hastayı görmem gerekiyor. Green Rapids Cezaevinden bir mahkûm. Çevreyi öğrenmeye çalışıyordum. Bir kalp hastası."

"Bay Kelly olmalı. Daha önce de birkaç kere gelmişti. Evet, doğru yere geldiniz. Koridorun ucunda üç numaralı klinik."

"Teşekkür ederim."

Mori koridora girdi. Kliniğin kapısındaki yuvarlak pencereden bakınca sedye üzerinde bir hasta gördü, bir hemşire adamın üzerine eğilmişti.

"Yangın Çıkışı" yazılı kapıyı açınca sessiz bir koridorda olduğunu gördü. Karşısındaki kapıların üzerinde "Yük Asansörü" yazıyordu. Düğmeye basıp asansörü çağırdı, sonra bodrum düğmesine bastı. Asansörden çıkınca yeraltı otoparkında olduğunu gördü, oradan çıkınca arabasını bıraktığı yere vardı. Bir süre çevresine bakıp gülümsedi, sonra gidip arabanın kapısını açtı, doktor önlüğünü çıkarıp arka koltuğa attı ve direksiyonun ardına geçti.

Kathleen Ryan hastanenin Farmakoloji Bölümüne girdiğinde nöbetçi doktor Sieed adında genç bir Hintliydi. Kadının üzerinde bir sari vardı. Kathleen'i tanır ve severdi.

"Ne istemiştin, hemşire?"

"Amcam kalp hastasıdır. Geçen gün konuşurken bana yeni bir ilaca başladığını söyledi. Daha önce duymadığım bir şey. Dazane."

Doktor Sieed başını salladı.

"Yeni çıktı. Çok iyi sonuçlar alınmış ama verilen doz çok önemli. Günde üç kere alınır."

"Evet, dikkat etmiştim."

"Aşırı doz sorun olabilir. Üçünü birden almak şiddetli bir kriz başlatabilir."

"Ciddi türden mi?"

"Sanmam, ama hasta bir iki gün çok rahatsız olur. Ona dikkatli olmasını söyle."

"Teşekkür ederim."

Kathleen personel odasına gitti, mantosuyla çantasını alıp hastaneden çıktı. Otoparktan geçerken Giovanni Mori de limuziniyle yanından geçip caddeye çıktı.

ON

Sollazo geldiğinde Don çok keyifliydi. "Kendinden memnun bir halin var, Marco."

"Bir çözüm buldum sanırım:"

"İyi. Ama önce aile işleri. İmzalanacak bir şey var mı?"

"Bir iki tapu. İşte burada."

Sollazo çantasından kâğıtları çıkardı.

"Önce onu bitirelim."

Don kalemini alıp gerekli imzaları attı.

"Tamam. Şimdi de benim çok özel votkalı martinimden birer kadeh."

"Dünyanın en iyisi."

"Elbette."

Russo bara geçip içkileri karıştırırken Sollazo da tabureye oturdu. Martini gerçekten mükemmeldi. Yaşlı adam, "Ryan işine içelim," dedi. "Anlat bakalım."

Sollazo durumu en ince ayrıntısına kadar anlattı. Sözünü tamamlayınca Don.

"Mori bu işi kendi başına yapabilir mi diyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle. O kadar basit ki."

"Ryan'ın işbirliği gerekecek."

"Elbette."

"Yeğenini de isteyecektir."

"Doğal olarak."

"Onu nasıl ikna edeceksin?"

"Çok sevdiğiniz bir filmden alıntı yapayım: *'Ona reddedemeyeceği bir teklif yapacağım.'* "

Yaşlı adam başını salladı.

"Seninle Ryan arasında, onunla aile arasında hiçbir bağ olmamalı. Başarılı olursak polisin olayı bizimle ilişkilendirmesini istemeyiz."

"Orada bir sorun yok. Green Rapids'e Salamone'yi görmeye gidiyorum, ki bu yasal zaten. Ancak oradaki rejim o kadar yumuşak ki, mahkûmlar aileleri veya avukatlarıyla bahçede serbestçe dolaşabiliyorlar, o yüzden herkesin herkesle konuşması mümkün. Salamone bana kızın amcasını yarın saat on birde ziyaret edeceğini söyledi. Ben de onu o saatte ziyaret edeceğim ve Ryan'la konuşma fırsatını arayacağım."

Don düşünceli bir tavırla martinisini yudumladı.

"Salamone cezasının indirilmesini bekliyor. Bu konuda herhangi bir umut var mı?"

"Yok, ama ben onun umudunu kırmıyorum. Aile işleri hakkında çok şey biliyor çünkü."

"Evet, biraz fazla. Eski bir Sicilya atasözü vardır: *'Ağacı kaybetmektense dalı kesmek iyidir.'* " Don başını salladı. "Üstelik bizimle bu Ryan olayı arasındaki tek bağ da o."

"Ortadan kaldırılabilir," dedi Sollazo.

"Bir gün bir kaza geçirir. İstediğimizi yapmaktan mutlu olacak dostlarımız var."

"Güzel. Sen bir an önce o işe bak öyleyse."

V

Sollazo saat on birde Salamone ile parkta geziniyordu.

"Bizim için iyi şeyler yaptın," dedi avukat. "Don memnun oldu."

"Çok iyi. Benim İşim nasıl gidiyor?"

"Üzerinde çalışıyorum, Paolo, bu işlerin zaman aldığını bilirsin."

O anda Michael Ryan ile Kathleen'in göle doğru yürüyüp o küçük barınaklardan birinin altına oturduklarını gördü.

"Dazane," dedi Kathleen. "O yeni kalp ilacın. Doktorların verdikleri dozu asla aşmamalısın."

"Biliyorum. Günde üç kere birer tane."

"Doktor Sieed'e sordum. Eğer üçünü birden alırsan bir kriz başlarmış."

"Ve sonu ölüm mü?"

"Bir süre kendini pek iyi hissetmeyeceğini söyleyebiliriz."

O anda koyu renk elbisesi ve uzun Armani paltosuyla çok şık olan Marco Sollazo önlerinde belirdi.

"Günaydın, Bay Ryan." Katleen'e gülümsedi. "Bayan Ryan."

Ryan dondu. "Bir yanlışlık olacak, bayım, bizim adımız değil bu."

"Yanlışlık yaptığımı sanmıyorum."

"Bırak, Michael Amca," dedi Kathleen. Sollazo'ya baktı. "Ne var?"

"Bir kere şunu söyleyeyim, sizi tanıyorum. Michael ve Kathleen Ryan, ***Ulster***'de ***Loyalist***ler adına yapılan bir dizi eylemden dolayı hâlâ aranıyorsunuz. Eğer nerede olduğunuzu bilselerdi İngilizler iade edilmenizi sağlarlardı sanırım, Bayan Ryan."

"Lanet olsun! Ne istiyorsun?"

"On yıl önce ***Irish Rose*** ile batan altın külçelerini, lütfen sakın neden söz ettiğimi bilmediğinizi söylemeyin."

İkisi de adamın yüzüne bakakaldılar. Ryan, "Çok şey biliyorsun," dedi.

"Her şeyi biliyorum."

"Pekâlâ, o zaman ***Irish Rose***'un karanlık ve çok kötü bir havada battığını da biliyorsundur. Rotamızdan çıkmıştık. Nerede battığını bilmiyorum."

"Biliyorsun. Cebinde ***Seyir Ustası*** denilen bir alet vardı. Rotanızı ve yerinizi hesaplayan küçük bir bilgisayar."

Ryan bu kere şaşırmış göründü.

"Ama böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin? Onu sadece ben biliyordum ve bir de Kathleen."

"Bunu ona söylerken ağaçların ardında biri sizi dinliyordu. Martin Keogh adıyla tanıdığınız bir adam."

Kathleen, "O sanki başka biriymiş gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Öyleydi elbette. Bay Ryan, o zaman ***IRA*** kurmay başkanı olan Jack Barry ile tanışmış mıydınız?"

"Hiç karşı karşıya gelmemiştik."

"Sizin özgün planınızın *Ordu Konseyi* tarafından reddedildiğini biliyordu ve sizin bu işe özel olarak kalkışacağınız ihbarını almıştı, o yüzden Bölümden en iyi adamını aranıza gönderdi."

Kathleen'in yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Kim?"

"Sean Dillon adında biri. Adını duymuş muydunuz?"

"Elbette." Ryan başını salladı. "Bir efsane. Bin yüzlü adam derlerdi. Bir zamanlar aktördü. Bir kere bile yakalanmadı. Demek

Martin'di, ha."

"Orospu çocuğu," dedi Kathleen.

"Sizi o sabah öldürüp ***Seyir Ustası***'nı alabilirdi. Barry bunu yapmadığı için kızdı ona. Barry'ye sizden hoşlandığını söylemiş." Kıza bakıp gülümsedi.

"Sizden de."

"Canı cehenneme." Kızın gözleri yaşarmıştı. "Cehennemde çürüyeceğini umarım."

"Aslında bugünlerde İngiliz İstihbaratının çok gizli bir servisi için çalışıyor."

"Tanrı bizi korusun." Ryan bir kahkaha attı. "İşte bu bizim tanıdığımız ve sevdiğimiz Martin işte!"

"Sizi şimdi tanıdım," dedi Ryan.

"Siz Paolo Salamone'nin Mafya avukatısınız. Russo Ailesi için çalışıyorsunuz."

"Bu önemli mi? Biz işimize bakalım. Sizin ve Bayan Ryan'ın Daniel ve Nancy Forbes adına düzenlenmiş sahte İrlanda pasaportlarınız olduğuna kadar hakkınızda her şeyi öğrendim. Sizin de Green Rapids Hastanesinde hemşire olduğunuzu biliyorum."

"Çok şey biliyorsunuz bayım, bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Salı sabahı kalp taraması için hastaneye gittiğinde amcanızın kaçmasını ayarlayacağım."

Bir sessizlik oldu. Ryan donup kalmıştı. "Tanrım, ciddi konuşuyorsunuz."

"Elbette."

"Bir dakika." Kathleen'in yüzü kaskatıydı. "Bunun karşılığında sizin için ne yapacak?"

"***Irish Rose***'un yerini açıklayacak," dedi Sollazo sakin bir sesle. "Jack Barry ile bir anlaşma yaptık. Onu geçen gün Dublin'de gördüm.

Artık kurmay başkanı değil ama hareketi adına işbirliğine hazır. Önce geminin yeri saptanacak, sonra benim örgütüm uygun bir kurtarma operasyonu düzenleyecek."

"Kahrolası ***IRA*** ile birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Kathleen.

"Evet, yüzde elliye anlaştık."

"Ve amcamın onca çabasının meyvesini onlar mı toplayacak? Bu işte amcama ne var?"

"Bir milyon sterlin diyebilirim ama haksızlık etmeyelim, iki milyon."

"Bayağı yürekliymişsin, evlat," dedi Ryan.

"Başka bir seçeneğiniz daha var," dedi Sollazo. "Kalan on beş yılı burada geçirebilirsiniz."

Ryan'ın yüzü sararmıştı.

"Ama Barry ve lanet ***IRA*** ile çalışmak!"

Kathleen amcasının kolunu tuttu.

"Pratik olmamız gerek." Sollazo'ya döndü. "Ben de bu işin içindeyim."

"Elbette. O çıktığı anda birlikte güvenli bir yere götürüleceksiniz."

"Ülkeden çıkmak sorun olmayacak mı?"

"Kesinlikle hayır. İrlanda'ya herhalde özel bir ***Gulfstream*** uçağıyla gideceğiz ben de yanınızda olacağım."

"Bu kadar mı?"

"Hayır. ***Irish Rose***'un yerini istiyorum ve bunu o ***Seyir Ustası*** üzerinde görmeliyim. Bana koordinatların beyninize nakşedildiğini söylemeyin sakın."

Kathleen yine amcasının kolunu tuttu.

"Hayır, bayım, onu ancak buradan çıkıp İrlanda'ya ayak bastığımız zaman alabilirsiniz. Daha önce değil."

Sollazo gülümsedi. "Koşullarınızı kabul ediyorum, Bayan Ryan. Şimdi size neler olacağını anlatayım."

V

Cezaevi ambulansı salı sabahı hastanenin otoparkında kapıya yakın özel yerine girerken yağmur yağıyordu. Kathleen Ryan da kendi arabasında, amcasıyla başka bir adamın birer gardiyana kelepçelenmiş olarak ambulanstan indiklerini gördü. Onlar içeri girerlerken başka bir gardiyanla sürücü de inip birer sigara yaktılar.

Kathleen arabadan indi, bavulu aldı ve kendisine söylendiği gibi yeraltı otoparkına girdi. ***"Henley Çamaşırhanesi"*** yazılı yeşil kamyoneti aradı. Giovanni Mori kamyonetinin direksiyonu başında oturmuş sigara içiyordu.

"Adım Kathleen Ryan. Siz de Mori olmalısınız."

"Evet." Adam dışarı çıktı, arabadan çaldığı beyaz doktor önlüğünü çıkarıp giydi.

"Yukarı çıktılar mı?"

"Az önce."

"Siz yan koltukta oturun. Ben hemen gelirim."

Mori arkadan bir doktor önlüğü daha alıp koluna attı.

"Amcamı hiç görmediniz."

"Resmini gördüm, yeter."

Mori sakin bir tavırla yük asansörüne gitti, üçüncü kat düğmesine bastı.

Mori koridorda bir an durakladı, sonra yangın kapısını açıp genel cerrahinin koridoruna girdi. Üç numaralı kliniğin kapısının yuvarlak camından içeri baktı. Ryan bir masa üzerinde yatıyor ve genç bir doktor göğsüne çeşitli teller bağlıyordu. Mori koridorun ucuna gidip resepsiyona açılan kapının camından baktı. Masanın başında bir hemşire, bir iki hasta ve köşede dergi okuyan üniformalı gardiyan vardı. Adam kliniğe dönüp kapıyı açtı ve içeri girdi. Genç doktor başını kaldırırken işine devam etti.

"Günaydın, doktor, ne istemiştiniz?"

Mori'nin cebinden çıkardığı meşin copun içi saçma doluydu. Kolunu bir kere savurdu ve doktor inleyerek yere serildi. Ryan bir anda yere atlamış, göğsündeki telleri çıkarmaya başlamıştı.

Mori beyaz önlüğü adama atarak, "Bunu giy," dedi.

Sonra tuvalet kapısını açıp doktoru içeri itti, kapıyı kapattı.

"Dışarı çıkınca sola dön ve yangın kapısından çık."

Az sonra yük asansörüyle aşağı iniyorlardı.

Yeraltı otoparkında asansörden çıkıp çamaşırhane kamyonetine yöneldiler. Heyecandan yüzü sapsarı kesilmiş olan Kathleen kendilerini izliyordu.

Mori arka kapıyı açtı.

"İçeri gir. İhtiyacın olan giyecekleri orada bulacaksın. Cezaevi üniformasını bir an önce çıkar. Fazla zamanımız yok."

Mori de beyaz önlüğünü çıkarıp bir yandaki çöp tenekesine attı. Direksiyon başına geçip gaza bastı ve ana girişte bekleyen cezaevi ambulansının yanından geçerek caddeye çıktı.

Bir hemşire ancak on beş dakika sonra üç numaralı kliniğe girdi ve içerde kimseyi görmeyince şaşırdı. Hemen resepsiyona koştu.

"Doktor Jessup ile hastaya ne oldu?"

"İçerde olacaklar. Tedavi bir saat sürecek."

"Ama orada yoklar."

"Gelip bakayım."

Doktoru baygın bir halde tuvalette bulan iki hemşire telaşla geri döndüklerinde gardiyan hâlâ dergisini okumaktaydı. Tam o anda çamaşırhane kamyoneti de on beş mil ilerdeki büyük bir süpermarketin kalabalık otoparkına giriyordu. Mori kamyoneti koyu renkli bir arabanın yanına çekti.

"Arabayı değiştireceğiz," dedi Kathleen'e. Arkaya gidip kapıyı açtı. "Dışarı."

Üzerinde kahverengi tüvit bir takım elbise ve bir yağmurluk olan Ryan dışarı çıktı. Kathleen adama sarılıp öptü.

"Başardın, Michael Amca."

Mori binek arabasının kapısını açtı.

"İçeri girin."

Ryan ile yeğeni arkaya oturdular, Mori de direksiyona geçti. Üstündeki lacivert elbiseye uyan bir sürücü kasketi geçirdi başına ve gaza bastı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ryan. "Artık durumu anlamışlardır. Ortalık polis kaynayacaktır."

"Long Island'a gidiyoruz."

"Ama orası çok uzak," dedi Kathleen. "Otoyollarda ve bilet gişeleri önünde polisler barikat kuracaktır."

"Bunun da kendilerine hiçbir yararı olmayacak. Bana güvenin."

On dakika sonra siren sesleri duyuldu ve üç devriye arabası öteki şeritten geçti.

"Burada başımız belaya girebilir," dedi Ryan.

Mori omuzlarını silkti. "Bana güvenin. Geldik sayılır."

Birkaç dakika sonra bir yan yola saptılar. Üzerinde **"JACKSON HAVACILIK KULÜBÜ"** yazan bir tabela gördüler. Bir iki arabanın bulunduğu bir otopark, tek katlı bir idare binası, iki hangar, bir pist ve park etmiş on beş yirmi, tek ve çift motorlu uçak göründü. Pistin kenarında bir de ***Swallow*** helikopteri vardı.

Mori arabayı park etti.

"Tamam işte." Arabadan indi, Kathleen'in bavulunu aldı. "Bunu ben alayım. Yürüyün bakalım."

Siyah gözlüklü, sert görünüşlü bir genç olan pilot, onları görünce motoru çalıştırmıştı. Mori uçağın arka kapısını açtı.

"İçeri girin. Çabuk olun haydi."

Mori de Ryan ile Kathleen'in ardından girdi. Kapıyı kapatıp kilitledi, emniyet kemerini bağladıktan sonra Ryan'a dönüp ilk kez gülümsedi.

"Bundan sonraki durak Long Island. Nasıl yapacağını bilirsen, kolay değil mi?"

Long Island'da Westhampton Havaalanına indiler. Sürücüsü olan bir limuzin kendilerini almak için helikopterin kapısına kadar geldi. Oradan uzaklaşırlarken Kathleen.

"Soluk alacak zaman bulacak mıyız?" diye sordu. "Şimdi nereye?"

"Quogue'de Russo malikânesine. Don Antonio sizinle tanışmak istiyor."

"Öyle mi?" diye saldırgan bir tavırla söylendi kız. "O her istediğini elde eder, değil mi?"

"Kesinlikle." Mori ikinci kez gülümsedi. "Tatlım, yerinde olsam bunu asla unutmazdım."

V

Kaçış haberi Green Rapids Cezaevinde yıldırım gibi yayıldı. Cezaevi hastanesinde nöbette olan Salamone haberi çamaşırlıkta çalışan Chomsky diye birinden duydu.

"Hey, Paolo, duydun mu? Kelly, o İrlandalı?"

"Ee, ne olmuş?"

"Tedaviye gittiği hastaneden kaçmış. Müdüriyetten, Grimes'dan duydum. Kıyamet koptu. Bu cezaevinden ilk kaçan o."

"Eh, ona şans dilemekten başka bir şey yapamam," dedi Paolo.

Öğle paydosuna kadar hep bunu düşündü. Paydos olunca Sollazo'ya telefon etti. Sollazo, sekreteri bağlantıyı kurduğunda Long Island'a gitmek üzereydi.

"Evet, Paolo?"

"Başardık, değil mi? İyi iş yaptım."

"Senden bekleneni yaptın."

"Artık bir ödül bekleyebilir miyim? Beni buradan çıkaracağına söz vermiştin. Bunu hak ettim artık. Beni düşkırıklığına uğratmazsın, değil mi?"

Sesinde bir tehdit var gibiydi. Sollazo da bunu farketmekte gecikmedi.

"Sevgili Paolo, hiç endişen olmasın. Senin işine sandığından da çabuk bakacağım. Biraz sabırlı ol."

Sollazo bir süre düşündü, sonra telefonu açıp bir numara çevirdi. Telefon açıldığında kendini tanıtmasına gerek yoktu.

"Salamone işinde bir çözüm gerekiyor. Green Rapids'deki adamınla temas kur ve sonuç istediğini söyle. Hemen."

"İşi bitti kabul edebilirsin."

Sollazo telefonu kapattı, yağmurluğunu ve çantasını alıp çıktı.

V

Russo'nun görkemli malikânesinin büyük salonu göz alabildiğine uzanıyor gibiydi. Yana açılan cam kapılardan su üzerindeki bir platforma çıkılıyordu. Akşamın soluk ışıkları altında Ryan ile Kathleen parmaklığın kenarındaki bir masa başında oturuyorlardı.

"Bütün bunlara inanamıyorum," dedi Kathleen.

"Biliyorum. Ben de sabah olup uyandığımda kendimi hücremde bulacağımı sanıyorum."

Sollazo oturma odasından salona girdi.

"Buradasınız demek. Sizi amcam Don Antonio Russo ile tanıştırayım."

Don, ağzında purosuyla, bastonuna dayanarak yeğeninin arkasından çıkıp elini uzattı.

"Benim için bir zevktir, Bay Ryan. Ve Bayan Ryan." Sollazo'ya döndü. "Bir kutlama zamanı geldi sanırım."

"Gereğine bakıldı, amca."

Mori kova içindeki bir şişe şampanya ve kadehlerle geldi.

"Günün kahramanı. İyi iş başardın, Giovanni."

Mori alçakgönüllü görünmeye çalıştı. Şampanyayı açıp kadehleri doldurdu.

Don, "Bir kadeh daha getir," dedi. "Sensiz içmeyeceğiz."

Mori söyleneni yaptı. Dönüp kendi kadehini doldurunca Don.

"Şerefinize, Bay Ryan," dedi. "Yaşayanlar ülkesine dönüşünüze ve ortak girişimimiz ***Irish Rose***'a."

V

Green Rapids'de Salamone cezaevi hastanesinde hastabakıcılık nöbetinin sonuna gelmişti. Elini yüzünü yıkamak için tuvalete girince arkasından birinin geldiğini farketti. Başını kaldırdığında Chomsky'nin duvara yaslanarak bir sigara yaktığını gördü.

"Ryan hakkında başka bir şey duydun mu?"

"Hiçbir şey duymadım."

"İçersi nasıl da kaynıyor ama."

Salamone ellerini kurulayıp dışarı çıkınca Chomsky de kendisini izledi.

"Beni kaygılandıran, bazı ayrıcalıklarımızın elimizden alınabileceği, bilmem anlatabildim mi?"

"Anlıyorum," dedi Chomsky.

Koridorun sonuna gelmişlerdi. Asansörün bir yanında bir çiçek saksısı, arkasında da ayna vardı. Salamone zemin kat düğmesine bastı ve aynada Chomsky'nin yüzünü görünce başının belada olduğunu anladı. Asansör kapıları açıldı, ama önünde asansör değil, sadece boşluk vardı. Chomsky arkadan üzerine doğru atılırken Salamone kenara çekildi ve adam tepe üstü boşluğa yuvarlandı. Boğuk bir çığlık ve ardından altı kat aşağıya çarptığında çıkan gürültü duyuldu.

Salamone hiç duraksamadı. Hemen koridorun sonundaki yangın çıkışına gitti, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak aşağı koştu. Ama zemine kadar inmeyip ikinci kattaki hastabakıcı dinlenme odasına gitti, bir fincan kahve alıp sigara yaktı.

Başı gerçekten beladaydı ve bu ancak bir tek yönden gelebilirdi. Chomsky önceleri de aile için çalışmıştı. Bir nokta daha vardı. Bu iş burada kalmazdı. Russo Ailesine bir iyilik yapmak isteyen pek çok insan çıkardı.

"Buradan çıkmam gerek," diye yüksek sesle düşündü. "Ama nereye? Nasıl?"

Kalkıp oda içinde gezinirken birden durdu. "Johnson -Blake Johson. Bir şey yaparsa ancak o yapar."

On dakika sonra Müdür Yardımcısı Cook'un odasından içeri giriyordu. Masası başında oturan Cook.

"Ne o, Paolo?" dedi. "Sekreterime bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylemişsin."

"Bay Cook, müthiş bir bilgi var elimde. Blake Johnson, adındaki ***FBI*** ajanıyla görüşmek istiyorum."

"Öyle mi?"

"Bakın, Bay Cook, burada kalırsam mutlaka öldürüleceğim. Bunu ister miydiniz?"

Cook kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

"O kadar kötü, ha? Üstelik o kadar da önemli, öyle mi?"

"Büyük iş. Size Kelly ve nasıl kaçtığı hakkında da bir şeyler söyleyebilirim."

Cook birden dikkat kesilmişti. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Sadece Blake Johnson'a söyleyebilirim."

"Tamam. Dışarda bekle. ***FBI*** ile bir konuşayım." [v]

Cook yarım saat sonra kapısını açıp Salamone'yi çağırdı.

"Bay Johnson artık ***FBI***'da çalışmıyormuş. Washington'da başkanlığın bir güvenlik birimine geçmiş. Şimdi onu arayıp seni konuşturacağım."

"Peki."

Blake Johnson kırk altı yaşında, uzun boylu, yakışıklı bir erkekti. Saçları o kadar siyahtı ki, yaşından en az on yılı alıp götürüyordu. On dokuz yaşında Vietnam'da bir deniz piyadesi olarak iki Mor Kalp, bir Vietnam Cesaret Haçı ve bir Gümüş Yıldız almıştı. Daha sonra hukuk okumuştu. ***FBI***'da da çok başarılı olunca şimdiki görevine getirilmişti. Bir yıldır Beyaz Saray'da sadece başkana karşı sorumlu olan ve ***CIA*** ile ***FBI***'dan tümüyle ayrı, Bodrum olarak anılan bir birimin başındaydı.

Müdür Yardımcısı Cook durumu anlatarak, "Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette. Bir kere banka soygunundan içeri tıktırmıştım. Onunla konuşurum. Ama yalnız olmasına dikkat edin, eğer başkasının dinlediğinden kuşkulanırsa rahat konuşamaz."

Johnson, Salamone ile konuştuktan on dakika sonra yine müdür yardımcısıyla konuşuyordu.

"Önce, kim olduğumu belirtmek isterim," dedi.

"Doğrudan doğruya başkanın emrinde çalışıyorum. Onun özel güvenlik ve haberalma biriminin başıyım."

"Anlıyorum." Cook etkilenmişti.

"Salamone'nin bana söyledikleri, normal bir suç olayını kat kat aşan şeyler. Çok ciddi bir milli güvenlik sorunu olduğunu söylemek abartı sayılmaz."

"Aman Tanrım!"

"Sizden şunu yapmanızı istiyorum. Salamone'yi güvenli bir hücreye yerleştirip başına bir nöbetçi dikin. Orada helikopter pisti vardır herhalde."

"Elbette!"

"Güzel. Ben iki saate kadar bir helikopter göndereceğim. Onu almaya gelecek federal memurun elinde başkanlığın bir emri olacak. Bu da sizi temize çıkarır."

"Bir şey var. Bugün Kelly diye bir mahkûm kaçtı. Yerel hastanede tedavi görürken. Salamone o konuda bir şeyler bildiğini ima etmişti."

Salamone'ye çenesini tutmasını söylemiş olan Johnson.

"Beni aramayacağınızdan korkarak ilginizi çekmek için öyle söylemiş," diye yalan söyledi.

"Vay namussuz!" dedi Cook.

"Bu tipler hep öyledir, ama kendisi bizim için çok önemli. Başkan bu işteki yardımınız için size minnettar olacaktır."

"Elimden geleni yapmak beni mutlu eder."

"Onun adına size teşekkür ediyorum."

Johnson, Beyaz Saray bodrumundaki bürosunda arkasına yaslanıp bir süre düşündükten sonra önündeki düğmeye bastı. Kapı anında açıldı ve elli yaşlarında kır saçlı bir kadın olan sekreteri Alice Ouarbey elinde not defteriyle içeri girdi.

"Bay Johnson?"

"Paolo Salamone adında biri için genel tutuklu belgesi hazırla. Green Rapids Cezaevinde mahkûm. Federal Şeriflik Bürosuna gönder. Mümkün olduğu kadar kısa bir sürede buraya getirilmesini istiyorum. Washington'a getirip Hurley Sokağındaki Güvenlik Birimine yerleştirilsin."

"Başka bir şey var mıydı?"

"Bilgisayara geç ve Michael Ryan adındaki Protestan bir İrlandalı terörist hakkındaki bütün bilgileri çıkar. Ayrıca, yeğeni Katleen Ryan. Bunlara 1985 sonbaharında İngiltere'nin Göller Bölgesine bir külçe altın soygunu hakkındaki bilgileri de ekle."

Kadın durmadan yazıyordu. "İlginç bir işe benziyor."

"O kadarla da kalmıyor. Aynı sırada ***Ulster***'de County Down açıklarında batan ***Irish Rose*** adlı bir gemi hakkında bilgi topla." Sırıttı. "Hepsi bu kadar. Tabii, bütün bunları çok acele istediğimi söylemeye gerek yok."

"Anlıyorum."

Kadın çıkınca Johnson her şeyi bir kere daha düşündü. Bürosu ***FBI*** ve ***CIA*** bilgisayarlarına doğrudan girebiliyordu, İngilizlerle de dostça bağları vardı. Bu konuda gerçekten somut bir şeyler bulacağından hiç kuşkusu yoktu. Başkanla konuşmadan önce buna ihtiyacı vardı. Ouogue'deki evde, akşam saat altıda nefis bir yemek yediler. Kaz kızartması, patates, yeşil salata ve bol bol şampanya.

"Yıllardır böyle yemek yememiştim," dedi Ryan.

"Sanmıyorum," dedi Don. "Çünkü, az sonra hepsinden iyisi gelecek."

Küçük, gümüş çıngırağı çalınca hizmetçi kız bir tabakla geldi.

"Cannolo, Sicilya'nın en iyi tatlısı. Çok basit. Un, yumurta, krema."

Servis yapılınca Kathleen, "Enfes," dedi.

"Keyfinize bakın. Kahvelerimizi içerken iş konuşuruz."

Suyun üzerindeki platformda kahve servisi yapılırken Kathleen, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. ,

"Marco sizi buraya yakın bir yazlığa götürecek. Orada güvencede olursunuz. Mori gözünü üstünüzden eksik etmeyecek."

"Sonra?"

"MacArthur Havaalanı buraya yakındır. Orada bir ***Gulfstream*** uçağım vardır. Yeğenim ve Mori ile Dublin'e gideceksiniz." Don gülümsedi. "Durumlar değişmezse."

Adamın gülümsemesinde bir tehdit vardı. Kathleen ürperirken Ryan, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Yeğeniniz benim yeğenime sağsalim İrlanda'ya ayak bastığınızda ***Irish Rose***'un yattığı yerin koordinatlarını verebileceğinizi söylemiş."

"Doğru."

"Bu bilgiye şimdi ihtiyacım var."

Kathleen başını salladı. "Hayır, bayım, İrlanda'ya varana kadar bekleyeceksiniz."

"O zaman o da bekleyecek. En azından sizin için, sinyorina." Ryan'a döndü. "Siz gidebilirsiniz, o burada kalacak."

"Bunu yapamazsınız!" diye patladı Ryan.

"Her istediğimi yapabilirim, dostum. Babam bana uzun yıllar önce daima bir insanın zayıf noktasını aramamı öğüt vermişti. Sizin zayıf noktanız da yeğeniniz, Bay Ryan." Ayağa kalktı. "Düşünün hele. Marco, gel, onlara düşünecek zaman tanıyalım."

İki adam çıkınca Kathleen, "Orospu çocukları," dedi. "Hepsini vurabilirim."

"Vuramazsın ve bir seçeneğimiz de yok. Amerika'dan mümkün olduğu kadar çabuk çıkmamız gerekiyor. Bir daha ne İçeri girebilirim, ne de seni bırakabilirim."

"Demek, istediklerini yapacaksın, ha? Ya bizi öldürürlerse? Ya koordinatları verince Mori bizi vurursa?"

"Sanmıyorum. Ben onlar için çeşitli nedenlerle yararlıyım ve bizi vurmaya niyetlenmişlerse, bunu İrlanda'da da yaparlar. Hayır, ona istediğini vereceğim."

"O zaman yanlış bir yer söyle."

"Doğru düşünmüyorsun. Bilinen noktada bu adamlarla aynı teknede olacağız ve bir dalgıç denize inecek, eğer ***Irish Rose*** orada

değilse, o zaman Mori işimizi oracıkta bitirip bizi denizin dibine gönderir."

Ryan başını salladı.

"Hayır, buradan çıkmalı ve sağsalim İrlanda'ya varmalıyız. Bir neden daha var. Doğrusunu istersen, sana karşı tam olarak dürüst davranmadım."

"Söyle."

Ryan anlattı.

Daha sonra Kathleen amcasının elini tuttu. "Bunca yıldır bana söylemedin, ha?"

"Yaşamım boyunca hiç kimseye, hatta sana bile güvenmediğimi söylemiştim."

"Eh, şimdi söyledin ve haklısın. İrlanda'ya gitmemiz gerek. Oraya bir varalım, nasıl olsa bir şeyler düşünürüz." Kathleen sesini yükseltti. "Don Antonio?"

Don, Sollazo ile göründü. "Düşündünüz mü?"

"Evet, kabul ediyoruz."

"Çok iyi."

Sollazo cebinden not defteriyle kalemini çıkardı. Don Antonio Russo gülümsedi.

"Sinyorina ilk gördüğüm anda sizin pratik bir kadın olduğunuzu anlamıştım."

ON BİR

Başkan Oval Büro'da Blake Johnson'un anlattıklarını dinliyordu.

"Salamone denen adamı Hurley Sokağı Güvenlik Biriminde gördüm ve iyice sorguya çektim. Bildiği her şeyi bana anlattı. Ryan'ın geçmişi hakkındaki bilgileri içeren dosyayı okudunuz. Gördüğünüz gibi, İngiliz İstihbaratı Ryan'ın kamyon soygunundaki rolü hakkında bir rapor almış. Bu, iki askeri öldürmekten tutuklanan ve bir anlaşma yolu arayan Protestan teröristi Reid'den gelmiş. Reid, Ryan ile yeğeninin ve Martin Keogh adında bir adamın sorumlu olduklarını söylüyor. Keogh tam bir sır. Hakkında hiçbir bilgi yok."

"Bu Ryan vahşi biri," dedi başkan. "Ve bu genç kadın."

Başını salladı. "Kimi zaman insanlardan umudu kesiyorum." Sonra birden doğruldu. "Nerede kalmıştık? Şu Russo'lar ne durumda?"

"Benim kanaatime göre o yönde hiçbir yere varamayız. Marco Sollazo, Manhattan'ın en ünlü avukatlarından biridir. Böyle bir konu kendisine açıldığında şaşkınlığını belirtecek, Ryan'ı tanıdığını reddedecektir. Green Rapids gibi kurumların yeni yönetimi, ziyaretçilerle mahkûmların rahatça dolaşmalarına izin verilmesi, Sollazo'nun Ryan'la ilişki kurmasını kolaylaştırmıştır. Ama bu durum aynı zamanda aralarında bir ilişki olduğu iddiasını da reddetmesini kolaylaştırmaktadır. Evet, Green Rapids'e gitmişti, ama sadece Salamone'yi görmek için. Salamone ise polis memuru öldürmüş bir banka soyguncusudur." Başını salladı. "Savcı bu konu üzerinde beş dakikadan fazla durmayacaktır."

"Ya Don Antonio Russo?"

"Yeğeninin yanısıra New York'un en üstün hukukçuları onun emrindedir. Yaşamı boyunca bir gün bile cezaevinde yatmış değildir."

"Ama sen Salamone'ye inanıyorsun, değil mi?"

"Ne yazık ki, evet."

"Peki, sence neler oluyor?"

"Bence Sollazo ile amcası altını ele geçirmek için Ryan'ı kaçırdılar. Bir anlaşma yapacaklar, örneğin yüzde elli. O altının şimdi yüz elli milyon dolar ettiğini ve Ryan'ın Protestan davasına kendini adamış bir fanatik olduğunu unutmayın."

"Böylesine büyük para o dava için silah alımına mı harcanacak?" Başkan başını salladı.

"Bu, barışın pencereden dışarı fırlatılması demek olur. Düşünmesi bile çok acı. Benim ve Bay John Major'un harcadığı onca çaba boşa gidecek."

"Evet, sayın başkan, o nedenle Don Antonio veya yeğenini cezaevine tıkmak bence pek önemli değil. Burada önemli olan o altının ***Loyalist***lerin eline geçmesini önlemek. Açık konuşmak gerekirse, bu miktarla bir iç savaş başlatabilirler."

"Bunu asla kabul edemeyiz. Bundan sonraki adımları ne olacaktır sence?"

"Ryan ile kızı İrlanda'ya götüreceklerdir. Sonra geminin yerini saptamaya çalışacaklardır. İlk başta basit bir operasyon gerekiyor; bir tekne ve bir dalgıç. Geminin yerini bulduktan sonra da bir kurtarma operasyonu."

"Bunun her ne pahasına olursa olsun, durdurulmasını istiyorum."

Başkan kaşlarını çatıp düşündü, sonra gülümsedi. "Bu sanırım Dillon için bir iş."

"Dillon mu, sayın başkan?"

"Geçen hafta Başbakan Major'la Avam Kamarası ***Teras***ı'nda buluştuğumuzda olanları hatırlıyor musun? Sahte garson? Sean Dillon, bir zamanlar ***IRA***'nın en korkulan tetikçisi, şimdi ise senin İngiliz karşıtın Tümgeneral Charles Ferguson'un danışmanı."

"Hatırladım, sayın başkan."

"Güzel. Öyleyse ilk önce bana güvenli hattan başbakanı bul."

V

John Major, Downing Sokağı On Numaradaki çalışma odasında başkanı dinledikten sonra, "Buna asla izin veremeyiz, sizinle hemfikirim, sayın başkan," dedi.

"Tümgeneral Ferguson'a hemen müdahale emri vereceğim, Dillon da payına düşeni yapacaktır. Merak etmeyin ."

Başbakan telefonu kapattı, bir süre düşündükten sonra bir daha açıp yardımcısını aradı.

"Tümgeneral Charles Ferguson hemen buraya gelsin,"

Sonra kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Yine lanet olasıca İrlanda. Yaptığı her şeye, hatta politik yaşamını tehlikeye atmasına karşın yok olup gitmiyordu işte.

Başbakan durumu anlatırken Charles Ferguson yüzünde ciddi bir ifadeyle oturuyordu. Başbakan, "Bunun sona erdirilmesini istiyorum," dedi. "Böylesine büyük bir paranın İrlanda'da iki tarafa da gitmesini istemem. Yeteri kadar kan döküldü. Bir İç savaşa daha tahammül edemeyiz artık."

"Sizinle aynı fikirdeyim, sayın başbakanım,"

"Bu işte Dillon'u görmek istiyorum," dedi John Major. "Tamam, onun ***IRA*** ve terörist geçmişinden ben de hoşlanmıyorum, zaten o yüzden kendisinden uzak duruyorum, ama adamın olağanüstü yetenekleri olduğu da kuşkusuz. Geçen yıl Kraliyet Ailesini Windsor olayında epey endişeden kurtarmıştı. Naziler hakkında o saçmalıklar. Sonra 30 Ocakta terörist grubun Barış Sürecine olan saldırısı.

Senatör Patrick Keogh'un yaşamını kurtarmıştı. Dillon'un merhametsiz bir insan olduğunu biliyorum, ama bu işte de onun gibisi gerek bize."

"Sizinle aynı fikirdeyim, sayın başbakan."

John Major ayağa kalkan Ferguson'a baktı.

"Sizinkilere Başbakanın Özel Ordusu diyorlar, bu da size olağanüstü güçler veriyor. Onları kullanın, general."

V

Hannah Bernstein ile Sean Dillon odaya girdiklerinde amirlerini pencere önünde buldular. Ferguson çok ciddiydi.

"Mutlak öncelik. Diğer her şey duracak. Başbakandan bir konuyu sonuna kadar götürmek üzere emir aldım. Masamın üzerinde ***IRİSH ROSE*** adlı bir dosya var. Onu bürona götür, başmüfettiş. İkiniz de okuyun, sonra buraya gelin."

Hannah Bernstein dosyayı aldı, eski gazete kupürlerini, Ryan'ın eylemlerini, Salamone'nin Green Rapids'de olanlar hakkında anlattıklarını okudu. Dillon da onun omzu üzerinden okuyordu.

"Karşımızda berbat bir Protestan eylemcisi ile yeğeni var," dedi kadın.

"Bildiklerimiz nedir? Göller Bölgesindeki altın soygunu, Marsh End'de balık tutan küçük bir çocuğun ***Irish Rose***'u görmüş olması. Böylece kamyonun feribota bindirildiğini tahmin ediyoruz... sadece tahmin. Bir sonraki gerçek. ***Irish Rose***'un can yelekleri ve diğer kalıntılarının Down kıyılarına vurması. "Sonra Salamone geliyor. New York'ta banka soyan Kelly ya da gerçek adıyla Ryan bir polis öldürüyor ve yirmi beş yıla mahkûm oluyor. Bir sayıklama sırasında

Irish Rose'un nerede olduğunu sadece kendisinin bildiğini söylüyor. Gerisini biliyoruz."

"Böylece Ryan'la yeğeni, Russo Ailesinden yardım görüyorlar ve serbestler. Ee? Hiçbir şey bilmiyoruz, Dillon?"

"Bütün yolların İrlanda'ya çıktığı dışında, kızım ve dahası da var. Müthiş bir İtirafta bulunacağım. Haydi içeri gidelim de, ikinize birden anlatayım."

Ferguson masasının başındaydı, Hannah Bernstein karşısına geçti. Dillon elleri ceplerinde, pencere önünde ayakta duruyordu.

"Ne diyorsun?" diye sordu Ferguson.

"Bütün bildiklerimizi ortaya koyarsak 1985'te Michael Ryan, yeğeni Kathleen ve Martin Keogh adındaki esrarengiz birinin müthiş bir iş başardıklarını anlıyoruz. Olay, Ryan'ın Belfast'taki meyhanesi Orange Drum'a yapılan bir baskın konusundaki ***Ulster*** polisinin raporuyla da doğrulanıyor. İvor bilmemne adında tek kollu bir barmen, kızın Katolik gençlerinin elinden ırzına geçilecekken şu Keogh tarafından kurtarıldığını söylüyor. Barmene göre hep birlikte Londra'ya gitmek üzere bir taksiyle oradan ayrılmışlar."

"Doğru, generalim," dedi Hannah.

"Reid, Hugh Bell adında Protestan birinden de söz ediyor. Kilburn'da meyhane işletiyormuş. Trafik kazasında ölmüş."

"Palavra," dedi Dillon.

"Çok elverişli bir kazaydı o. Reid ile adamı Scully öldürdüler onu."

İkisi de şaşkınlıkla Dillon'a baktılar.

"Ama bu, dosyada yazmıyor."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü Martin Keogh bendim." Dillon, Ferguson'a döndü.

"Generalim, biraz şu viskinden içeyim de, her şeyi açıklayayım bari."

"Tanrım, Dillon sen beni şaşırtmaktan hiç bıkmayacaksın," dedi Ferguson.

"Benim bir geçmişim vardı, generalim. Beni işe aldığınızda bunu biliyordunuz."

"Evet, geçmişi olmak da bunu tanımlamanın bir yoludur. Yirmi yıllık ***IRA*** eylemciliği."

"İngiliz komandoları babamı öldürmüştü, generalim, ben de bunun hesabını birinden almaya çalışıyordum. On dokuz yaşındayken olaylara başka açıdan bakarsınız."

"Ya ***FKÖ***? O politik inanç için mi, yoksa para için miydi?"

"İnsanın geçimini sağlamak için çalışması gerek, generalim." Dillon gülümsedi. "Size İsrailliler hesabına çalıştığımı da hatırlatırım."

"Ama şimdi burada çalışıyorsun," dedi Hannah. "Geçmiş eylemlerini açıklamak gibi bir görevin olduğunu hissetmiyor musun?"

"Eğer bu ***IRA***'daki eski dostları satmak demekse, hayır. Yıllarca Jack Barry'nin sağ koluydum, ondan sonra da bu görkemli davadan soğudum ve ayrıldım diyelim. Buraya nasıl geldiğimi de unutmayın. Ya bir Sırp idam mangası önünde can verecektim ya da burada çalışacaktım. Ve sakın kendini aldatmaya kalkma, o beni idam mangası önünde bırakmaya hazırdı. Tencere dibin kara, seninki benden karaya başlamayalım şimdi."

Omuzlarını silkti. "Bu büroda çalıştıktan sonra acaba senin ellerin ne kadar temiz, kızım?"

Bu acıtmıştı işte.

"Lanet olsun, Dillon!"

"Kesin dırdırı," dedi Ferguson. "Yapacak işiniz var. Bu dosyayı çok dikkatle inceleyin. Her şeyi. Sadece ***MI5*** ve *Scotland Yard*'ın

değil, ***Ulster***'de ***RUC***, Dublin'de ***Garda***'nın da bilgisayarlarına girin. Sonuç istiyorum. Haydi, iş başına."

Hannah'ın bürosuna gittiler.

Dillon, "Hâlâ dost muyuz?" diye sordu.

Kadın öfkeyle baktı, sonra birden gülümsedi.

"Daha önce de söyledim, Dillon, sen orospu çocuğunun birisin, ama senden hoşlanıyorum."

V

Dillon bilgisayar odasında, elinde bir fincan çayla Hannah'ın ekrana baktıktan sonra öfkeli bir iç çekişle arkasına yaslanmasını seyretti.

"***Ulster***'deki ***RUC*** bilgisayarında Ryan'ın geçmişinden başka bir şey yok, o da on yıl önce sona eriyor."

"Eh, o zamandan beri cezaevinde olduğuna göre bu normal. *Scotland Yard* İstihbaratı kayıtlarında da bir şey yok."

"Bu lanet ekrana bakmaktan gözlerim çıkacak neredeyse," dedi Hannah.

"Ben bir kahve yapacağım. İster misin?"

"Ben Dublin'de ***Garda*** İstihbaratı üzerinde çalışacağım."

Kadın kalkarken Dillon kaşlarını çatarak başını salladı.

"Tekrar tekrar düşündüm. Kamyon soygunu Folly's End'deki çiftlik, Marsh End, yolculuk, geminin batışı ve County Down'daki o sabah. Michael ile Kathleen'in Drumdonald'a, benim de Scotstown'a gidişimiz."

"Ee?"

"Bir şeyler kaçırıyorum. Kafamın içindeki her şeyi tek tek aradım, gazete kesiklerini bir daha, bir daha okudum ve yine de bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum."

"Böyle şeyler ara sıra olur."

"Büyük Dillon'a olmaz ama."

Dillon ekran başına otururken Hannah kapıda durakladı.

"O sabah Ryan'ı öldürebilir ve ***Seyir Ustası***'nı alabilirdin. O zaman Barry'ye geminin koordinatlarını verebilirdin."

"Biliyorum." Dillon sırıttı. "Ne kadar karmaşık bir insanım, değil mi?"

Kadın çıkarken o da ***Garda*** dosyalarına girdi.

V

Tam o sırada ***Gulfstream***, Atlantik Okyanusunu yarılamıştı. Sollazo önde uyuyordu. Mori koridorun öteki yanındaydı. Ryan ve Kathleen arkada oturuyorlardı. Ryan küçük barı bulmuş ve kendine koca bir kadeh viski doldurmuştu.

"Bundan sonraki durak Dublin," dedi. "Uzun zaman ayrı kaldık, ama artık her şey değişti diyorlar. Barış sözlerinden başka bir şey yokmuş."

"Saçmalık," dedi Kathleen. "***Sinn Fein*** başa geçerse bütün Protestanları denize dökerler. Bosna'dan beter olacak."

"Çok ateşlisin."

"Ve çok iyi bildiğin gibi bunun nedeni vardır,"

Ryan uzanıp kızın elini okşadı.

"Bir şey var. Dublin'de çok akıllı olmalıyız, onun için dilini tut ve karşılaştığında Jack Barry'yi kızdırma. Kaçma zamanı gelene kadar uslu otur."

Bara gidip küçük bir viski şişesi daha aldı. "Bizim paraya ihtiyacımız var."

"Eh, o konuda ben de sana dürüst davranmadım. Bir gün kaçacağın umuduyla yıllardır para biriktiriyordum. Bütün paramı çektim."

"Kaç para, kız?"

"Elli bin dolar." Kathleen omuz çantasını aldı. "Bunun altında gizli bir bölme var. Para orada. Yarısı elli, yarısı yüz dolarlık banknotlar."

Ryan'ın yüzü heyecandan solmuştu.

"Bu çok iyi işte."

Bir süre düşündü.

"Bu hayatta para her şeyi satın alır. Eski günlerde ben *Ordu Konseyi*nin işleriyle uğraşırken Down'da Tony McGuire hava taksiciliği yapardı. Ladytown'ın hemen dışında. Aldergrove Havaalanındaki güvenlik kontrolundan kaçmak istediğim zamanlar İngiltere'ye oradan giderdim."

"Hâlâ çalışıyor mu acaba?"

"Neden olmasın? O yoksa bile bir başkası vardır. Kaçabilirsek çok iyi olur doğrusu."

"Belfast'taki *Ordu Konseyi*ne başvurmaya ne dersin?"

"Bilemiyorum. On yıl geçti aradan, Kathleen, on uzun yıl ve artık herkes barış istiyor diyorlar. Reid ile Scully gibi insanları merak ediyorum doğrusu."

"Talihimiz varsa çoktan ölmüşlerdir."

"Peki, şimdi nasıl kaçacağız?"

"Ben bunun üzerinde düşündüm. Ama senin riske girmenden hoşlanmıyorum."

"Her şeyi denerim. Anlat haydi."

Kathleen planını anlatınca Ryan bir süre düşündü. "Kurnazca bir plan."

"Belki gerek kalmaz. Belki başka bir yol buluruz."

"Kim bilir?" Ryan sırıttı. "Ben hele bir viski daha içeyim de."

V

Dillon üç saat kadar sonra ekran başından bağırdı. "Tam isabet! Bir puro ver bakalım."

Hannah koşarak içeri geldi. "Ne oldu?"

"Büyük Dillon yine başardı. ***Garda***'nın ***Loyalist***ler üzerindeki bütün bilgilerini araştırdım ve hiçbir yere varamadım. Ben kocaman ağzımı açmadan önce elimizde ne varsa onun dışında başka bir şeyleri yok ***Irish Rose*** hakkında."

"Ee?"

"Ben de ***Sinn Fein*** ve ***Provo*** bağlantısını araştırdım. O zaman da neden dinozorlara, eski günlerin insanlarına gitmiyorum diye düşündüm. Bu da beni şimdi emekli olan eski kurmay başkanı Jack Barry'ye getirdi."

"Ve?"

"Barış çok hassas bir dengede olduğundan ***Garda*** hâlâ bütün oyuncuları gözlem altında tutuyor ve içerden gelecek bilgilere para ödüyor. Bu eski bir İrlanda geleneğidir. Muhbirlik yani. İşte burada da bu var."

Ekranı gösterdi.

"Anlat."

"Hayır, git generali getir de, hep birlikte keyfini çıkaralım."

Dillon yeniden tuşlara basarken Ferguson da bir kenarda durmuş ekrana bakıyordu. Dillon arkasına yalandı.

"İşte. Geçen hafta O'Leary adında biri, Jack Barry'nin evine yakın olan Cohan'ın Barındaymış. Barry'nin iyi giyimli bir adamla geldiğini söylüyor. Bir iki kelime duyduğu için adamın Amerikalı olduğunu anlamış. Bir bölmede oturmuşlar, bir şeyler yiyip içki içmişler. Hep baş başaymışlar."

"Bunun bize ne yararı var ki?" diye sordu Ferguson.

"Oradan çıkınca parka gitmişler. Barry'nin evi parkın öte yanındadır. O'Leary oraya gitmiş ve kapının önünde park etmiş olan sürücülü limuzini görmüş. Amerikalı, limuzinle gidene kadar beklemiş, arkalarından Dublin Havaalanına kadar izlemiş arabayı."

"Sonra?"

"Amerikalı özel bir ***Gulfstream*** uçağıyla gitmiş. Uçağın uçuş planı Long Island'da MacArthur Havaalanı olarak verilmiş." Dillon gülümsedi.

"Uçağın kime ait olduğunu bilene ödül vermiyoruz."

"Ben hemen Johnson'u bulayım," diyen Ferguson odasına koştu.

V

Alice Ouarmby elinde not defteriyle geldiğinde Blake Johnson çalışıyordu. Arkasına yaslanarak.

"Anlat bakalım," dedi.

"General Ferguson'un ***Garda***'dan aldığı ***Gulfstream*** uçağının ayrıntıları kolaylıkla saptandı. Russo Şirketine ait ve genelde MacArthur Havaalanında bulunuyor. Kayıtlara göre geçen hafta iki yolcu bildirmiş. Marco Sollazo ile Giovanni Mori."

"Bu çok iyi işte. Bir yere varıyoruz sonunda."

"Şimdi de işin diğer bir yanı. Aynı ***Gulfstream*** dokuz saat önce MacArthur'den ayrılmış. Eski yolculara ek olarak iki İrlanda yurttaşı varmış uçakta: Daniel ve Nancy Forbes."

"Lanet olsun! Hemen Ferguson'u bulmalıyım."

"Eğer bir şey yapmak istiyorsanız boşuna zaman kaybı," dedi Alice. "Şimdi kontrol ettim. İki saat önce Dublin'e inmişler."

Johnson başını salladı. "Sen yine de bana Ferguson'u bul."

V

Dillon ile Hannah beklerlerken Ferguson da telefonda konuşuyordu.

"Teşekkür ederim, başmüfettiş," diyerek telefonu kapattı.

"***Garda*** Özel Bölümden Costello'ydu. ***Gulfstream*** dört yolcu indirmiş, yakıt almış ve yeniden havalanmış."

"Başka?"

"Talihliyiz. Havaalanı güvenlik personelinden emekli bir dedektif yolcuları kapıda bir arabaya girerlerken görmüş. Arabayı Jack Barry kullanıyormuş."

"Eh, en azından neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz," dedi Dillon.

"Russo'lar ***IRA*** ile işbirliği içindeler Michael Ryan'ın bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum doğrusu."

"Onu Russo Ailesinin çıkardığı ve şimdi de bunun bedelini ödemek zorunda olduğu anlaşılıyor."

"Kesin bir şey var. Barry'nin evini basma falan gibi saçmalıklara gerek yok. Onun güvenli bir yeri vardır."

Bir süre sessizce düşündüler, Charles Ferguson birden güldü.

"Kime ihtiyacımız olduğunu biliyorum: ***IRA*** hakkındaki en büyük uzman Liam Devlin'e."

Çekmecesinden küçük kara kaplı bir defter çıkarıp sayfalarını karıştırdı.

Hannah, "Liam Devlin de kim?" diye sordu.

Dillon, "Bilgin, şair, bir zamanlar Trinity Koleji profesörü, ***IRA*** tetikçisi. Benden bile çok insan öldürmüştür. ***IRA***'nın yaşayan efsanesi," dedi.

Ferguson telefonda konuşuyordu bile.

"Devlin, sen misin, yaşlı kurt?"

Dublin dışındaki Kilrea köyündeki evinde Liam Devlin, Ferguson'un telefonda anlattıklarını dinliyordu. Ferguson'un sözü bitince bir kahkaha attı.

"Bu iş, başına gerçekten bela olmuş, generalim."

"Çok önemli olduğunu anlamış olmalısın, Devlin."

"Anlıyorum. Yani artık hepimiz büyük barış davasından yanayız. Dillon ile başmüfettişini bana gönder, ama Dillon'a bu kez beni vurmaya kalkışmamasını söyle."

Ferguson telefonu kapattı.

"Sizinle görüşecek. İnanın bana, bize ancak o yardım edebilir. ***IRA*** konusunda herkesten çok şey bilir. Hemen toparlanın ve gidin."

Dillon kapıya doğru yürüyen Hannah'ın arkasındaydı. Ferguson seslendi.

"Dillon?"

"Generalim."

"Bu kere kendisini vurmaya kalkışmamanı rica ediyor."

Hannah dehşete düşmüştü, ama Dillon gülümsedi.

"Generalim, ben öyle bir şey yapacak bir insana benziyor muyum, kuzum?"

ON İKİ

Gatwick'ten havalanan ***Learjet***'te Hannah.

"Devlin," dedi. "Liam Devlin. Almanların Winston Churchill'i kaçırma girişimlerini hep bir peri masalı olarak dinlemişimdir."

"Doğrudur. 1943 kasımı. Garip biriydi Liam. 1921 İngiliz-İrlanda Savaşında İngilizler tarafından idama mahkûm edilmiş. Parlak bir bilim adamı. Trinity Kolejinde İngiliz edebiyatında birinci olmuş. Otuzlu yıllarda ***IRA*** adına silah taşımış, İspanyol İç Savaşına gitmiş, Uluslararası Birlikte çarpışmış. İtalyanlar kendisini tutsak alıp Alman İstihbaratına vermişler. Onunla çok uğraşmışlar ama iflah olmaz bir anti faşistmiş."

"Ne oldu sonra?"

"İrlanda'da ***IRA*** ile birleşmek için paraşütle atlama girişimi başarısız olunca Almanya'ya dönmüş ve Berlin Üniversitesinde İngilizce okutmuş."

"Sonra?"

"En büyük komando görevi. 1943 kasımında Churchill'i kaçırmak üzere Norfolk'a bir Alman paraşüt komando birliği indirilmiş. Devlin de bir tür aracı olarak gitmiş."

"Ama onun anti faşist olduğunu söylemiştin?"

"Evet ama iyi para vermişler ***IRA*** için. Ve müttefiklerden Hitler'i Berchtesgaden'den kaçırmasını, isteselerdi onu da yapmaya kalkışacağından eminim."

"Anlıyorum."

"Bir zamanlar bana yaşamda en büyük sorunun şu olduğunu söylemişti: Ben mi oyun oynuyorum, yoksa oyun mu benimle

oynuyor?" Dillon acı acı gülümsedi. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum."

"Ve sen onu öldürmeye çalıştın öyle mi?"

"O da beni."

"Sizin dost olduğunuzu tahmin ederdim."

"Dosttuk. Bana çok şey öğretmiştir." Omuzlarını silkti. "Ben şiddet aşamasının saflığı döneminden geçtim, eğer davası için gerekiyorsa Papa'yı bile öldürmekten kaçınmayacak Marksist devrimci döneminden. Liam daha eski kafalıydı. Bir devrim askeri gibi düşmanıyla yüz yüze gelmek isterdi. Birbirimize ateş ettik ve ayrıldık."

"Bundan pişman mısın?"

"Elbette. O yaşamım boyunca tanıdığım en büyük insandı."

"Şimdi epey yaşlı olmalı."

"Seksen beşine basacak."

"Vay canına!" dedi Hannah.

V

Dublin'in on beş mil kuzeyindeki Ballyburn köyünün hemen dışındaki eski çiftlik binası yıllardır Barry'nindi. Araziyi yerel bir çiftçiye kiralar ve evi de karısının ölümünden sonra arada sırada hafta sonları kullanırdı. Kapıyı açıp da konuklarını davet ettiğinde içersi rutubet kokuyordu. Kathleen Ryan ürperdi.

"İnsan burada üşütüp ölebilir," diye söylendi.

"Oturma odasında şömineye, mutfakta da sobaya odun atıldı, onları yaktık mı, hemen ısınırız."

Barry elindeki kesekâğıdını mutfak masasının üzerine bıraktı.

"Taze ekmek, süt, yumurta ve sucuk. Bize bir şeyler hazırlayabilirsin, kızım."

"Kendi yemeğini kendin yap."

Barry gülümsedi. "Öfkeli Kathleen Ryan, ha? Nasıl istersen."

Barry sobayı açıp bir kibritle yaktı. Bu sırada Michael Ryan sırtını duvara yaslamıştı.

"Beni vurmak isterdin, değil mi, Michael?"

"Bundan iyi bir şey düşünemem doğrusu."

Barry gülerek kıza döndü. "Eh, hiç olmazsa bir fincan çay yaparsın belki."

Barry hole çıktığında Sollazo'nun yağmurluğunu asmakta olduğunu gördü. Mori ise oturma odasındaki şömineyi yakıyordu. Taş zeminli odaya birkaç halı serilmişti. Ortada altı iskemleli bir masa, ateşin iki yanında geniş koltuklar vardı, tavanlarsa ahşap kirişliydi. Konsolun üzerinde Meryem Ana'nın bir heykeli ve duvarda bir resim duruyordu.

"Dindar bir insan olduğunuzu bilmiyordum, Bay Barry."

"Karım öyleydi, huzur içinde yatsın. Fırsat bulduğu sabahlar ayine giderdi. Benim için çok kaygılanırdı, Bay Sollazo. Hareket içinde geçirdiğim o acımasız yıllar."

Başını salladı. "Onu çok üzdüm doğrusu."

"Dostlarımız neredeler?"

"Mutfakta. Merak etmeyin. Arka kapı kilitli ve fren kilidinin anahtarları da bende." Sesini yükseltti.

"Çay hazır mı?"

Suyun kaynamasını bekleyen Kathleen amcasına, "Hapını yuttun mu?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman sakinleş ve sakın sinirlerini bozma. Şu anda isteyeceğimiz en son şey senin hastalanıp yatmandır."

"Tamam, evlat, telaş etme."

Kathleen çayı hazırladı, iki fincan da kahve yaptı. Barry tam o anda seslendiğinden hepsini bir tepsiye yerleştirip içeri götürdü.

"Siz ikinize kahve," dedi Sollazo'ya. "Ama hazır kahveyle idare edeceksiniz."

Mori kahvesinden bir yudum aldı.

"İğrenç."

Barry güldü.

"Hayatta her istediğini elde edemezsin, evlat. Çayı denemelisin. İrlandalıların iyi yaptıkları iki şey vardır, viski ve çay."

Kathleen fincanları doldurdu. "Alın bakalım."

Barry fincanlardan birini alıp çayını yudumladı.

"Hah, bu iyi işte. Önce şunu içelim de, sonra işe başlarız."

Kathleen, amcası ve Sollazo masanın üzerine eğilip Barry'nin açtığı İrlanda haritasına baktılar.

"Burası şimdi bulunduğumuz yer olan Ballyburn. Şurası da Drumdonald ve Scotstown. Sizin karaya çıktığınız yer şurası. Şimdi ihtiyacım olan tek şey ***Irish Rose***'un koordinatları."

Ryan'a baktı. "Ne demiştin, Michael."

Ryan isteksizliğini ifade eden solgun bir yüzle koordinatları verdi. Barry'nin elinde bir cetvelle kalem vardı.

"Gördüğün gibi haritanın altında ve üstünde dereceler var, o yüzden çok kolay." Birbirini kesen iki çizgi çizdi. "İşte. Üç mil açıkta. Rathlin adasının hemen yakınında. Bunu biliyor muydun Michael?"

"Hava karanlıktı."

"Bir de bölgenin Deniz Kuvvetleri haritasına bakalım. Onlardan da bir tane var."

Bu yenisinin ölçeği daha büyüktü; Down kıyıları, Man adası ve İngiltere'nin kuzeybatı kıyılarını da kapsıyordu.

"İşte." Kalemi elinden attı. "On beş yirmi kulaç derinde yatıyor."

"Otuz ila kırk metre arası," dedi Sollazo."Hiç sorun değil."

Barry başını salladı.

"Amcanız dün gece telefon edip de gelmekte olduğunuzu bildirirken geminin yerini saptamak için ilk dalışı sizin yapacağınızı söyledi. Usta bir dalgıçmışsınız."

"Karayipler'de yıllardır dalarım." Sollazo omuzlarını silkti.

"Mori de dalar. Bu işi ikimiz rahatça becerebiliriz."

"Amcanız benden malzeme sağlamamı istedi. Bu işi halledecek adamı tanıyorum. Dublin eteklerinde oturur. Bugün öğleden sonra oraya bir gideriz diye düşünmüştüm."

"Olabilir. Mori dostlarımıza dadılık eder. Yalnız, silaha ihtiyacı olacak. Bunu halledebilir misiniz?"

"Eğer aramasını bilirseniz burada bir cephanelik vardır. Ben gerekeni yaparım."

"Canın cehenneme, bayım!" diye söylenen Kathleen Ryan odadan çıktı gitti.

V

Kilrea Koleji köyün dışındaki bir manastırın hemen yanındaydı. Bahçe akla gelebilecek her türlü bitki ve çiçekle donanmıştı. Dillon

kapının zilini çalınca içerde çınladığını duydular. Kapı bir an sonra açıldı ve karşılarında Liam Devlin belirdi.

Dillon'a İrlanda dilinde, "Demek geldin ha, namussuz!" dedi. Devlin, Hannah'a döndü.

"Sen de Ferguson'un sağ kolu, ünlü Başmüfettiş Hannah Bernstein olmalısın." Beğeniyle baktı kadına.

"Ferguson oldum olası şanslıydı zaten. Her neyse, *céad míle fáilte*, yani yüz binlerce kere hoşgeldiniz. İçeri buyrun."

Hannah şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı. Karşısında seksen beş yaşında yaşlı bir adam bulacağını sanıyordu, oysa Devlin saçlarında hâlâ biraz renk bulunan enerji ve yaşam dolu bir insandı. Üzerinde siyah ipekli gömlek ve son moda bir Armani pantolonu vardı. Gözleri, kadının o güne dek görmediği kadar maviydi ve ağzında Dillon'un o alaycı ifadesi vardı. Sanki ikisi de ciddiye alınmayacak kadar saçma olan bir dünyaya gülmekteydiler.

Oturma odası, şöminedeki ateşten maun mobilyalara ve duvardaki *Atkinson Grimshaw* tablolarına kadar Victorya çağını hatırlatan bir güzellikteydi. Devlin bir tepsiyle çayı getirdiğinde Hannah tabloları inceliyordu.

"Bunlar gerçek mi?"

"Evet, birkaç yıl önce akıllı bir yatırım yaptım. Grimshaw'u oldum olası severdim. Gece sahnelerine bayılırım. Whistle bir zamanlar her şeyi Grimshaw'dan öğrendiğini söylemişti."

"Büyükbabamda da bir tane var," dedi Hannah. "Thames Kıyılarında Gece."

"Oo, zevk sahibi bir insanmış. Ne iş yapar?"

"Hahamdır."

Devlin bir kahkaha attı. "Kız, hiç böyle lafım ağzıma tıkanmamıştı doğrusu."

Hannah'ın birden soluğu kesilir gibi olmuştu. Bu ne harika bir adamdı. Onun gibi olağanüstü bir insana pek az rastlamıştı. Devlin ateşin yanına oturdu.

"Demek şimdi İngilizlere çalışıyorsun, ha, Sean?"

"Evet."

"Bu sizin için bir sorun mu yaratıyor, Bay Devlin?" diye Hannah sordu.

"Bana Liam de, kızım. Hayır, ben pek çok şey olabilirim, ama ikiyüzlü değilim. Bir zamanlar ben de Ferguson için çalışmıştım."

Hannah'ın kaşları çatıldı. "Ama o bunu söylemedi."

"Söylemez. Belle adasındaki Fransız cezaevinde yatan Martin Brosnan adında Amerikalı-İrlandalı bir gencin kaçırılmasını istiyordu ve ben de Martin'in dostu olduğumdan hayır diyemedim." Dillon'a baktı. "Ve o senin dostun değildir, Sean. Bana Körfez Savaşında İngiliz Savaş Kabinesini havaya uçurmaya çalıştığın sırada işini bitirdiklerini sandıklarını söylemişti."

"Evet, ama benim üzerimde naylon ve titanyumdan yapılma bir yelek vardı, kurşunları o durdurdu."

Devlin güldü. "Bu herif dokuz canlıdır, kendisine bütün bildiklerimi öğretmişimdir." Başını salladı. "Biliyor musun, Sean, sen benim karanlık olan yanımsın."

"Liam, sen de benim iyi yanımsın."

Devlin bir an kaşlarını çattı, sonra kahkahalarla güldü.

"Sen oldum olası laf ustasıydın zaten. Neyse, biz işimize bakalım artık."

Ellerindeki bütün bilgilen gözden geçirdiler. Dillon soygunu ve ***Irish Rose*** ile yaptıkları yolculuğu yine en küçük ayrıntısına kadar anlattı. Sözü bitince Devlin elinde sigarasıyla bir süre kaşlarını çatarak düşündü.

"Pekâlâ. Birincisi, bu işe ***Garda***'nın karışmasını istemeyiz. Evet, onlar Ryan'ı tutuklayabilirler ve Amerikalılar iadesini isteyene kadar ellerinde tutabilirler. Hatta Kathleen'i, Sollazo'yu ve korumasını da suç ortağı olarak tutuklayabilirler. Ama bunların hiçbiri önemli değil. Önemli olan ***Irish Rose***'u bulmak ve altının yanlış amaçlar için kullanılmamasını sağlama almaktır."

"Peki, ne yapabiliriz?" diye Hannah sordu. "Yani Barry ve ***IRA*** da işin içindeyseler... "

Devlin kadının sözünü kesti.

"Sanmıyorum. Gerry Adams, Martin McGuinness ve ***Sinn Fein***'in Barış Sürecine büyük yatırımları var. Evet, ***Provo***'ların silahlarını bırakmaya ikna edilmeleri güç iştir, ama şu anda kimse karışıklık istemez ve politika da çok hassas bir dengedir." Başını salladı. "Hayır, sizinle iddiaya girerim ki, ***IRA*** *Ordu Konseyi*nin bu işten hiç haberi yoktur."

"Yani Barry bu işe kendi çıkarı için mi girdi?" diye sordu Hannah.

"Hayır, Jack gerçek bir yurtseverdir. Bence *Ordu Konseyi*'nin politik oyunun şu aşamasında bir karışıklık istemediğini çok iyi bildiği için bu olayı gizli tutmaya çalışacaktır."

"Peki, ne öneriyorsun?" diye Dillon sordu.

"Gidip bir kurmay başkanı ile konuşayım ve ağzını arayayım. Her gün öğle yemeğini yediği yeri biliyorum."

"O sizinle görüşür mü?" diye sordu Hannah.

Devlin bir kahkaha attı.

"Benimle hepsi konuşurlar, kızım, ben yaşayan efsaneyim ve bu çok yararlı olabilir. Ama aynı şey sizin için söylenemez."

Dillon'a döndü. "Barış zamanı, ama seni İngilizler hesabına çalışan bir hain olarak görenler de azınlıkta değil. Bir kurşunda işini bitirmek isteyen çok kişi vardır."

"Doğru."

"Sen başmüfettişi köyde Casey'e götür, bir yemek yiyin. Sonra görüşürüz."

Liam Devlin öğleden sonra Irish Hussar adındaki meyhaneye girdiğinde içersi yarı yarıya doluydu. ***IRA*** Kurmay Başkanı Colum O'Brien bir uçta, önünde bira kadehi ve lezzetli görünen bir tabak yemekle oturmaktaydı. Peçetesini boynunun altına sıkıştırmıştı.

"Utan, utan, Colum," dedi Devlin. "Bir İngiliz yemeği olan Lancashire Hot Pot yiyorsun, ha?"

O'Brien başını kaldırdı ve gerçek bir hoşnutlukla gülümsedi.

"Liam, seni namussuz. Burada ne işin var?"

"Bir iş için gelmiştim ve yemek de yemem gerek." Yanlarına gelen genç kadına, "Senin adamın yediğinden istiyorum," dedi. "Ve ona kocaman bir Bushmills viskisi getir," diye atıldı O'Brien. "Liam Devlin her şeyin en iyisine layıktır."

Genç kadın şaşırmıştı.

"Siz Liam Devlin misiniz? Çocukluğumdan beri hep adınızı duymuşumdur. Sizi öldü sanıyordum."

"Eh, işte bunun üzerine başka bir şey söylenemez," diyerek güldü Devlin.

"Haydi, kız koş ve Bushmill'imi getir bakalım."

Devlin ancak yemeklerini bitirip çaylarını içerken politika konusunu açtı.

"Barış Sürecinde durum ne?" diye sordu.

"Hâlâ tıkalı," dedi O'Brien. "Lanet İngiliz hükümeti bütün silahlarımızı teslim etmemizi istiyor, Liam. Bu kadarı da fazla yani. Sanki öteki tarafın yığınak yaptığını bilmiyorlar mı?"

"Gerry Adams ve McGuinness'i düzenli olarak görüyorsundur herhalde. Ne haberler var?"

"Umut, Liam. Gerry ile Martin'in bu barışı istemediklerini düşünen aklını kaçırmıştır. Ama onlar şerefli bir barış istiyorlar."

"Peki, ya ***Loyalist***ler ne diyorlar?"

"O biraz güç işte. İngiliz hükümetinin kendilerini sattığını ya da satacaklarını düşünüyorlar ve bunda da bir gerçek payı yok değil. Ancak zamanı geldiğinde, birleşik bir İrlanda'da yerlerini alacakları günün geleceğini bilmeliler. Bu da değişiklik gerektirecek."

"Katoliklerde de," dedi Devlin.

"Her neyse, eski savaşçılar durumu nasıl görüyorlar peki? Jack Barry bugünlerde neler yapıyor?"

"Emekli olup Barış Sürecinde yer almadığı için pek bir şey yapmıyor. Ara sıra görüşürüz. Karısının öldüğünü biliyor muydun?"

"Evet, duymuştum. Kendisi hâlâ parkın oradaki Abbey Caddesinde mi?"

"Bildiğim kadarıyla. Zamanını nasıl geçirdiğini bilemiyorum doğrusu."

"O da benim gibi inzivaya çekildi." Devlin ayağa kalktı. "Eh, bu sohbetten çok hoşlandım, Colum. Bizim de günümüz gelecek derdik. Gelmiş olduğunu umalım."

Devlin, Jack Barry'nin Abbey Caddesindeki evini ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu. Ama sokağa girince birden her şeyi hatırladı ve evi kolayca buldu. Zili çalıp bekledi. Barry ile ***Irish Rose*** hakkında konuşmaya niyeti yoktu. Geçerken uğramış olan eski bir dosttu sadece. Ama düşkırıklığına uğramıştı. Arka taraftaki küçük bahçeye gidip mutfak penceresinden içeri baktı.

Bir ses, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sorunca arkasına döndü. Yandaki evde genç bir kadın ipten çamaşırları topluyordu.

Devlin gülümsedi. "Jack Barry'ye bakmıştım."

"Bu sabah erkenden büyük bir steyşın vagona binerken gördüm. Her zaman sokağa park eder. Araba orada değilse bir yere gitmiştir.

Önemli miydi?"

"Yok canım. Geçerken uğramış eski bir arkadaş sadece. Demek nerede olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Çoğunlukla evdedir. Sevimli bir adam. Öğretmendi, sonra karısı öldü. Hafta sonları yazlıklarına giderlerdi. Bir evleri falan vardı."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ne yazık ki, hayır."

"Eh, gelirse Charlie Black'in aradığını söylersiniz." Devlin arabasına döndü.

Kadının o sevimli adamın gerçekte kim olduğunu bilseydi ne söyleyeceğini düşünerek oradan uzaklaştı.

V

Dublin'in dışındaki deponun adı **DENİZATI TEÇHİZAT**'tı. Sahibi orta yaşlı, saçları dökülmüş, bira içmekten göbek salmış Tony Bradley adında biriydi. Gençliğinde ***IRA*** eylemcisi olan adamın Dublin'den elli mil uzaktaki Portlaoise Cezaevinde geçirdiği beş yıl, bu ateşini söndürmüştü. Ancak hâlâ Cumhuriyetçilerin davasına sadıktı ve girişimlerini desteklerdi. Dalgıçlık yaptığı Kuzey Denizi petrol kuyularından dönüp de Denizatı'nı kurduğu zamanlar dava uğruna çok para toplamıştı. Depoda her tür dalma teçhizatı vardı. Bradley sipariş kağıdıyla kalemini eline alarak, "Seni gördüğüme sevindim, Jack," dedi. "Benim için bir onurdur bu."

"Son olarak çiftliğimde geçirdiğim bir hafta sonu Ballyburn'deki meyhanede karşılaşmıştık," dedi Barry.

"Oradan geçiyor olmam doğrusu benim için büyük bir şanstı. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dostum Bay Sallazo'nun birkaç dalma aletine ihtiyacı var. Sen satış dışında malzeme de kiralıyorsun, değil mi?"

"Elbette." Bradley, Sollazo'ya döndü. "Siz ihtiyaçlarınızı bana bildirin, ben gerekeni yaparım."

"Her şeyden iki tane," dedi Sollazo. "Biri büyük biri orta boy olmak üzere maskeler, dalgıç giysileri, başlıklar, paletler, eldivenler, her birinde altı kilo ağırlık olan kemerler, regülatörler ve dört tüp. Ha, iki tane de Orca dalgıç bilgisayarı."

Barry'ye döndü. "Bunlar ne kadar derinlikte olduğunu, ne kadar zamanın kaldığını ve ne zaman yüzeye çıkman gerektiğini gösterirler."

"Çok iyi," dedi Bradley. "Jack, kapıları açayım, arabanı içeri sok, burada yükleriz."

Sollazo her malzemeyi tek tek incelerken Barry de yanında duruyordu.

"Çok dikkatlisiniz," dedi.

Sollazo omuzlarını silkti.

"İki yüz on beş dalış yapmış olmama karşın her zaman böyleyimdir. Sadece aptallıkları yüzünden yılda kaç kişinin dalış yaparken öldüğünü bir bilseniz." Gülümsedi. "Biliyorsunuz, Bay Barry, zaten denizin dibinde olmamamız gerekir."

Bradley ile adamı malzemeyi yükleme işini tamamlamışlardı.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Sualtı lambaları," dedi Sollazo.

"Sorun değil." Bradley bir yığının arasından iki karton kutu çıkardı.

"Kraliyet Donanmasının kullandığı halojen lambalar. Uzun ömürlü piller."

Onları da arabaya yerleştirdikten sonra ellerini beline dayayıp kaşlarını çattı.

"Eksik bir şey var." Birden gülümsedi.

"Tamam, buldum." Koşup dize bağlanacak kılıflarıyla iki dalgıç bıçağı getirdi. "Şimdi oldu sanırım."

"Bir şey daha var," dedi Barry. "***Seyir Ustası*** diye bir alet vardı."

"Hâlâ var. Yeni modeli."

"Görebilir miyiz?" dedi Sollazo.

"Elbette." Bradley gidip birkaç dakika sonra kara bir kutuyla döndü.

Kutudan ***Seyir Ustası***'nı çıkardı. "İşte."

Sollazo aletin üzerindeki düğmelere ve küçük ekrana baktı. Barry'ye sorgu dolu bir ifadeyle bakınca İrlandalı, "Örneğin denizdeki bir batık için koordinatları verirsem ne olur?" diye sordu.

"Ondan sonrası modern teknolojinin başarısıdır," dedi Bradley. "Bu elkitabında her şey yazıyor, çok basittir."

"Gerek yok," dedi Sollazo. "Ben size koordinatları vereyim, siz yazın bakalım ne olacak."

Sollazo cebinden not defterini çıkarıp Bradley'e ***Irish Rose***'un yerini yazdırdı. Rakamlar ekranda göründü.

"Doğru olup olmadığını kontrol edin," dedi Bradley.

Sollazo kontrol etti. "Tamam."

"Güzel." Bradley mavi düğmeye bastı.

"Şimdi beklemede. Kırmızı düğmeye basarak harekete geçirirsiniz. Ağır ve monoton bir ses duyarsınız. Tam yerine vardığınızda ses hızlanır. Mavi düğmeye basarak kapatırsınız."

"Tony, faturayı bana Abbey Caddesine gönder," dedi Barry.

"Olur, parayı da malzemeyi geri getirdiğinde ödersin, Jack."

Sollazo, "Şimdiye kadar sözünü etmediğimiz tek şey bir tekne," dedi.

"Onun da gereğine bakılıyor. Scotstown küçük bir balıkçı köyüdür. Orada ***Loyalist*** adında bir meyhane var. Ama adı gibi değildir. Sahibi Kevin Stringer bizden biridir. Dillon, ***Irish Rose***'dan sonra sığınmak için oraya gitmişti. Kevin'le konuştum, bize uygun bir şey bulmuş. Yarın oraya gideriz. Malzemeyi de götürürüz. Tekne işinize yararsa Kevin hepsini oraya yerleştirir, biz de daha sonra geliriz. Enkazda yol açmak için gerekebilir, ben biraz ***Semtex*** ile kalem fünye de alırım."

"Sonra?"

"Ertesi gün kız ve Ryan da dahil, hepimiz oraya gideriz, sonra da o lanet gemiyi buluruz."

"Sence bulacak mıyız?"

"Ben hep umutluyumdur," dedi Jack Barry.

Devlin, Kilrea'ya döndüğünde akşam olmak üzereydi. Eve girdiğinde Dillon şöminenin yanında uzanmış, gözleri kapalı yatıyordu, Hannah da bir kitap okumaktaydı.

İçeri giren adamın yorgunluğunu farkedince Hannah hemen ayağa fırladı.

"Size bir fincan çay getireyim."

"Çok iyi olur."

Devlin bir koltuğa otururken Dillon doğruldu.

"Ne oldu?"

"Şimdiki Kurmay Başkanı Colum O'Brien'i gördüm. Onun bildiği kadarıyla Jack Barry herhangi bir şeye kalkışmış değil. Başka kaynaklardan da araştırma yaptım ve bir kısmının sonucunu yarın alacağım."

"Demek böyle?"

"Şu anda." Hannah çayı getirince Devlin de oturduğu yerde doğruldu. "Kız, sen harikasın." Fincanı aldı. "Şunu içip bir banyo yapar, sonra da sizi yemeğe götürürüm."

V

Sollazo ile Barry çiftliğe döndüklerinde Mori oturma odasına kitap okuyordu.

"Çok esaslı bir şey," dedi. "İrlanda Azizleri Tarihi. Bu heriflerin yanında Mafya anaokulu gibi kalıyor."

"Neredeler?" diye sordu Sollazo.

"Mutfakta. Kız yemek yapıyor. Amcası bahçede patates ve havuç sökerken yağmur altında başında bekledim. Kız da seradan salatalık, marul ve domates aldı. İşe yarıyor doğrusu."

"Bildiğim kadarıyla üç kişi öldürmüştür," dedi Barry.

Sollazo mutfağa girdi. İçersi mis gibi kokuyordu. Kathleen ocağın başında duruyor, Ryan da masada salata hazırlıyordu.

"Çok çeşitli yetenekleri olan bir kadın," dedi Sollazo.

"Ne demezsin, bayım," dedi kız.

V

Masasının başında telefonla konuşan Ferguson, "Dillon'la konuştum," dedi. "Devlin araştırmaya başlamış, ama şimdiye kadar

bir sonuç alamamış."

Beyaz Saray bodrumundaki Blake Johnson, "Bir sonuç ummak için çok erken," dedi. "Bildiğin gibi başkan bu konuyla yakından ilgileniyor. Beni durumdan sık sık haberdar edin, general."

"Elbette."

Yerel meyhanenin gözde müşterilerinden olan Devlin'e lokantanın köşesindeki en iyi bölme verilmişti. Yemek lezzetli, şampanya kabul edilebilir düzeydeydi ve konuşma Hannah Bernstein'ın yıllardır duymadığı kadar ilginçti.

Devlin, "Demek büyükbaban haham, baban cerrahi profesörüydü ve sen de Cambridge Üniversitesine gittin?" dedi. "Bu taşınmayacak kadar ağır bir yük ve sen polis oldun? Bunu nasıl basardın?"

"Benim için değeri olan bir iş yapmak istiyordum. Para sorun değildi. Param çoktur."

"Tanrım, mavi üniformanla devriye gezişin görülecek bir manzaraydı herhalde."

"Cinsiyet ayrımcılığı yapmayın, Bay Devlin."

"Liam de bana. Ama senin gibi iyi bir Yahudi kızı. Yani demek istediğim, evlenip çocuk sahibi olmak istemedin mi?"

"Bu iyi Yahudi kızı, Norah Bell'i öldürmüştür," dedi Dillon.

Devlin'in gülümsemesi dondu. "Protestan davasının ileri gelenlerindendi o."

"Ben de sevgilisi Ahern'i öldürdüm," dedi Dillon. "Londra'da ABD başkanını havaya uçuracaklardı."

Hannah biraz gergin görünüyordu. Devlin elini kızın elinin üzerine koydu.

"Bunda senin suçun yok, kızım," dedi. "Yaşadığımız dünya böyle. Haydi, uykumu getirmesi için bir kadeh Bushmill içelim, sonra da eve dönelim."

Barmene seslenip siparişleri verdi, sonra gülümseyerek dönerken birden kaşlarını çattı.

"Aklıma bir şey geldi."

"Ne?" diye sordu Dillon.

"***Irish Rose***'un enkazını arayacaklardır."

"Doğru. Down kıyılarında bir yerde. Drumdonald ile Scotstown arasında bir yerde karaya çıkmıştık."

"Onu demiyorum. Enkazı aramaya gideceklerdir ki, bu da bir tekne kiralamak demektir. Ama daha önemlisi, dalma araç gereci gerekecektir, değil mi?"

Dillon başını salladı. "Elbette."

"Ve duyduğuma göre sen bugünlerde bu alanda uzmanmışsın."

"Eh, payıma düşeni yapmışımdır. Nereye varmak istiyorsun?"

"O malzemeyi bir yerden bulmaları gerek ve Dublin'de bu işi yapan çok yer yoktur. Dublin'in dışında Tony Bradley adında eski bir ***IRA***'lının Denizatı diye bir deposu olduğunu söylesem? Jack Barry'nin yanında çalışmış ve Portlaoise Cezaevinde beş yıl yatmıştır. Eğer Jack Barry olsaydın ve dalgıç malzemesine ihtiyaç duysaydın nereye giderdin?"

"Denizatı'na," dedi Hannah Bernstein.

Devlin gülümseyerek kadehini kaldırdı.

"Sabah ilk iş olarak oraya gideceğiz. Bekleyen derviş muradına ermiş."

ON ÜÇ

Tony Bradley ertesi sabah arabasını Denizatı Teçhizat önündeki otoparka soktuğunda saat sekiz buçuktu. Personel saat dokuzdan önce gelmese de, kendisi erken gelmekten hoşlanırdı. Çevredeki diğer işyerlerinin arabaları önceden gelmişlerdi. Bradley deponun yana açılan büyük kapılarının içindeki küçük kapıyı aralarken arkasından bir ses duydu.

"Sen iyi bir insansın, Tony."

Bradley dönünce arkasında üç kişi gördü ve aralarındaki Devlin'i tanıdı.

"Aman Tanrım, Liam Devlin."

"Ve eski bir dost daha. Herhalde Sean Dillon'u unutmuş değilsin."

Bradley birden midesini düğümleyen bir korku hissetti.

"Sean, görüşmeyen uzun zaman oldu."

Sonra Hannah'a döndü. "Siz kimsiniz?"

"O da bizimle birlikte," diyen Dillon adamı kapıdan içeri iteledi. Bradley iyice korkmuştu.

"Ben bir şey yapmadım," dedi. "Ne oluyor?"

"Otur." Dillon adamı sandıklardan birine doğru itti.

"Bir iki soru soracağız sadece," dedi Devlin. "Jack Barry buradaydı."

Soruyu sanki bildiği bir şeyi söylermiş gibi sormuştu. Bunda başarılı da oldu.

"Evet," dedi Bradley. "Dün öğleden sonra."

"Dalgıç malzemesi mi aldı?"

"Evet, Bay Sollazo adında bir Amerikalıyla geldi. Uzman olan oydu. Pek çok malzeme kiraladı. Arada Jack olduğu için örgütün bir işi olduğunu tahmin ettim."

"Korkarım ki, değildi," dedi Devlin. "Jack biraz yaramazlığa kalkıştı. Hayırlı bir iş peşinde değil de diyebilirsin. Colum O'Brien ve *Ordu Konseyi* pek memnun olmayacaklar."

"Ama ben bunu bilemezdim ki!"

"Başın dertte, oğlum," dedi Devlin. "O yüzden durumunu değiştirsen iyi olur. Colum O'Brien senin bu işe karıştığını bilmediğinden belki de sana yardım edebilirim."

"Ne isterseniz yaparım," diyerek inledi Bradley.

Devin, Dillon'a döndü. "Dalma uzmanı sensin."

Dillon bir sigara yakarak Bradley'e, "Bana neler aldıklarını söyle," dedi.

Bradley listeyi hatırladığı kadarıyla saydı.

"Hepsi bu kadar sanırım. Ama hayır, ***Seyir Ustası***'nı unutuyordum. Onlara yeni modelden verdim."

"Ve kullanmasını öğrettin."

"Daha da ötesi. Amerikalı bana bazı koordinatlar verdi, onları makineye girdim. Bu aletler tıpkı telsiz gibidirler. Sizi doğruca o noktaya götürürler."

Hannah, "O nokta neresiydi?" diye atıldı.

"Ne bileyim ben, sadece bazı rakamlardı. Bildiğim her şeyi anlattım işte."

"Tabii buradan çıktıkları zaman nereye gideceklerini söylemediler," dedi Devlin.

"Barry, Abbey Caddesinde oturur, bunu herkes bilir."

"Ama şimdi orada değil," dedi Devlin. "Başka nerede olabilir?"

"Ne bileyim ben?"

Dillon susturuculu tabancasını çıkardı.

"Sol dizine yiyeceğin bir kurşun acaba belleğini çalıştırır mı, merak ediyorum doğrusu."

"Tanrı aşkına, Sean." Bradley birden hatırlamıştı.

"Bir dakika. Jack Barry'yi en son Ballyburn'de bir meyhanede görmüştüm. Dundalk'tan geliyordum ve içki içmek için durmuştum, o da barın bir köşesindeydi."

"Sonra ne oldu?"

"Biraz çene çaldık, bana köyün hemen dışında bir çiftliği olduğunu söyledi. Yürüyecekti ama ben arabamla götürdüm. Eski, harap bir yerdi. Karısının ölümünden sonra pek kullanmadığını söyledi. Onu bırakırken kapıdaki tabelayı görmüştüm.

VİCTORYA ÇİFTLİĞİ

İngiliz Kraliyet Ailesinin adı olduğu için şakalaşmıştık, oradan hatırlıyorum."

Adam ter içinde kalmıştı. "Pek güç değilmiş, ha?" dedi Devlin.

"Bu anlattıkların gerçek değilse, o sol dizkapağının işini bitirmek için döneceğim, bilmiş ol," dedi Dillon.

Devlin gülümseyerek Bradley'i kucakladı.

"Haydi, öyle somurtma, Tony. Böyle bir şey hiç olmayabilir, ama Barry'yi ararsan veya bu olanlardan herhangi birine söz edersen Dillon çok kızaçaktır ve bunun ne anlama geldiğini bildiğine eminim."

"Ağzımı bile açmam, yemin ediyorum."

"Sen iyi bir insansın," diyen Devlin de diğerlerinin ardından dışarı çıktı.

Victorya Çiftliğinde hep birlikte mutfakta kahvaltıya oturdular. Kahvaltı bitince Kathleen'in bulaşıkları toplamasına yardım eden Mori oldu. Amcası, Barry ve Sollazo ile dışarı çıkmıştı. Kathleen, Mori'nin kendisine sulanmasını bekliyordu ve ona göre hazırlanmıştı. Ama adam evyeyi sıcak suyla doldurup kirli tabakları içine yerleştirdi.

"Bırak biraz dursunlar, o zaman işin kolaylaşır."

"Sana ne oldu böyle?"

Mori güldü. "Babamın Palermo'da bir lokantası vardı. Çocukken hep orada mutfakta çalışırdım. Daha sonra da garsonluk yaptım."

"Sonra da silaha başladın."

Mori omuzlarını silkti. "Parası daha iyiydi."

Kathleen oturma odasına gittiğinde üç adamı harita başında buldu.

"Tamam," diyordu Barry. "Dundalk'a gidip oradan sınırı geçeceğiz. Barış konuşmaları başladığından beri orası pek sakin. Artık rahatça geçip gidebilirsiniz."

"Sonra da Scotstown'a," dedi Sollazo.

"Evet. İki saat, en fazla iki buçuk saatte oradayız."

"Kim?" diye sordu Kathleen.

"Sollazo ile ben," dedi Barry.

"Sen burada Mori'nin yanında kalabilirsin. Bay Sollazo ile ben dalma malzemesiyle Scotstown'a gideceğiz. ***Loyalist***'teki Kevin Stringer uygun bir tekne bulmuş. Ona bakacağız. Eğer işimize yararsa Kevin malzemeyi yerleştirir, biz de döneriz. Saat beşte burada oluruz herhalde."

Kathleen öfkeyle adama baktıktan sonra amcasına döndü. Ryan omuzlarını silkti.

"Her iş oluruna varır, Kathleen."

"İşler yolundaysa, sabaha hep birlikte Scotstown'a gideceğiz," dedi Barry.

V

Toyota, Ballyburn'ün dışındaki tepeden aşağı indi. Dillon frene bastı.

VİCTORYA ÇİFTLİĞİ

tabelası hemen önlerindeydi.

"Yan tarafa çek," dedi Devlin. "Torpido gözünde bir dürbün var. Hele bir bakayım."

Devlin dışarı çıkıp dürbünle çiftliğe baktığı anda kapı açıldı ve Barry, Sollazo, Mori ve Ryan'lar göründüler.

"Hepsi birarada," dedi Devlin. "En önde Jack Barry. Şuna bak, Sean."

Dillon dürbünü alıp baktı. "Barry, Michael ve tatlı Kathleen."

Dillon, Toyota'dan inen Hannah'a uzattı dürbünü. Kadın baktı.

"Diğerleri Sollazo ile koruması Giovanni Mori," dedi Hannah. "Blake Johnson fotoğraflarını fakslamıştı."

Birden gerginleşti. "Barry ile Sollazo, steyşın vagona biniyorlar. Diğerleri içeri giriyorlar."

"Çabuk gidelim buradan," dedi Devlin.

Arabaya atladılar, Dillon hemen bir yan yola saptı ve durdu.

"Hele biraz bekleyelim, bakalım bu tarafa mı gelecekler. Eğer gelmezlerse, dönüp yetişirim."

Arka camdan bakan Hannah, "Gidiyorlar," dedi.

"Talihimiz varsa hepimizin istediği yere gidiyorlardır," dedi Devlin. "Haydi bakalım, Sean."

Dillon arabayı geriden izliyor, yoldaki trafiğin çokluğu da kendilerine yardımcı oluyordu. Drogheda yirmi mil ötedeydi, ondan yirmi mil sonra da Dundalk geliyordu. Yola çıktıktan yaklaşık bir saat sonra kente girdiler.

"Az sonra sınıra geleceğiz," dedi Devlin. "Eğer Down kıyılarına gideceksek Warrenpoint'ten geçeceğiz."

"Oradan da ***Irish Rose*** battıktan sonra çıktığımız bölge olan Drumdonald ve Scotstown'a varacağız," dedi Dillon.

"Scotstown'da gittiğin meyhanenin adı neydi?" diye Hannah sordu.

"***Loyalist***. Meyhaneyi işleten Kevin Stringer, yıllarca Barry için çalışmıştır."

Kaşlarını çatıp Devlin'e döndü. "Buna ne dersin?"

"Umut verici. Göreceğiz. Ben şimdi biraz kestireceğim, siz gençler gözünüzü dört açın."

Warrenpoint'ten sonra trafik azalmıştı ama yine de, eğer arkada kalmaya devam ederlerse, kendilerini gizleyecek kadar araba ve kamyon vardı. Mourne dağlarından gelen bir de yağmur başlamıştı. Devlin.

"Şarkıda dediği gibi, denize kadar süpürüp geliyor," dedi. "Esaslı bir manzara."

"Gerçekten öyle," dedi Hannah.

Önlerinde iki araba ile büyük bir kamyon, onun önünde de steyşın vagon vardı.

"Eğer Scotstown'a ya da öyle bir yere gidiyorsak bir sorun var," dedi Devlin. "Bu kıyıda sadece balıkçı köyleri vardır, bir iskele ve bir iki tekne. Yabancılar hemen göze batar."

"Bekleyip göreceğiz," dedi Dillon.

Yağmur şiddetli bir sağanağa dönüşmüştü. Steyşın vagonun direksiyonundan Barry bir küfür savurdu.

"Bu memleketin laneti de bu işte."

"Çok doğru," diye Sollazo atıldı.

"Kiikeel'e yaklaşıyoruz. Kasabayı geçmeden hemen önce büyük bir kafe vardır. Sizi bilmem ama çayla sandviç şimdi iyi giderdi."

"Bana göre hava hoş," dedi Sollazo.

Birkaç dakika sonra Barry arabayı otoparka soktu. Lokanta otoparkın öteki uçundaydı. Arabayı park edip yağmur altında koşarak içeri girdiler. Dillon, Toyota'yı iki kamyon arasına sokup motoru kapattı.

Hannah, "Ben içeri bir girip bakayım," dedi. "Zaten tuvalete gitmem gerek."

Arabadan inip koştu.

"Sevimli bir kız," dedi Devlin.

"Bir keresinde benim hayatımı kurtardı ve bunu yaparken bir de kurşun yedi."

"Vay canına! Hem de böyle hoş bir Yahudi kızı, ha?"

"Ferguson bana onun söylediği bir şeyi anlatmıştı," diye Dillon devam etti. "Norah Bell'i öldürdükten sonra. Norah sırtımdan iki kere bıçaklamıştı beni. Hannah, ben iyi bir Yahudi kızı değilim. Ben eski kafalı bir Yahudi kızıyım, demiş."

Devlin güldü. "Tanrı yardımcımız olsun, yetmiş beş yaşında olmasaydım ona âşık olurdum."

"Yetmiş beş mi? Sen de büyük yalancıymışsın ama."

Hannah gelip arabadan içeri eğildi.

"Yerleşmişler. Barry'nin garsona sipariş verdiğini gördüm. Bak, Liam gittiğimiz her yerde göze batacağımızı söylediğini düşündüm. Bu benden çok senin için geçerli olabilir. Örneğin, eğer Scotstown'a gidersek bu Kevin Stringer seni tanıyabilir Sean, hatta seni de, Liam."

"Beni tanıyabilir," dedi Devlin. "Ben buralarda iyi tanınırdım, özellikle de bölgede doğduğum için." Yüzünü buruşturdu. "Yaşayan efsane olmak da kimi zaman baş belası doğrusu."

"Ben efsane filan değilim," dedi Hannah. "Bir İngiliz turisti olabilirim. Garajda kiralık araba tabelası var. Şu omuz çantamı ver de, gidip neler yapabileceğime bir bakayım. Ben hazır olmadan önce dostlarımız oradan çıkarlarsa siz onları izleyin. Ben Drumdonald ve Scotstown'a doğru kıyı yolunu izlerim. Sizi bulurum."

Devlin kadına çantasını uzattı. "Haydi, git bakalım, kızım."

V

Garajda arabaların tamirinde çalışan bir ustayla, garajın camlı bölmesinde oturan kasketli biri vardı. Adam kalkıp Hannah'ın yanına geldi.

"Adım Patrick Murphy. Ne istemiştiniz, hanımefendi?"

"Arkadaşlarla dolaşıyorduk ama onların Belfast'a dönmeleri gerekti. Warrenpoint'de biri araba kiraladığınızı söylediği için beni burada bıraktılar."

"Kiralıyorum, efendim. Ne kadarlık istiyordunuz?"

"İki üç günlüğüne. Down kıyılarında dolaşmak istiyordum. Bana yardımcı olabilir miydiniz?"

"Eh, lüks bir şey istemiyorsanız ayarlayabilirim. Fransızlara karşı değilseniz şurada bir Renault arabam var."

"Olabilir."

Hannah adamın ardından yürüyüp arabaya baktı.

"Kontroldan geçmiş ve deposu doludur," dedi adam.

"Çok İyi." Hannah hikâyesini biraz süsledi. "Buraya döndüğümde Belfast'a gitmem gerekecek."

"Sorun değil. Bir taksi servisi işletiyorum. Sizi Warrenpoint'e götürürüz. Oradan trene binersiniz. Şimdi, bana işlem yapabilmem için ehliyetinizi vermeniz gerekiyor. Ücreti nasıl ödeyeceksiniz?"

Hannah cüzdanından ehliyetini çıkardı, kredi kartlarına baktı. "American Express uygun mu?"

"Elbette."

V

Barry ile Sollazo steyşın vagona doğru yürürlerken Hannah da arabayla garajdan çıkmıştı. Toyota'nın arkasına geçerek hafifçe kornaya bastı. Dillon dönüp elini kaldırdı ve gitmesini işaret etti. Steyşın vagon yola çıktığı anda Hannah da kamyonların arasından sıyrıldı, Toyota da onun arkasına düştü.

Scotstown otuz kırk evlik, bir iskelesi ve sekiz on balıkçı teknesi olan sisler içinde bir yerdi. Köye bakan bir tepenin üstü koruluktu. Hannah arabayı yol kenarına çekip aşağıya bakınca steyşın vagonun bir meyhanenin otoparkına girmekte olduğunu gördü. Toyota da bu sırada arkasında durmuş, Devlin'le Liam inip yanına gelmişlerdi.

"Buraya gelmeyeli, çok zaman oldu," dedi Dillon. "Ama haklıymışım.

Aşağıdaki ***Loyalist*** ve Kevin Stringer hâlâ oradaysa Jack Barry'nin adamı demektir."

"Bir de limana bakalım." Devlin dürbünü gözlerine götürdü. "Fazla bir şey yok, sadece balıkçı tekneleri. Hayır, bir dakika. Orada demirlemiş motorlu bir tekne var. On on iki metrelik, gri. Bana ciddi bir iş gibi geldi. Bir bak hele."

Dillon dürbünle baktı. "Haklı olabilirsin."

"Mutlaka."

Hannah alıp baktı. "Haklısın, Liam, ama buna daha yakından bakmak gerek. Ben gidip turist numarasına başlayayım. Zaten çayla sandviç çekiyordu canım. ***Loyalist***'i bir deneyeyim."

"Biz açlıktan ölürken mi?" dedi Dillon.

"O da senin şanssızlığın, Dillon." Kadın arabaya binip gitti.

Loyalist'in arka salonunda Kevin Stringer, Bârry'yi kucakladı.

"Jack, seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Kevin. Bu benim iş arkadaşım New York'lu Bay Sollazo. Bize tekne buldun mu?"

"Elbette. Bir dostumun köpekbalığı avlamak için aldığı Avenger adlı bir tekne. Ama köpekbalıkları kıyıdan uzaklaştılar artık."

Sollazo bir kahkaha attı. "Bundan hoşlandım işte."

"Ne kadar açılacaksınız?" diye sordu Stringer.

"Rathlin adasına kadar. Orada şimdilerde oturan var mı?"

"Yıllardır kimse yok."

"Ne kadar uzaktadır?"

"Sadece üç dört mil."

"İyi, oraya da bir bakarız."

"Önce İçki içip biraz yemek yiyin."

"Demek artık yemek işine de girdin?"

"Hepimiz geçimimizi sağlamak için bir şeyler yapmak zorundayız, Jack. Barış Süreciyle birlikte her şey değişiyor. Turistler gelmeye başladılar. Bay Sollazo gibi Amerikalılar. Burada yedi odam var. Yazları çoğu hafta doluyum. Neyse, gelin de bir şeyler yiyin şimdi. Ülkenin en iyi İrlanda güveci bendedir."

Barry ile Sollazo pencere önünde oturup yemeklerini yediler. Barın öteki yanında Hannah Bernstein da barmene heyecanlı turist rolünü başarıyla, oynamaktaydı.

"Sadece sandviç yiyebilir miyim?"

Kevin Stringer hemen bu yeni turistin yanına koştu.

"Elbette."

"Bir de salata, lütfen."

"Sorun değil. Turist misiniz?"

"Evet."

"İçki olarak ne isterdiniz?"

"Bir votka tonik iyi olurdu."

"Hemen geliyor. Siz buyrun oturun."

Kapının yanında gazeteler vardı. Hannah birini alıp odanın öteki ucuna yürüdü. Barry'nin sırtı dönük olduğu için kadını gören Sollazo oldu. Esaslı, diye düşündü. Çok garip bir şeydi ama oldum olası gözlüklü kadınlardan hoşlanırdı.

Sollazo, Barry ve Stringer bir saat sonra limana gittiler. İskeleye bağlı dıştan takma motorlu şişme bir yeşil bota bindiler.

"Gidelim," dedi Stringer.

Motoru çalıştırdı. Hannah da gezinmekte olduğu rıhtım boyundan onları izledi.

Devlin de olayı dürbünüyle seyretmekteydi. "Haklıymışım," dedi. "O tekneye doğru yaklaşıyorlar."

Başını salladı. "Şimdi de biniyorlar. Bak."

Dillon tekneye binen üç adamdan sonra dürbünü Hannah Bernstein'a çevirdi.

"Dikkatli ol, kızım, çok dikkatli ol."

V

Avengerde Barry ve Solazzo, Stringer'in ardında tekneyi geziyorlardı.

"Bir kamara, iki ranza, iki ranza daha alabilen sıralı bir salon, mutfak, tuvalet. Bu kadar işte."

"Tekne çok daha iyi günler görmüş gibi," dedi Solazzo.

"Gösteriş her şey demek değildir. Eski görünür ama gövdesi çeliktir ve Akerboon tarafından yapılmıştır. Penta benzin motoru, çift uskur. Yirmi beş deniz mili yapar. Derinlik ölçeri, radarı, otomatik dümeni vardır."

Barry, Solazzo'ya döndü. "Memnun musun?"

"Fena değil."

Barry, Stringer'e dönüp başını salladı.

"Tamam, Kevin. Arabamızı senin garajda boşaltırız. Sen sonra malzemeyi tekneye yüklersin. Biz Dublin'e döneceğiz. Yarın öğleden önce gelip denize açılırız."

"Tamam, Jack."

Güverteye döndüler, Solazzo şişme bota atladı.

"Bu önemli bir şey değil mi, Jack?" diye Stringer heyecanla sordu. "Hareket için yani? Eski günler dönüyor mu?"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, Kevin," dedi Barry. "Barışın canı cehenneme."

Hannah tepenin üzerindeki Toyota'nın yanında durup arabadan inerken.

"Tekneden dönüp meyhaneye girdiler," dedi.

Dillon dürbünü gözlerine götürdü. "Steyşın yoja çıktı. Önemi yok, gidecekleri bir tek yol var. Onları yakalayabiliriz."

"Eğer gidiyorlarsa, geri dönecekler demek," dedi Devlin.

"Ben de onları karşılamak üzere burada olacağım," dedi Hannah. "Liam, arabanda herhangi bir çanta var mı?"

"Doğrusunu istersen, var." Devlin, Toyota'nın arkasından büyük bir valiz çıkardı. "Ama boş."

"Önemi yok. ***Loyalist***'te turist olarak kalacağım. Geri döneceklerdir."

"Ve arkalarında biz olacağız," dedi Dillon. Devlin ellerini kızın omuzlarına koydu.

"Kendine dikkat et. Seni kaybetmek istemeyiz."

"Merak etme." Kadın omuz çantasını gösterdi. "Silahlıyım."

"Hannah, sen bir harikasın." Dillon kadını önce iki yanağından, sonra hafifçe dudaklarından öptü.

Hannah'ın gözleri irileşti.

"Lanet olsun sana, Dillon, bu bir ilkti," dedi. Sonra Renault'ya atlayıp uzaklaştı.

V

On dakika sonra keyiften ağzı kulaklarına varan Kevin Stringer, Hannah'a liman manzaralı bir odasını gösteriyordu. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"İki gece, üç de olabilir. Belfast'tan geldim, öylece geziyorum işte."

"Büyük bir kenttir. Odalarımızda her ne kadar yoksa da, banyo ve tuvalet hemen yanınızdadır."

"Çok iyi."

"Daha sonra görüşürüz. Yemek saat yedide."

Dillon on beş dakika sonra steyşına yetişip arkasına yerleşti.

"Ne yapıyorlar sence?"

"Bu, tekneyi kontrol için bir ön girişimdi. Dalma malzemelerini herhalde orada bırakmışlardır. Şimdi Ballyburn'e döneceklerdir. Belki yarın diğerlerini alıp yeniden gelirler."

"Biz de arkalarından, peki sonra?"

"Orası sana ve o genç hanıma kalmış. Onun polis yetkisi var, Sean. Scotstown, ***Ulster***'dedir ve orası da İngiltere'nin bir parçasıdır. Gerisi size ve Ferguson'a kalmış artık."

Devlin arkasına yaslandı. "Belki biraz silah oyunu, kim bilir? Ama bu işler artık bana göre değil. Ben çok yaşlandım, Sean. Tetik parmağım eskisi gibi değil. Size ayakbağı olurum."

"Saçma," dedi Dillon.

"Ben görevimi yaptım. Şansın açık olsun ve Tanrı senden razı olsun, ancak bana güvenme artık."

V

Saat hemen hemen dörttü ve Kathleen, Victorya Çiftliğinde mutfaktaydı. Ryan masa başında oturuyordu, Mori de oturma odasındaydı. Kathleen saatine baktı.

"Bir saata kadar gelirler. Eğer yapacaksak şimdi tam zamanıdır."

"Sen bir işe yarayacağına inanıyorsan," dedi Ryan.

"Bak, Michael Amca." Kathleen İlaç şişesini gösterdi. "Üç Dazane hapı *angina semptomlarını* başlatacak. Etkisi Barry ile Sollazo döndükleri saatte başlamış olur. Jack Barry eli kolu bağlı durup ölmene izin vermez, öyle bir insan değildir."

"Yani öyle olmadığını umuyorsun."

"Eğer hiçbir şey yapılmazsa bile, Dr. Sieed semptomların iki gün içinde kaybolacağını söylemişti. Diğer yandan, Barry beni dinlerse ve seni bir hastaneye kaldırırsa, beklediğimiz fırsatı elde etmiş olacağız."

Ryan bir süre yeğenine baktı, sonra güldü.

"Aman, kaybedecek neyimiz var sanki?"

Kathleen şişeyi açtı, üç hap aldı, bir bardak su doldurup amcasına götürdü.

"Haydi bakalım, Michael Amca."

Ryan'da ilk semptomlar yarım saat sonra başladı. Mutfak masası başında otururken birden ter basmıştı. On beş dakika sonra titreme başladı.

Kathleen, "Mori, buraya gel!" diye seslendi.

Sicilyalı saniyesinde kapıda belirdi. "Ne var?"

"Amcam bir angina krizi geçiriyor. Daha önce de geçirmişti. Onu hemen oturma odasındaki kanapeye yatır."

Mori, Ryan'ı kaldırıp beline sarıldı. Birlikte mutfaktan çıkıp oturma odasına geçtiler. Kathleen arkasından bir bardak suyla geldi. Ryan'ın korkunç bir görünümü vardı, yüzü kül rengiydi, Kathleen ilk olarak bir kuşku duymaya başladı.

"Michael Amca, şunu iç," dedi. Suyu adamın dudaklarına değdirdiği anda Ryan müthiş bir titremeye tutuldu. Bu kızın beklediğinden kat kat fazlaydı. Tam o anda Barry içeri girdi.

"Tanrı aşkına, neler oluyor burada?"

"Bir kriz daha geçiriyor. Hastaneye kaldırılması gerek."

"Aptallaşma." Sollazo, Barry'ye döndü. "Hastane olmaz."

Barry eğilip elini Ryan'ın alnına dayadı. "Durumu kötü." Mori'ye döndü.

"Onu hemen arabaya götür." Soliazo'ya baktı. "Tamam. Dublin dışında yıllardır kullandığımız bir klinik var. İyi doktorlar, iyi teçhizat. Oraya götürürüz. Yirmi beş dakikalık yoldur."

Toyota'nın yanında durmuş dürbünle çiftliği gözetleyen Devlin, "Bir şeyler oluyor," dedi. "Sollazo ile Mori, Ryan'ı evden çıkardılar. Arabaya yerleştiriyorlar. Aralarında ayakta tutmaya çalışıyorlarmış gibi."

"Ver bakayım." Dillon dürbünü aldı. "Barry ve Kathleen de biniyorlar. Haydi, bize de arkalarından gidelim."

Köyde bir telefon kulübesi vardı ama telefon bozuktu. Hannah'ın Ferguson'la konuşması gerekiyordu ve riski göze almalıydı. ***Loyalist***'e dönüp odasına çıktı. Dış hatta çıkmak için dokuzu, sonra da Savunma Bakanlığından Ferguson'un numarasını çevirdi.

V

Kevin Stringer ise o sırada büroda hesaplara bakıyordu ve uzun bir numara tıkırtısı dikkatini çekmişti. Santral telefonunu açtı.

"Tümgeneral Ferguson, Başmüfettiş Bernstein konuşuyor."

Stringer karşıda bir sesin, "Ben Ferguson. Neler oluyor, başmüfettiş?" dediğini duydu.

"Down kıyılarında Scotstown'da ***Loyalist***'te kalıyorum, efendim. Barry ve Sollazo'yu buraya kadar izledik. Limanda bir tekneleri var ve dalış malzemesi getirdiler. Şimdi Ryan'ların kaldıkları Barry'nin Dublin dışındaki yerine gittiler. Dillon ve Devlin onları izliyorlar."

"Dönmelerini bekliyor musun?"

"Yarın döneceklerini sanıyorum. Ben bir İngiliz turisti olarak kalıyorum burada."

"Tanrı aşkına, kendine iyi bak."

"Her zaman bakmaz mıyım?"

Hannah telefonu kapattı. Stringer bir süre düşündükten sonra Barry'nin Ballyburn'daki numarasını çevirdi. Ama yanıt alamadı. Biraz daha düşündükten sonra çekmecesinden bir ***Browning*** otomatik tabanca çıkardı. Tuvalet aynası önünde oturan Hannah hafif bir ses duyup arkasına baktığında, açılmış olan kapı önünde Stringer'in elinde tabancayla durmakta olduğunu gördü.

"Başmüfettiş demek? Ne işler çeviriyorsun bakalım, hanımefendi?"

ON DÖRT

Yolun başındaki tabelada "ROSELA KLİNİĞİ" yazıyordu. Steyşın kapılardan içeri girince Dillon da Toyota'yı yolun karşı yanına park etti.

"Neler oluyor?"

"Bilemiyorum," dedi Devlin. "Ama bana kalırsa kimsenin tahmin etmediği bir şey oldu."

Mori, Sollazo, Barry ve Kathleen resepsiyonda bekliyorlardı. Kızın durumu oldukça kötüydü ve Barry kolunu omzuna atmıştı.

"Merak etme, iyileşecek," dedi. "Burasını yöneten Ali Hasan çok iyi bir doktordur."

Bir şaka yapmaya çalıştı. "Mısırlı bir İrlandalı. Son yirmi yılda öyle çok ***IRA*** üyesinin vücudunda kurşun deliği kapatmıştır ki."

"Suç benim," dedi kız. "Anlamıyorsunuz."

"Saçmalama, kızım amcanın kalp hastası olduğunu benim kadar sen de biliyorsun."

Beyaz önlüklü, ufak tefek esmer bir Arap olan Hasan göründü.

"Nasıl?" diye sordu Barry.

"İyi değil, hiç iyi değil." Hasan, Kathleen'e döndü. "Amcanızda bir angına geçmişi mi vardı? Bana öyle söyledi."

"Evet."

"Ama bu kriz çok sert. Anlamıyorum. Ne ilaç alıyor?"

"Dazane."

"Aman Tanrım! Aşırı doz almış olması olasılığı var mı?"

Kathleen bembeyaz bir yüzle baktı doktora. Ağır ağır başını salladı.

"Saat dörtte üç hap almıştı."

"Aman Tanrım."

Hasan dönüp koşmaya başladı. Kathleen de arkasından koştu, Barry ile Solazzo onu izlediler, Mori resepsiyonda kaldı.

Ryan yoğun bakımda yatıyor, Hasan ile bir erkek hastabakıcı başında duruyorlardı. Kathleen, Barry ve Sollazo camdan içeri bakmaktaydılar. Ryan birden yatakta doğruldu, boğazından bir hırıltı koptu, sonra canı bedeninden çekilmişçesine sırtüstü yığıldı.

Hasan dışarı çıktı. "Ne yazık ki, öldü."

Kathleen doktorun üzerine saldırdı.

"Olamaz. Mümkün değil."

Barry kızı tuttu. "Sakin ol, evlat, senin suçun değil bu."

"Ama suç benim. Ben hemşireyim. Bu işleri bilmem gerekirdi. Green Rapids'deki eski hastanemde sormuştum. Doktor üç Dazane hapının ona angina krizi geçirteceğini, ama bunun sadece iki gün süreceğini söylemişti. Bu bizim tek kurtuluş yolumuzdu, anlamıyor musunuz? Onu hastaneye kaldıracaktınız ve biz de oradan kaçabilecektik."

Barry kızı Sollazo'ya teslim etti. "Onu arabaya götür. Ben buradaki işleri hallederim."

Sollazo kızı çıkarınca Barry, Hasan'a döndü.

"Ali, ***IRA***'nın iyi bir dostusun sen ve seni çok takdir ettiğimizi bilirsin, şimdi bu da özel vakalardan biri."

"Anlıyorum, Jack."

"Onu bu gece krematoryuma götür ve fırına at. Ne adı var, ne de belgesi."

"Nasıl istersen."

"Sen iyi bir adamsın."

V

Toyota'da oturan Dillon ile Devlin steyşının uzaklaştığını gördüler. "Sadece üçü ve kız," dedi Dillon.

"Ryan içerde kaldı. Neler oluyor?"

"Ben burayı bilirim," dedi Devlin. "***IRA***'nın güvenli evlerinden biridir. Ali Hasan adında Mısırlı bir cerrah yönetir. Onu bir ziyaret edelim, haydi."

Bürosunda sadece masanın üstündeki lambanın ışığında oturan Ali Hasan kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı ve Dillon ile arkasındaki Devlin'i gördü.

"Merhaba, Ali," dedi Devlin. "Beni hatırladın mı? Liam Devlin. On sekiz yıl önce vücudumdan bir kurşun çıkarmıştın."

"Aman Tanrım, Bay Devlin," dedi Hasan.

"Bu da arkadaşım Sean Dillon. O da davamız için benim kadar çalışmıştır."

"Bay Dillon," dedi Hasan kararsız bir sesle.

"Bir süre önce birkaç kişi buraya Bay Ryan adında birini getirdi," dedi Dillon. "Ve onu burada bıraktılar. Neden?"

"Yanılıyor olmalısınız," dedi Hasan.

Dillon tabancasını çıkardı.

"Ama bu seninle aynı fikirde değil, o yüzden bir kere daha düşünsen iyi edersin."

Ali Hasan bir daha düşündü ve her şeyi anlattı.

V

Victorya Çiftliğinde Kathleen yatak odasında ağlıyordu. Barry, Sollazo ve Mori oturma odasında viskilerini içerken telefon çaldı.

Stringer, "Tanrı'ya şükürler olsun, seni buldum," dedi. "Bir şey oldu."

Konuşmaya başladı. Sözü bitince Barry, "Onu sıkı tut, hemen geliyoruz," dedi.

"Tamam, Jack."

Barry telefonu kapatıp Sollazo'ya döndü. "Bugün ***Loyalist***'te yemek yiyen gözlüklü kadını hatırladın mı?"

"Elbette. Armani pantolon takımlı güzel kadın."

"O sadece bir detektif başmüfettişi değil, aynı zamanda başbakanın özel istihbarat uzmanı Tümgeneral Charles Ferguson için çalışan biri ve Ferguson'un baş adamı da, Sean Dillon."

"Eyvah!" dedi Sollazo. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hemen buradan gidiyoruz. Bana ne olduğunu sorma, çünkü ben de bilmiyorum, ama şimdi Scotstown'a gidiyoruz ve sabah erkenden de ***Irish Rose***'u aramaya çıkacağız."

Barry, Mori'ye döndü. "Kızı getir."

Mori patronuna baktı, Solazzo başını salladı. "Dediğini yap."

Toyota'da oturan Devlin ve Dillon steyşının ayrıldığını gördüler.

"İşte," dedi Devlin. "Scotstown'a gidiyorlar. Ryan'ın beklenmedik ölümü işleri hızlandırdı sanırım."

"O zaman biz de gidelim."

"Acele yok, Sean, önce benim eve gideceğiz. Ne de olsa, onların nereye gittiklerini biliyorsun."

Devlin evinde Bushmill kadehiyle şöminenin başında oturuyordu. Dillon bir elinde ***Walther***'i, diğer elinde diz kılıfıyla öteki tabancası olduğu halde içeri girdi. Pantolonunun paçasını çekti, ayağını iskemleye dayayıp diz kılıfını yerine bağladı. Öteki tabancasını beline yerleştirdi.

Devlin, "Ben de ***Walther*** kullanmışımdır," dedi. "Masanın çekmecesinde bir tane olacak. Çıkar onu."

Dillon denileni yaptı. "Şimdi de cebine yerleştir."

"Neden?"

"Sean, ben çok yaşlandım artık. Kurşunlar uçuşmaya başlarsa bundan sonra kendi başınasın. Sana yapabileceğim tek şey öğüt vermektir. Cebinde bir tabanca var. Bir arama sırasında Barry onu bulacaktır. Sonra senin tercihlerini bildiğinden beline bakacak ve öteki ***Walther***'i bulacaktır. Bu da onu tatmin edecek ve sana dizindeki kaçırma fırsatı sağlayacaktır."

"Tanrı senden razı olsun, Liam, senden esaslısı yoktur."

"Canlarına oku hepsinin, Sean. Şimdi git, haydi. Ben Ferguson'a telefon edip olanları anlatırım."

V

Saat sabahın dördüydü ve Hannah Bernstein, ***Loyalist***'in arka odasındaki kanapede huzursuz bir uyku içindeydi. Pencere demir parmaklıydı ve Stringer kapıyı üstüne kilitlemişti. Avluya giren bir araba sesiyle uyandı. Doğrulup sesleri dinledi. Bir süre sonra kapı

açıldı ve Stringer arkasında diğerleriyle içeri girdi. Stringer cebinden Hannah'ın ***Walther***'ini alıp Barry'ye verdi.

"Bu omuz çantasındaydı."

Barry tabancayı elinde tarttıktan sonra cebine koydu.

"Başmüfettiş Hannah Bernstein, demek siz o Charles Ferguson köpeği için çalışıyorsunuz?"

"Eğer öyle diyorsanız."

"Evet, öyle diyorum. Kevin gibi meraklı birini dinleyebileceği bir yerde o telefon konuşmasını yapmanız büyük dikkatsizlikti."

"Hepimiz hata yaparız."

"Devlin ve Sean Dillon'dan söz ettiniz. Onlar da çevrede olacaklar herhalde?"

"Bakın, Bay Barry, her şey sona erdi, bunu anlamıyor musunuz? Amerikan İstihbaratı, Bay Sollazo'nun burada olduğunu biliyor ve bunu Beyaz Saray düzeyinde izliyor."

"Yalan," dedi Sollazo. "Olamaz."

"Her şeyi biliyorlar. General Ferguson olaya nasıl karıştı sanıyorsunuz?" Kadın başını salladı. "Ne Beyaz Saray ne de Downing Sokağı o külçelerin yanlış ellere geçmesine göz yumacak değil. Bay Barry, Sollazo bu işe açgözlülüğünden girdi, ama sizin durumunuz öyle değil. ***IRA*** bu tür bir kaynakla isterse savaşı sonsuza dek sürdürebilir."

"Öldürün şu orospuyu," dedi Kathleen Ryan.

"Ben gereğine bakarım," dedi Mori.

Barry başını salladı.

"Bir rehine olarak işimize yarayabilir. O Liam Devlin tilkisinin beni aptal yerine koyması, ama neden? Neden Liam?"

"Barış günümüzde çok moda oldu, Bay Barry," dedi Hannah. "Ve insanların çoğu artık barışı istiyor."

"Bu kibar konuşmaların canı cehenneme," dedi Sollazo. "Şimdi ne olacak?"

Mori, "Belki de fırsat varken buradan çekip gitsek iyi olur," dedi.

Barry başını salladı. "Bence Ferguson, başmüfettişle Dillon'u bir araştırma göreviyle gönderdi, Devlin de onlara yardımcı oluyor. Şu aşamada ne ***Garda*** vardır, ne de ***RUC***. Onların öğrenmek istedikleri ***Irish Rose***'un nerede yattığıydı. Ferguson bunu öğrenince işi donanma kurtarma ekibine devredecektir."

"Ama biz hapı yutmuş sayılırız," dedi Sollazo. "Nerede olduğumuzu biliyorlar."

"Evet, ama ***Irish Rose***'un nerede olduğunu bilmiyorlar. Bence şafak sökünce yola çıkalım ve dalışı yapalım. O altın erişilebilir yerdeyse birkaç külçe çıkarabilir ve çeker gideriz. Bir sabah çalışıp birkaç milyon kazanmak kötü bir şey değil."

Sollazo birden gülümsedi.

"Neden, olmasın? Ben bütün yaşamımca riske girmiş bir insanım. Şimdi vazgeçmek için çok geç artık. Peki, Dillon ile Devlin ne olacak?"

"Liam Devlin bir zamanlar bu işin en iyisiydi, ama şimdi seksen beş yaşındadır. Asıl güç olanı Dillon'dur."

"Benim için değil," dedi Mori.

"Eh, bu çok ilginç bir karşılaşma olurdu, ama buna gerek yok. Dillon ile Devlin ortaya çıkarlarsa başmüfettiş esaslı bir rehine olacaktır." Barry, Stringer'e döndü.

"Tamam, Kevin, erken bir kahvaltı ve şafakla birlikte yola çıkıyoruz. Sen burada kaleyi beklersin."

Dillon o sırada köyün dışındaki tepede, Toyota'yı ağaçların arasına park etmiş olarak dürbünüyle ***Loyalist***'i ve limanda demir atmış duran Avenger'i taramaktaydı.

"Sevgilim Hannah, sen nerelerdesin acaba?" diye söylendi. "Sabahın bu saatinde hâlâ yatağında olmana hiç şaşmam doğrusu."

V

Şafak hızla söküyordu, sabah sisli ve griydi. Islak sis her şeyi kefen gibi örtmüş, yağmur amansızca yağıyordu. Dillon bir sigara yakıp ne yapacağını düşünürken birden ***Loyalist***'in kapısı açıldı ve hepsi dışarı çıktılar: Hannah Bernstein, Sollazo ile Mori'nin arasındaydı. Stringer kapıda durup Barry ile konuştuktan sonra içeri girdi.

"Aman Tanrım!" diyen Dillon grubun yeşil şişme bota binip yola koyulmalarını izledi. Sonra kendisi de Toyota'ya atlayıp motoru çalıştırdı. Mutfakta çay hazırlayan Kevin Stringer arka kapının gacırdadığını duyup dönünce sırıtmakta olan Dillon'la burun buruna geldi.

"Sen misin, Sean?" Boğazı kurumuştu birden.

"Görüşmeyeli çok zaman oldu, Kevin. Buralarda neler oluyor bakalım?"

"Ne demek istiyorsun?"

Dillon, ***Walther***'i cebinden çıkardı.

"Bu nesne çok az ses çıkarır ve beni tanırsın. Koltuk değneğiyle dolaşmak istemiyorsan, konuş."

"Lütfen, Sean. Ben sadece aracıyım. Kadının telefonda konuşmasını dinledim. Kendini başmüfettiş olarak tanıttı ve Tümgeneral Ferguson diye biriyle konuştu. Senden ve Liam Devlin'den söz etti."

"Şu halde, kötü filmlerde dedikleri gibi, her şey açığa çıktı."

"Michael Ryan öldü. Kalp krizi."

"Onu biliyorum," dedi Dillon. "Her şeyi biliyorum. Demek ***Irish Rose'***a gidiyorlar?"

"Evet."

"Ya başmüfettiş?"

"Jack onun sen gelirsen iyi bir rehine olacağını söyledi. Ryan'ın yeğeni onu öldürmek istedi. O Mori de."

"Ya, öyle mi? Eh, buna razı olamayacağımıza göre, onlar ayrılmadan hemen iskeleye gidelim öyleyse."

V

Avenger'de Barry dümene geçmiş, iki kadın da yanındaki sırada oturuyorlardı. Sollazo arka güvertede Mori ile demir almaya hazırlanırken Stringer'in sesi duyuldu.

"Jack, Dillon geldi."

"Aman Tanrım!" Jack Barry motoru kapattı.

Güverteye çıktı, Sollazo ile Mori de yanına geldiler.

"O mu?"

"Evet." Barry sesini yükseltti. "Sen misin, Sean?"

"Başka kim olacak? Konuşalım."

"Geliyorum." Barry, Mori'ye döndü. "Şişme motoru çek." Başını salladı. "Çılgın herif."

"Ondan hoşlanıyor gibi bir halin var," dedi Sollazo.

"Benim oğlum gibiydi. Çok esaslı günler yaşadık."

Mori elini gözlerine siper etti. "Pek matah bir şeye benzemiyor."

Barry bota atlayıp başını kaldırdı. "Senin en iyi, onun da en kötü gününde bile hiç düşünmeden canını cehenneme gönderir."

Takma motoru çalıştırdı.

Şişme bot iskeleye yaklaşırken Dillon bir sigara yaktı. "Çok esaslı görünüyorsun, Jack. Yıllar sana çok iyi davranmış."

"Sana daha iyi davranmış, namussuz herif. Liam Devlin nerede?"

"Kilrea'da. Seksen beş yaş silah oyunu için biraz fazladır."

"Gününün en iyi adamıydı."

"Ee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dillon.

"Artık yakalandın, Jack, daha fazla devam etmenin bir anlamı yok."

"Bu doğru değil, Sean. Enkazı bulursak -ki bulacağız- altın külçeleri bizi bekliyor olacak." Omuzlarını silkti. "Bir sabahlık çalışma milyonlar kazandırır. Bu da burun kıvrılacak bir rakam değildir."

"Sen oldum olası pratik bir insandın. Hannah Bernstein iyi mi?"

"Evet. Bak, o kadından hoşlandım doğrusu."

"Ne demezsin. Onu bırak. Yerine beni al."

"Neden?"

"Eski günlerden bu yana yeteneklerimi çok geliştirdim, Jack. Uçak kullanırım, ayrıca tanıdığın en esaslı dalgıcım. İsrailliler adına Beyrut Limanında ***FKÖ*** teknelerini bile havaya uçurdum."

"Seni namussuz." Barry güldü. "Hayır, Sean, kadın şimdi geri verilemeyecek kadar değerli."

"O zaman ben de gelmek zorunda kalacağım."

"İyi fikir, ama önce seni bir kontrol edelim." Barry, ***Browning***'ini uzattı.

"Ceplerini ara, Kevin." Stringer söyleneni yaptı ve ***Walther***'i buldu.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Dillon.

"Hiç olur muyum?" Barry gülümsedi. "Sırtına, ceketinin altına bak Kevin, orasını pek severdi."

Stringer ikinci tabancayı da buldu.

"Haklıymışsın, Jack," diyerek silahı Barry'ye verdi.

"Genelde öyleyimdir. Sen kaleyi bekle, Kevin." Barry, Dillon'a bakıp gülümsedi. "Atla bakalım, Sean. Sanırım seni biraz çalıştırırım artık."

Güverteye önce Dillon atladı, Barry ipi Mori'ye verdikten sonra onu izledi. İki kadın kamaradan çıktılar, Dillon, Hannah'a.

"İyi misin, sevgili kız?" diye sordu.

"İyiyim."

Dillon, Mori'ye baktı.

"Ayakları üstünde yürümeyi bu sabah öğrenmişe benziyor. Canını sıkacak olursa bana haber ver, gövdesinde iki yer seçip kırarım."

Mori patlayacak gibi oldu ama Sollazo aralarına girdi.

"Bırak, Giovanni." Barry'ye döndü. "Üstünü aradın mı?"

"Bir ***Walther*** cebinde, bir de pantolonunun arkasında çıktı. Orayı hatırladığım iyi oldu. Ama sana iyi bir haberim var. Sean usta bir dalgıçmış. Onu biraz çalıştırsak mı dersin?"

Sollazo sırıttı. "Bak bu gerçekten iyi haber."

"Güzel, o zaman demir alalım."

Kathleen Ryan uzun bir süre Dillon'a bakmıştı, şimdi yüzünde şaşkın bir ifadeyle yanına yürüdü.

"Martin, sensin, değil mi?"

Ortada garip bir şey vardı, pek de yerli yerine oturmayan bir şey. Dillon her zamanki gibi yumuşacık sesiyle.

"Evet, Kate," dedi. "Michael için çok üzüldüm."

"Onu ben öldürdüm. Aşırı dozda hap alması için ikna ettim. Dr. Sieed sadece bir nöbet geçireceğini söylemişti. Ama öldü, Martin. Onu ben öldürdüm. Korkunç bir şey bu."

Hannah kızın omzuna kolunu doladı.

"Gel, haydi kamaraya inelim."

Motorlar çalıştı, Avenger denize açıldı. Mori, "Aramızda bir deli eksikti," diye söylendi.

Dillon adama döndü.

"Evlat, sen böyle bok herifin biri olmak için çok mu uğraşıyorsun, yoksa bu normal halin mi?"

Sonra dönüp dümendeki Barry'nin yanına gitti.

Walther'i diz kılıfından çıkarıp Barry, Mori ve Salazzo'yu birkaç saniye içinde öldürmek imkânsız değildi ama tam anını kollamak gerekiyordu. Hannah'ın güverteye çıkması da işleri kolaylaştırmamıştı. Dillon yağmurdan korunmak için güverte tentesinin altında duran kadına bakıp gülümsedi.

Barry'ye, "Sonunda pisliklerle iş yapmak zorunda kalmamız yazık oldu, Jack," dedi.

"Biliyorum, evlat, ama bir şey asla değişmedi. Bu işten alacağım her kuruş, ikimizin de o kadar yıl hizmet ettiği örgüte gidecek. Silah parası."

"Zaman değişti, Jack."

"Bundan o kadar emin olamayız."

Dillon içini çekti. "Pekâlâ, anlat bakalım. Nereye gidiyoruz?"

"Rathlin adası açığına."

"***Seyir Ustası*** bize enkazın yerini gösterecek, değil mi?"

Barry şaşırmıştı. "Senin bilmediğin bir şey yok mudur?"

"Liam sayesinde bu işi iyice araştırdık, Jack. Her neyse, enkaz ne kadar derinde olacak?"

"Deniz Kuvvetleri haritalarına göre Rathlin adası açıkları otuz ila kırk metre derinliktedir."

"Geminin boyuna göre hiç de fena değil. Ama bütün iş ne şekilde battığı."

Sollazo yanlarına geldi. "Daha ne kadar kaldı?"

"Yarım mil," dedi Barry. "Şimdi aleti çalıştıracağım."

Seyir Ustası'nı Sollazo'ya verdi. Düzenli aralıklarla bir çınlama sesi geliyordu. "Çalışıyor," dedi Sollazo.

"Yaklaştıkça çınlama sıklaşıyor, üstüne geldiğimizde de bir düdük sesi başlıyor."

Sollazo aleti geri verip Dillon'a döndü.

"Mori ile dalacaktım ama madem bu kadar ustaymışsın..." Omuzlarını silkti. "Gel de malzemeyi kontrol et."

"Büyük bir zevkle," diyen Dillon adamın ardından yürüdü. Rathlin adası sisler arasında görününce Barry gaz kesti ve olağanüstü durgunlukta olan suyun üzerinde kaydılar. Aletin çınlaması aralıksız ve tiz bir çığlığa dönüşmüştü şimdi.

"Burası," dedi Barry. "Demiri atın."

Mori ile Sollazo koştular. Kathleen iskele tarafındaki küpeşteye dayanmıştı. Dillon bir an Hannah ile yan yana geldi.

"Silahım var," diye fısıldadı.

"Barry ikisini buldu ama kurnaz tilki Devlin üçüncüsünü vermişti. Diz kılıfımda."

"Dikkatli ol. Şimdi olmaz. Kan banyosuna dönüşebilir."

"Sen merak etme, sevgili kızım. Ben aşağı inip eski dostuma bir bakmak istiyorum."

Demir sallandı, Avenger durdu. Ortaya aniden çöken sessizlikte Barry güverteye çıktı.

"Haydi, iş başına."

Sollazo, Dillon'a döndü. "Hazırlanalım. Önce ben ineceğim."

Sollazo güverteye döndüğünde dalgıç giysilerinden birini giymiş, ağırlık kemerini takmıştı.

"Sıra sende," dedi Dillon'a.

Dillon aşağı kamaraya indi, sadece donu kalana kadar soyundu, dizinden tabanca kılıfını çıkardı ve bir kenarda üzerinde "acil işaret fişeği" yazılı dolaba koydu. Tam dalgıç giysisine uzanmıştı ki, merdivende bir ayak sesi duyuldu ve Sollazo başını içeri uzattı.

"Çabuk ol," dedi.

Dillon giysiyi üzerine geçirdi, diğer ağırlık kemerini beline taktı, sonra kılıfı içinde duran dalgıç bıçağına uzandı.

"Onu bırak," dedi Sollazo. "Elinde öldürücü bir silah olduğunu görmek isteyeceğim son kişi sensin."

"Nasıl istersen."

Dillon öteki Orca bilgisayarını alıp, diğerlerinin yağmurdan korunmak için tente altında bekleştikleri güverteye çıktı. Sollazo da onu izledi.

"Düşünüyorum da," dedi. "Gücümüzü idareli kullanmamız gerekiyor. Aşağıda ancak belli bir süre kalabiliriz, hatta kırk metredeyse daha bile az. Dillon, sen önden git, bakalım ne bulacaksın."

Mantıklı bir öneriydi bu. Dillon gülümsedi. "Seve seve."

Uzun bir geçmişe dayanan ustalıkla, tüpü başının üstünden geçirdi ve kayışlarını göğsü üzerinde bağladı. Yere oturup paletleri

giydi, Mori'nin verdiği halojen lambayı beline ve sol bileğine bağladı. Sonra maskesini başına geçirdi, ağızlığını taktı ve sırtüstü suya atladı. Dillon teknenin gövdesi altından geçti, demir halatını buldu ve tutunarak aşağı inmeye başladı. Su çok berrak ama karanlıktı. Yirmi metreye indiğinde, yan yatmış olan tekne lambanın yardımı bile olmadan göründü. Otuz metrede, gemi aşağıya inen kumluk bir düzlükte yatıyordu. Dillon geminin provasına yaklaşıp halojen lambasını yaktı. Midyeyle kaplı olmasına karşın ***Irish Rose*** adı açıkça okunabiliyordu.

Dillon patlama ile parçalanmış kıç tarafa gidince geminin bir yanında yatan kamyonu gördü. Patlama sonunda kelepçelerinden kurtulmuş ve inanılmaz bir şekilde tekerleklerinin üstüne konmuştu. İrlandalı, kamyonun arkasına geçip arka kapıyı açmaya çalıştı ama kıpırdatamadı bile. Bir daha denedi, yine başaramadı. Bu derinlikte değerli zamanını harcamanın anlamı olmadığından yüzeye doğru yükseldi.

Dillon yan merdivenden güverteye çıktı, maskesini yukarı itip ağızlığını çıkardı. Hepsi durmuş kendisini bekliyordu.

"Sean, Tanrı aşkına kötü de olsa söyle," dedi Barry.

"Tekne otuz metre aşağıda duruyor. Böylelikle dipte daha çok kalabileceğiz."

"Ya kamyon?" diye sordu Sollazo.

"O da orada. Patlama anında güverteden fırlamış, şimdi teknenin yanında tekerlekleri üzerinde duruyor."

"Şahane," dedi Sollazo.

"Ama anlamadığım bir şey var. Kamyonu ele geçirdiğimiz zaman *Howler* diye elektronik bir alet kullanmış, güvenlik sistemini bozarak bütün kilitleri açmıştık."

"Ee?" dedi Sollazo.

"Şimdi arka kapıyı açamadım."

"Belki patlamada elektronik sistem karışmıştır ya da kapı sıkışmıştır. ***Semtex*** ve kalem fünyelerimiz var. Git patlat."

"Başüstüne, efendim," dedi Dillon. "Bana gerekenleri verin hele."

Barry, ***Semtex*** parçasını getirdi.

"Al, bir de üç dakikalık kalem fünye."

"Çekoslovakya'nın dünya kültürüne katkısı," dedi Dillon.

"Kendine dikkat et," diye Hannah atıldı.

"Hep etmez miyim zaten?"

Dillon maskesini taktı, küpeşteye oturdu ve sırtüstü suya atladı. Dillon yine halata tutunarak aşağı indi, ***Semtex*** parçasını kapı kilidine tutturdu, sonra kalem fünyeyi içine sokup ucunu kırdı. Bir çatırtı başladığında yüzeye doğru palet vurdu. Barry uzanıp merdivene çıkmasına yardım etti. Dillon otururken diğerleri küpeşteye yaslandılar. Bir süre sonra deniz kaynadı ve yüzeye ölü balıklar vurdu. Çok geçmeden yine duruldu.

Dillon gülümseyerek baktı Sollazo'ya.

"Sakın söyleme, yine iniyorum," dedi.

Kamyon biraz yana kaymışsa da tekerlekleri üzerindeydi ve arka kapıları parçalanmıştı. Ortalık kum bulutlarıyla kaplıydı. Dillon kamyona yaklaşıp halojen lambasını yaktı ve adeta bir şok geçirdi. Kamyon boştu. İrlandalı, merdivenin alt basamağına tutundu, ağızlığını çıkarıp kendine çevrilmiş yüzlere baktı.

"Bu işten hiç hoşlanmayacaksın, Jack," dedi. "Aşağıda hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kamyon boş diyorum sana."

"Olamaz," dedi Barry. "Yolda ele geçirdiğinizde arkasına baktığını söylemiştin. O zaman altın oradaydı."

"Öyleydi, ama şimdi yok."

Kathleen'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti, gözleri kara deliklerden farksızdı.

"Biri bizden önce gelmiş olmalı."

"İmkânsız," dedi Dillon. "Kapı kapalıydı ve herhangi bir zorlama izi yoktu."

"Mori, bana yardım et," diyen Sollazo tüpüne uzandı. "Yine aşağı ineceksin, Dillon ve ben de seninle geleceğim. Yalan söylediğine eminim."

"Nasıl istersen."

Dillon yine dalıp halata tutundu. Sollazo'yu beklerken ***Irish Rose***'un enkazına tutunmuştu. Sonra adamın arkasından enkaza yüzdü. Sollazo kapının kenarına tutunup önce içeri, sonra dönüp Dillon'a baktı, ardından yine kamyona döndü. Dillon adama arkadan yaklaştı, Sollazo'nun dizine bağlı kılıftan bıçağı çektiği gibi hava borusunu kesti. Ortalığa hemen kabarcıklar yayılmıştı. Sollazo gözleri irileşerek geri döndü. Elleriyle boğazını tutup yükselmeye başladı. Dillon adamın ayağını yakalayıp aşağı çekti. Solazzo'nun çırpınması çok kısa sürdü, kolları iki yana açılmış olarak orada öylece kalıverdi. Dillon adamın maskesini çıkardı, sonra elinden tuttu ve yukarı çıkmaya başladı.

Sollazo'nun cesedini ilk gören sancak tarafındaki Kathleen Ryan oldu.

"Şuna bakın hele."

Hannah kızın yanına geldi."Aman Tanrım."

Barry ile Mori de o yana koştular. Sicilyalı hiç duraksamadan ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp suya atladı, Solazzo'ya doğru yüzdü. Kolunu beline doladı, durakladı, sonra dönüp yukarı baktı.

"Ölmüş."

Dillon cesedi üç metre aşağıdayken bırakmış ve iskele tarafına yüzmüştü. Suyun yüzüne gelince tüpünü, maskesini ve paletlerini

çıkardı. Sessizce güverteye baktı. Barry, Kathleen ve Hannah küpeşteye yaslanmışlardı ve Mori.

"Bana bir ip atın!" diye sesleniyordu.

Dillon sessizce güverteye çıkıp kamaraya indi, koyduğu dolaptan tabancasını alıp geri döndü.

Barry, Hannah ile Kathleen'in yanında durmuş, bir can yeleğinin ipini çözüyordu. Can yeleğini fırlatırken Dillon.

"Sakin olalım, Jack," dedi. Koridor kapısında elinde tabancasıyla duruyordu. "Hannah, buraya gel," dedi.

Hannah söyleneni yaptı. Küpeşteden aşağı eğilmiş duran Barry omzu üzerinden baktı.

"Hâlâ dünyanın sekizinci harikasısın, değil mi, Sean?"

"Yapma, Jack," dedi Dillon.

Ama Barry onu dinlemedi, elindeki ***Browning***'le yarım bir dönüş yaptı ve Dillon'un iki kurşununu kalbine yedi. Barry küpeşteye devrilirken tabanca elinden uçtu, kendisi de denize devrildi. Dillon küpeşteye koştu. Kolunu Solazzo'nun beline dolamış olan Mori başını kaldırıp baktı. İrlandalı nişan aldı ve adamı iki gözünün ortasından vurdu. Şimdi sadece sessizlik vardı, başları üzerinde martılar dönüyordu. Dillon yere oturup sırtını parmaklığa dayadı.

"Bir sigara iyi giderdi şimdi."

Hannah erkeğin yanıbaşında çömeldi.

"İyi misin, Sean?"

Kathleen Ryan garip bir sesle, "Martin, ***Walther***'i bu yana gönder," dedi.

Dillon tabancayı güverteye, yanına bırakmıştı. Başını kaldırınca Barry'nin tabancasının Kathleen'in elinde olduğunu gördü. Kızın yüzünde gerçekten çılgın bir ifade vardı.

"Altın orada değildi, Martin, hiç de olmamıştı. Amcam çok kurnaz bir insandı. Bana daha geçen gün açıklamıştı. Şimdi beni bekliyor ve ben de gidip oradan alacağım. Çok yakında, Martin, çok yakında."

"Biliyorum, Kate, biliyorum."

"Sana asla zarar veremem, benim güzel Martin'im, o yüzden ikiniz de aşağı inin bakalım."

"Dediğini yapsak iyi olacak," dedi Hannah.

"Nasıl istersen, Kate."

Dillon gülümseyerek kalktı, ***Walther***'i bir tekmede kıza doğru yuvarladı.

Sonra Hannah'ın arkasından aşağı kamaraya indi. "Kapıyı kapat!" diye seslendi Kathleen.

Dillon kızın dediğini yaptı. Merdivende ayak seslerini, sonra anahtarın kilit içinde döndüğünü duydu. İki üç dakika sonra da dıştan takma motor çalışmaya başladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hannah.

"Kız gittiğine göre çok kolay. Bu teknelerde hep bir ön güverte kapağı vardır. Şimdi gelirim, bekle."

Dillon mutfağa girince başının üzerinde kapağı gördü, bir tabureye çıkıp açtı, kendini yukarı çekti. Bir an sonra da gidip kamara kapısını açtı. Güverteye çıktıklarında yeşil motorun sisler arasında uzaklaştığını gördüler. Dillon dümene geçip motorları çalıştırdı, teknenin burnunu Scotstown'a çevirdi.

"Sen dümeni al da ben üstümü değişeyim," dedi.

Dillon döndüğünde Hannah, "Sean, o kız deli," dedi.

"Her zaman öyleydi. Ama nedenini bir türlü anlayamadım. Şimdi de amcasını öldürdüğüne inanıyor. Şu Barry'nin yağmurluğu değil mi? Belki benden aldığı tabancaları bulurum." Cepleri araştırdı. "İşte, bir sana bir bana. Dümeni bana verebilirsin artık."

"Kız altının orada olmadığını söylediğinde ne demek istedi?"

"Sana gazete kupürlerini ve dosyaları okuduğum zaman bir aksilik hissettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Şimdi ne olduğunu anladım. Michael Ryan'ın Folly's End'de bir yedek kamyonu vardı ve Benny polisleri oyalamak için onu kıyı yolunda bırakacaktı."

"Eee?"

"İlk başta farketmedim ama ne gazete haberlerinde, ne de polis raporlarında o kamyondan söz edilmemişti. Neden acaba?"

"Aman Tanrım!"

"Tam üstüne bastın. Soygundan sonra ben motosikletle Kathleen'le ***Irish Rose***'a gittim. Michael arabayla arkamızdan geldi ama epey gecikmişti. Otomatik kavramada bir arıza olduğunu söylemişti."

"Tabii öyle bir şey yoktu."

"Yoktu elbette. Folly's End'e gidip kamyonları değiştirdiği için geç kalmıştı. Altınlar tekneye yüklenmediği için ***Irish Rose***'la batmadı. Şu anda Folly's End'de samanlığın gizli bölmesindedir. Hiç böylesine bir şaka duymuş muydun?"

GÖLLER BÖLGESİ

1955

h

ON BEŞ

Kathleen Ryan sisler içinden sıyrılıp iskele yanında kıyıya çıktı. Şişme botu bağlamadan, öylece bırakıp doğruca ***Loyalist***'e gitti. Barry'nin arabası arka avludaydı ama kapısı kilitliydi. Kathleen bir süre durup düşündü. Oradan uzaklaşması gerekiyordu. Meyhanenin arka kapısına yürüdü. Kevin Stringer masa başında oturmuş, çayını içerken bir gün öncesinin gazetesini okuyordu. Kızı görünce şaşırdı.

"Senin ne işin var burada?"

"Jack Barry'nin arabasının anahtarları nerede?"

"Büfenin üstünde."

Kathleen, anahtarları cebine attı.

"Omuz çantamı odada bırakmıştım, onu alıp hemen gideceğim."

Kathleen, Stringer'i şaşkın bir halde orada bırakıp çıktı. Ortalık sessizdi, personel daha iki saat gelmeyecekti ve her nedense korkuyordu. Kızın merdivenden indiğini duydu. Teknede giydiği denizci ceketini çıkarmış, uzun yağmurluğunu ve kara beresini giymişti. Çantası sol omzunda asılıydı.

"Ladytown'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dundrum Körfezinde Newcastle'in diğer yanındadır. Kıyı yolunu izleyeceksin."

"Ne kadar?"

"Yirmi mil?"

"İyi, ben gidiyorum."

Kızın Amerikan aksanı artık kaybolmuş, çocukluğunun Belfast aksanına dönmüştü. Stringer kalkıp kızın önüne geçti.

"Neler oluyor? Jack nerede?"

"Öldü. Martin öldürdü onu. Martin Keogh. Sollazo ile öteki adamı da öldürdü. O kadınla teknede şimdi. Onları kamaraya kilitleyip şişme botla geldim."

Stringer şaşkına dönmüştü.

"Keogh... Dillon bunu yapamaz. Sen aklını mı kaçırdın, kız? Üçü de ölmüş olamazlar."

"Öldüler diyorum sana. Her neyse, ben gidiyorum."

"Bir yere gidemezsin." Stringer elini kızın omzuna koydu.

"Seni koca hayvan, dokunma bana." Kathleen, ***Browning***'i sağ cebinden çıkarıp adamın böğrüne dayadı, tetiği çekti.

Stringer böğürerek geriye doğru sendeledi.

"Lanet olsun sana. Öldürdün beni."

Kathleen bir el daha ateş etti, adam masaya çarpıp yere devrildi.

"İyi oldu,JI dedi kız. "İmkân bulsam hepinizi öldürürdüm."

Tabancayı cebine sokup dışarı çıktı, birkaç dakika sonra da arabaya atlayıp oradan uzaklaştı.

Dillon, Avenger'i iskeleye yanaştırdı, Hannah elinde halatla iskeleye atladı. Dillon motoru kapatıp kadına yardıma gitti.

"Tamam, haydi gidelim buradan."

Hannah'ın elini tuttu, yağmur altında meyhanenin arka avlusuna koştular. Hannah mutfak penceresinden baktı.

"İçerde kimse yok, araba da gitmiş."

"Tamam, içeri giriyoruz."

Dillon tabancasını çıkardı. İçeri ayak bastıkları anda barut kokusu ve Stringer'in cesediyle karşılaştılar. Hannah adamın yanında diz çöküp nabzını tuttu. Sonra başını salladı.

"Ölmüş. Kız tutsak almıyor. Nereye gitti acaba?"

"Bak, kız amcasını Barry ile arkadaşlarından uzaklaştırmak için ona aşırı dozda ilaç verdi. Adam ölünce de kendini suçladı, şimdi kaçıyor ve artık tek başına."

"İngiltere'de Göller Bölgesine mi gidiyor sence?"

"Başka nereye gidebilir ki? Ama oraya nasıl gidecek?"

"Manchester'e uçakla gider, orada da araba kiralar."

"Olabilir ya da özel bir uçak kiralar. O kıyıda İkinci Dünya Savaşından kalma eski pistler vardır."

"Bir olasılık," dedi Hannah. "Ayrıca teknedeyken söylediği o garip şey...*'Beni orada bekliyor'*... "

"Ve, *'Ben denizden uçup onu alacağım'*."

"Deli o, Dillon, bunun farkında mısın? Artık Amerikalı gibi de konuşmuyor."

"Biliyorum. On yıl önce o karanlık sokakta kurtardığım on altı yaşındaki kız gibi, saf Belfast aksanıyla konuşuyor, ama bunu boşver şimdi. Gidip Ferguson'a telefon edelim."

V

Cavendish Meydanındaki evinde henüz uyanmış olan Ferguson, Hannah'ın anlattıklarını dinledi.

Sonra, "Bana telefonunu ver," dedi. Kadının verdiği numarayı yazdı.

"Seni on beş dakika sonra arayacağım."

Telefonu kapatıp Savunma Bakanlığındaki bürosunu aradı. Nöbetçi subaya.

"Ben Ferguson, beni Uçuş İstihbarata bağla," dedi.

Hannah, ***Loyalist***'in telefonunu ilk çalışta açtı. "Generalim?"

"Sizden on mil ilerde, Down kıyısında bir Kraliyet Donanması Hava-Deniz Kurtarma Üssü var. Sizi bekliyorlar. Oradan helikopterle Whitefire'daki Kurtarma Üssüne götürüleceksiniz. St. Bees yakınlarında Göller Bölgesi kıyısındadır."

"Sonra?"

"Ben şimdi Farley Hava Kuvvetleri Üssüne doğru yola çıkıyorum. Otuz dakika sonra orada olurum. Bir Savunma Bakanlığı jeti beni bekliyor. Kırkbeş dakikada Whitefire'da olacağımızı söylediler. Oradan helikopterle Folly's End'e gideceğiz."

Ferguson telefonu kapattı.

"Ne oluyormuş?" diye sordu Dilion.

Hannah durumu kısaca anlattı. Sözü bitince, "Stringer ne olacak?" diye sordu.

"Onu personel bulsun. Ferguson, ***Ulster*** yetkilileriyle işi halleder. Haydi bir an önce gidelim."

Kathleen Ryan, Ladytown'ı fazla güçlük çekmeden buldu. Arabayı köy meydanına çekip köpeğini gezdirmekte olan yaşlı bir kadına.

"Buralarda bir havaalanı var mı?" diye sordu.

"Tony McGuire'ın yeri var, kızım."

"Oraya nasıl gidebilirim?"

"İki mil ilerdedir, dur tarif edeyim."

Pist eski ve ihmal edilmiş bir yerdi. Kapıdaki üzerinde

"MCGUİRE HAVA TAKSİSİ"

yazan tabelanın boyaları dökülmüş, asfalt delik deşik olmuştu. Bir kule ve iki hangar vardı ama ortalarda uçak falan yoktu. Kathleen İkinci Dünya Savaşından kalmışa benzeyen bir baraka önünde durunca kapı açıldı ve dışarıya sırtında eski meşin pilot ceketi olan ufak tefek bir adam çıktı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Tony McGuire siz misiniz?"

"Siz kimsiniz?"

"Michael Ryan'ın yeğeni Kathleen."

"Michael'dan yıllardır haber almamıştım. Onu öldü sanıyordum."

"Yaşıyor ve beni İngiltere'de Göller Bölgesinde bekliyor. Acil bir işim olduğunda sizi görmemi söylemişti."

"Sahi mi?"

"Evet, eski günlerde sizinle sık sık uçarmış."

Adam kaşlarını hafifçe çatarak kıza baktı, sonra, "İçeri gel bakalım," dedi.

İçerde, boruları barakanın tavanından çıkan bir soba, köşede bir kamp yatağı, haritalar ve yazı için kullanılan iki masa vardı. McGuire bir sigara yaktı.

"Ne istiyorsun bakalım?"

"Göller Bölgesine gitmek."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Adam şaşırmıştı. "Bu fazla hızlı ama."

"Uçağınız var, değil mi?"

Adam bir an duraksadı, sonra başını salladı.

"Şu anda bir tane var. Banka icra yoluyla en iyi uçağım olan ***Conquest***'i elimden aldı, ancak bir ***Cessna 310***'um var."

"Gidebiliriz öyleyse."

"Göstereyim."

Adam kızı hangarlardan birine götürüp paslı kapıyı açtı, iki motorlu küçük uçağı gösterdi.

"Bununla Göller Bölgesine ne kadarda gidilir?"

"Bir saat falan sürer sanırım."

"Tamam."

"Bir dakika. Önce yakıt ikmali gerek, bunu elle yapacağım için epey zaman alır."

Adam dönüp gökyüzüne baktı.

"Hava da berbat. Açılıp açılmayacağını anlamak için beklemek gerek." Sonra kıza baktı. "Ondan sonra da nereye gideceğimize karar vermeliyiz."

"Marsh End'e yakın bir yere. Ravenglass'ın güneyindedir."

"Tamam, büroya gidelim de haritalara bir bakalım."

McGuire haritaları bir süre inceledikten sonra, "Laldale diye bir yeri hatırlıyorum," dedi. "İkinci Dünya Savaşında Hava Kuvvetlerinin acil durum pistiydi. On dört yıl önce bir kere oraya inmiştim. Yıkık binalardan ve pistten başka bir şey yoktur."

"Gidebileceğiz o halde?"

"Önce gümrüğü olan bir yere inmemiz gerek."

"Doğrudan doğruya oraya uçarsak üç bin dolar veririm."

Kathleen çantasının gizli bölmesini açtı, çok daha fazla olduğu anlaşılan bir tomar Amerikan doları çıkardı. McGulre'ın boğazı kurumuştu.

"Politik bir şey mi bu?" diye sordu. "Amcanla arkadaşlarının ne yaptıklarını bilirim. Başımın belaya girmesini istemem. O günler geride kaldı artık."

"Beş bin dolar." Kathleen parayı uzattı. "Ne kadar sürer demiştin?"

"Bir saat."

"Bir saat gidiş, bir saat dönüş. Beş bin dolar iyi para. Sen gidip yakıt doldururken ben de parayı sayayım."

Kathleen masanın başına geçti, dolar tomarını çıkardı ve saymaya başladı. McGuire büyülenmş gibi olduğu yerde kalıp dudaklarını yaladı.

"Tamam. Ben gidip yakıt ikmali yapayım."

Adam hangara koşa koşa giderken omuz çantasından çıkan o dolar tomarları gözünün önünden gitmiyordu.

V

Aynı anda Sea King helikopteri Whitefire Hava-Deniz Kurtarma Üssüne indi. Pervane durduğu anda Dillon'la Hannah dışarı atladılar. Helikopterin yanında duran Range Rover'dan bir Deniz Kuvvetleri albayı indi.

"Adım Murray. Siz General Ferguson'un adamları olmalısınız."

"Evet," dedi Hannah.

"Kendisi on dakika sonra gelecek. Sizi yemekhaneye götüreyim, bir kahve için."

Hep birlikte arabaya bindiler.

V

Tony McGuire döndüğünde Kathleen sobanın yanında oturuyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Kathleen başını salladı. "Beş bin doların masanın üstünde."

Adam gidip iki tomarı aldı.

"İstersen say," dedi Kathleen.

"Gerek yok, sana güveniyorum."

McGuire bir köşede duran eski kasayı açıp parayı içine koydu.

"Şimdi gidebilir miyiz?"

"Neden olmasın?"

Hangara yürürlerken Kathleen, "Bunu başarabilecek miyiz?" diye sordu.

"Elbette. Orası pek sıkı kontrol altında değildir, Göller Bölgesine iki yüz metrenin altında yaklaşırsam radara da yakalanmayız."

Hangara girdiler. Kathleen uçağın kanadına basıp pilotun arkasındaki koltuğa yerleşti. McGuire da binip motorları çalıştırdı.

"Tamam mı?" Kathleen başını eğdi. "Gidiyoruz öyleyse."

V

Whitefire'da Dillon ile Hannah çaylarını içerken Murray, Ferguson'la içeri girdi. "İşte, generalim."

Ferguson adama bakıp gülümsedi.

"Bizimkilerle biraz konuşmak istiyordum, albay. On dakika. Ondan sonra haritada gösterdiğim yere gideceğiz."

"Nasıl isterseniz, generalim."

Murray selam verip çekildi. Ferguson döndü.

"Çay mı o? Bir fincan içerim, başmüfettiş."

"Elbette, efendim."

Hannah temiz bir fincan bulup doldurdu.

"Epey eğlendin sanırım, Dillon," dedi Ferguson.

"Eh, biraz karışık olduğunu söyleyebilirim."

Ferguson fincanı aldı. "Tabii her zamanki öldürme oranın. Barry, Sollazo ve Mori."

"Generalim, yoksa sizi düşkırıklığına mı uğrattım?"

"Saçmalama, Dillon. Ya kız?"

"Kız deli," dedi Hannah Bernstein. "Daha önceki ruhsal durumu neydi bilmem, ama amcasının ölümü bardağı taşıran son damla oldu."

"Sizce Folly's End'e mi gidecek?"

"Gidecek başka yeri yok," dedi Dillon.

Ferguson fincanı masaya bıraktı. "Eh, gidip görelim bakalım."

V

Mary Power yanında biri kara biri beyaz iki çoban köpeğiyle mutfak kapısı önünde tavuklara yem atıyordu. Akşam oluyordu ve ufuk kararmaya başlamıştı. İşi bitince Benny'yi samanlıkta masa başında bir av tüfeğini temizlerken buldu.

"Buradasın demek. Kuzey otlağındaki koyunlara baktın mı?"

Benny başını salladı. "Onları aşağı indirip ağıla soktum."

"Sen iyi bir delikanlısın, Benny."

Benny mermi kutusundan iki mermi aldı, tüfeği doldurdu, namluları yerine oturttu. Silah bir an Mary'ye çevrilmişti. Kadın eliyle delikanlının kafasına vurup namluyu itti.

"Sana kaç kere söyledim. Silahını kimseye doğrultmayacaksın. Silah kötü bir şeydir."

"Ama tilki yine gelebilir. Son geldiğinde on iki tavuğumuzu öldürdü."

"Geldiği zaman vurursun, ama beni vurma. Haydi şimdi gel de, çayla yeni yaptığım o meyveli kekten bir parça ye bakalım."

Benny silahı masanın üzerine bırakıp kadının ardından yürüdü.

V

C***essna 310*** yüz elli metre irtifada denizden gelip sancak tarafına döndü. Birkaç dakika sonra da Laldale pistine indi. McGuire motorları kapatınca Kathleen kapıya uzandı.

"Ben açarım," dedi McGuire." Kapıyı açtı. "Önce sen in."

Kathleen kanada çıktı, küçük yolcu merdiveninden inip yere atladı. Dağlar sisle kaplıydı ve ince bir yağmur yağıyordu.

"Nereye gideceğini biliyor musun?" diye sordu McGuire.

"Evet, yürüyerek gidebilirim. Sadece üç dört millik bir şey."

"Ben o çantadaki paraları düşünüyordum. Her şey olabilir." McGuire uzanıp çantayı kaptı.

Sonra uçağın yanında çantanın dibini karıştırdı ve dolarları buldu.

"Aman Tanrım!"

"Orospu çocuğu!" dedi Kathleen. "Hepiniz öylesiniz."

Tabancasını çıkararak adamın kalbine iki kurşun sıktı.

McGuire kanada çarpıp yere yuvarlandı. Kathleen çantasını omzuna astı, arkasına bakmadan yürümeye başladı.

V

Folly's End'de Mary Power kendisini aramaya geldiğinde Benny samanları ayırıyordu.

"Koyun güveç yaptım, ister misin?"

Benny başını salladı. "Evet, evet."

Havada birden bir gürültü koptu. Mary korkuyla avluya koştu. Sea King helikopteri çiftliğin yanındaki çayırlığa konmuştu. Pervaneler durdu, Charles Ferguson, Hannah Bernstein ve Dillon indiler.

Dillon'u gören Mary, "Martin? Martin Keogh, sen misin?" dedi.

"Benim, Mary. Katleen geldi mi? Kathleen Ryan?"

Kadın şaşırmıştı. "Hayır. Gelecek miydi?"

Dillon dönüp helikopterin yanında duran Ferguson'a başını salladı. Ferguson eğilip pilota bir şey söyledi, bunun üzerine Sea King havalanarak oradan uzaklaştı.

Ferguson, Benny ile samanlığın kapısında duran Mary Power'in yanına gitti.

"Siz kimsiniz?" diye sordu kadın. "Neler oluyor?"

"Tümgeneral Charles Ferguson, Bayan Power. Kamyon hâlâ samanlıkta mı?"

Kadın bembeyaz kesildi. "Kamyon mu?"

"Evet, kamyon hâlâ samanlıkta mı?" diye adam sabırla bir daha sordu. Yanıt veren Benny oldu.

"Evet, Michael Amca gelene kadar orada kalacak. Benny gösterecek."

Sonra dönüp içeri koştu.

V

Kathleen Ryan, Eskdale yolunda yürürken yağmur da iyice hızlanmıştı.

"FOLLY'S END"

yazılı tabelanın önüne geldi, dönüp çiftliğe doğru yürüdü. Hava hemen hemen kararmıştı ve evde ışık yoktu. Orada durup on yıl öncesini, amcasıyla Martin'i hatırladı. Yüzünü sıvazladı. Bu hatırladığı o zamana mı, yoksa şimdiye mi aitti acaba? Sonra samanlık kapısında bir ışık gördü. Mary Power ile Benny masa başında oturuyorlardı. Benny eski bir eyeri cilalıyor, Mary de onu

seyrediyordu. Kapı aralandı ve hafif bir esinti samanları havalandırdı. Mary başını kaldırınca Kathleen'i gördü.

"Demek döndün, ha, Kathleen Ryan?"

"Dönmek zorundaydım. Başından beri bu böyleydi. Kamyon hâlâ burada mı?"

"Evet. Hep buradaydı. Amcan Michael fikrini değiştirmişti. Benny'ye ikinci kamyonu kıyı yolunda bırakmamasını söyledi. Soygundan sonra buraya gelip kamyonları değiştirdi."

"Biliyorum, bana anlattı. ***Irish Rose*** tayfasının altınları çalmaya kalkışacaklarından korkuyordu. Daha da ötesi, ***Ulster***'deki *Ordu Konseyi* ile başının belaya gireceğinden korkuyordu. Reid diye biri vardı." Kathleen bitkin bir halde omuzlarını silkti. "Kamyonu görebilir miyim?"

"Benny gösterir."

Benny kalkıp samanlığın arkasına yürüdü. Saman balyalarını tüy gibi bir yana fırlattı, gizli duvarı yana çekti. Kathleen kamyonun arka kapılarını açıp kutular içindeki külçeleri gördü.

"Bayan Ryan'sınız sanırım?" dedi Charles Ferguson.

Kathleen dönünce Ferguson, Hannah ve Dillon'un arkasında durduklarını gördü. Onlara anlamsızca baktı ama birden içinde bir kıpırtı oldu.

"Martin, sen misin?"

"Benim, Kate."

"Michael Amca'nın isteği üzerine altını almaya geldim, Martin. ***IRA***'yı kendi oyunlarında yeneceğiz."

"Her şey sona erdi artık, Kate. Artık barış var. Ona bir şans tanımalıyız."

"Barış mı?" Kız sanki fikri kavramakta güçlük çekiyormuş gibi kaşlarını çattı. Sonra gözleri parladı.

"***Taig***'lerle barış mı?" İntikam meleği gibiydi. Yağmurluğunun cebinden çıkan elinde ***Browning*** vardı.

"Beni sokakta o üç itin elinden kurtarmıştın, Martin, hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Ama ben on beşimdeyken ve karşımdakiler dört kişiyken orada değildin."

Kız boğulur gibiydi.

"Pis ***Taig*** piçkuruları. Canıma okudular. Michael Amca onları buldu ve tek tek hepsini öldürdü."

Tabanca tutan eli titriyordu. "Savaşmalıyız. Katolik pislikleri karşısında gerilememeliyiz."

Dillon ancak o anda anlamıştı kızın nasıl da aklını kaçırdığını. Ancak daha ağzını açamadan araya giren Benny oldu. Delikanlı kollarını sallayarak öne fırladı.

"Hayır, Kathleen, silah kötüdür. İnsanlara doğrultmamalısın."

Benny kızın omuzlarını kavramıştı.

"Çekil buradan, Benny." Kathleen'in parmağı tetiğe bastı ve delikanlıyı vurdu.

Benny haykırarak geriledi. Mary Power, "Hayır!" diye bağırarak masanın üstündeki av tüfeğini aldı ve iki namluyla birden ateş etti. Kathleen geriye, saman balyalarının üzerine devrildi, tabanca elinden uçtu. Dillon koşup yanına çömeldi.

Kathleen erkeğin eline uzandı.

"Sen misin, Martin?" Vücudu bir kere kasıldıktan sonra kıpırtısız kaldı.

Hannah da kızın elini tutmakta olan Dillon'un yanında çömeldi. "Öldü, Sean."

"Evet."

Benny yan tarafını tutarak doğruldu. Parmakları arasından kanlar fışkırıyordu. Şoka girmiş gibiydi. Hannah hemen yanına koşup yarasına baktı.

"Kurşun bir yandan girip öteki yandan çıkmış. Yaşayacak."

Ferguson, tüfeği Mary Power'in ellerinden aldı.

"Tanrım, ne yaptım ben?" diyerek inledi kadın.

"Senin bir suçun yok, yavrum," dedi Ferguson.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Ben gerekeni yaparım." Hannah'a döndü. "Başmüfettiş, onu içeri götürürsen çok memnun olurum. Benny'yi de. Elinden geleni yap."

Hannah bir kolunu kadının omzuna attı, öteki eliyle de Benny'yi tuttu. Dillon yerde yatan Kathleen Ryan'a bakıyordu.

"Seni budala kız," diye söylendi. "Daha başka şeyler olduğunu tâ o zaman anlamıştım."

"Sea King'e bir saat vermiştim," dedi Ferguson. "Neredeyse gelir. Sen iyi misin?"

"Elbette, generalim." Dillon bir sigara bulup yaktı. "Kusursuz bir günün sonu, öyle değil mi?"

Sonra yürüyüp dışarı çıktı.

-SON-